Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

Loveswept

Avea un talent deosebit de a împrăştia fericire în jur şi un gust la fel de păcătos şi atrăgător ca ciocolata.

Dar chiar dacă se topea după sărutările lui, trebuia să se întrebe: putea un bărbat, care părea să trăiască doar pentru a se distra, să iubească o femeie pentru care munca reprezenta însuşi sensul existenţei?

Preţ 1600 lei

Jan Hudson ◆ Zboară cu mine

MIRON

Zboară cu mine

Jan Hudson

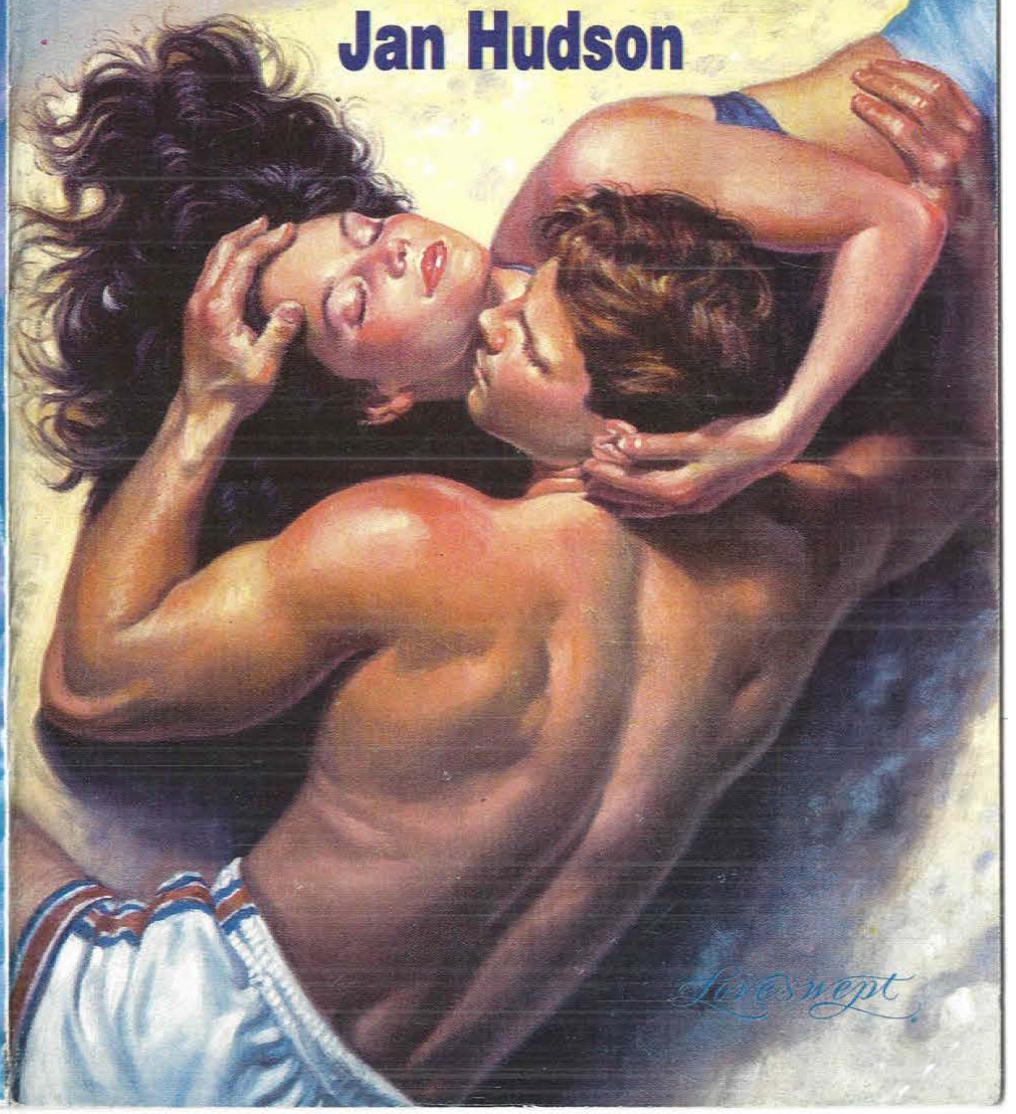

Loveswept

Loveswept

Jan Hudson

Zboară cu mine

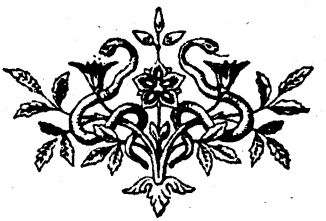

Fly with Me
by Jan Hudson

© copyright 1993 by Jan Hudson

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii **MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

© LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in cooperation with Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura MIRON

Loveswept

Jan Hudson

Zboară cu mine

Traducere de Lucia Ion

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95056-6-4

Capitolul unu

Pip băgă pensula în cutie şi întinse cu grijă vopseaua navală de email alb, pe o latură a vechii case plutitoare. Vopsitul, la fel ca majoritatea activităţilor din acele zile, era un nou experiment pentru Marguerite Elizabeth „Pip" LeBaron, doctor în filozofie, dar se pregătise temeinic pentru asta, citind două cărţi cu instrucţiuni care acopereau subiectul în detaliu.

Ziua era foarte călduroasă pentru luna aprilie. Broboane de transpiraţie îi mărgineau curba plină

a buzei de sus. Transpiraţia i se scurgea de sub pălăria pleoştită, lipindu-i de frunte şuviţele cîrlionţate de păr negru şi făcînd ca ochelarii roşii de soare în formă de inimioară să-i alunece pe crema de oxid de zinc care îi proteja nasul cojit. Coborî ca să mute scara, şi-şi şterse faţa înfierbîntată cu poalele jachetei largi a salopetei de petrolist *Houston Oilers*. După o înghiţitură rapidă de apă minerală din răcitorul de pe punte, îşi aruncă pe spate coada lungă, groasă, împletită, îşi şterse mîinile umede de coapse şi urcă înapoi pe scară pentru a continua vopsitul.

Acesta era unul dintre proiectele pe care le trecuse pe lista *Planului de remediere accelerată a dezvoltării sociale* şi era hotărîtă să-l ducă la bun sfîrşit, înainte ca gemenii Strahan de pe partea cealaltă a lacului să se întoarcă acasă de la şcoală. Vinerea era după-amiaza rezervată antrenamentului de baseball, şi trebuia să lucreze la rotaţie.

Pip vopsea, aşa cum făcea totul, cu o concentrare intensă, preocupată.

Era atît de cufundată în mişcările precise ale pensulei, încît nu observa peştii sărind în lac, făcînd cercuri largi pe suprafaţa apei luminate de

soare, sau liotele de boişteni[1] argintii care ţîşneau din apa puţin adîncă, încărcată de alge, de sub podeţ. Nu auzea nici strigătele păsărilor de apă ori şoapta brizei, jucîndu-se printre pinii înalţi şi printre frunzele mirosind a primăvară ale stejarilor şi eucalipţilor.

Total absorbită de înmuierea ritmică a pensulei în vopsea şi de mişcările sacadate de întindere a vopselei pe lemn, doar o părticică din conştiinţa ei înregistră zbîrnîitul puternic al unui elicopter deasupra capului şi observă aterizarea sa pe cărarea din faţa casei mari de lîngă lac, dincolo de copaci.

Nici n-ar fi auzit zgomotul paşilor de pe podeţul de lemn, cîteva minute mai tîrziu, dacă nu s-ar fi oprit să mute scara şi să ia o înghiţitură din cana de la răcitor. Era probabil Nan, care o verifica, gîndi ea, aruncînd o privire asupra prînzului nemîncat, ce zăcea în geanta frigorifică deasupra gheţii. Pip dădu din umeri şi apucă pensula din nou. O să mănînce mai tîrziu. Nan, care se manifesta mai degrabă ca o bunică iubitoare decît ca o menajeră, se va supăra pe ea. Pip aproape că

1. peşte din familia crapului

o putea auzi certînd-o: „Într-una din zilele astea o să te usuci cu totul şi o să dispari. Nici un ţînţar, dacă te mănîncă, nu se satură cu tine".

Dar cînd Pip, care deja în mintea ei ageră îşi pregătise o scuză, privi către pasarelă, în locul lui Nan văzu doi bărbaţi, unul tînăr, îmbrăcat sportiv şi unul de vîrstă mijlocie, într-un costum de haine.

– Hei! strigă cel tînăr.

La început, păru un tip destul de obişnuit. Era îmbrăcat cu nişte blugi decoloraţi, un hanorac şi o pereche de pantofi sport vechi. O şapcă veche, verde, de baseball era îndesată pe o claie de păr castaniu-roşcat. Dar nu îmbrăcămintea îi captă interesul. O strălucire aparte a ochilor lui îndrăzneţi, de un verde strălucitor şi cu marginile încreţite de rîs, îi atrase privirile şi îi reţinu atenţia.

În acel moment, un lucru incredibil i se întîmplă lui Pip. Un lucru absolut incredibil.

Pentru prima dată în cei 26 de ani ai săi, Pip LeBaron văzu un bărbat. Chiar cu vocabularul ei, deosebit de dezvoltat, n-ar fi putut explica cu exactitate ce anume îl făcea deosebit, dar părea să împrăştie în jurul lui o aură de atractivitate de o asemenea forţă, încît rămase înţepenită pe punte cu gura căscată. El spuse ceva, şi-i aruncă un

zîmbet la fel de strălucitor ca soarele amiezii pe lacul Conroe, dar pentru nimic în lume n-ar fi putut să-i înregistreze cuvintele în capul ei ameţit în care, pînă acum cîteva clipe, avusese totuşi minte.

Era la fel de rigidă şi de împietrită ca un locuitor al vechiului Pompei. Pensula îi rămase în aer şi vopseaua i se scurse pe braţ pînă la cot, apoi căzu pe degetul mare de la picior, care ieşea printr-o gaură din tenişii vechi.

Cu un efort supraomenesc, reuşi să articuleze cu un glas piţigăiat:

– Ce?

El rîse, arătîndu-şi gropiţele. Dacă va continua să se uite la ea cu ochii aceia veseli, simţi că s-ar putea topi, pur şi simplu.

El începu să spună ceva, cînd bărbatul care-l însoţea făcu un pas înainte. Cel cu şapcă verde era încîntător, dar acesta era aproape ameninţător. Părul şi sprîncenele sale erau negre şi groase, la fel ca şi mustaţa deasă care-i acoperea parţial gura cu colţurile lăsate în jos. Faţa sa avea o înfăţişare încruntată în permanenţă.

Cînd se apropie, o întrecu în înălţime cu aproape un cap peste cei aproape 1,50 m ai ei.

Pip îşi ridică încet capul şi-l privi cercetător, în timp ce vopseaua albă continua să i se scurgă pe picior.

– O căutăm pe doctor LeBaron – spuse cel posac. Şi n-avem timp de pierdut. Menajera a spus că e aici.

În timp ce începea să-şi recapete gîndirea raţională, aruncă o privire celui tînăr, care se sprijinea leneş de balustradă, zîmbind cu gura pînă la urechi – şi un alt lucru ciudat se întîmplă.

Pentru prima dată în viaţă, deveni dureros de conştientă de înfăţişarea ei. Orgoliul îşi arătă colţii, şi Pip se simţi umilită dincolo de orice imaginaţie că EL o vedea aşa. Ar fi vrut să dispară printre crăpăturile punţii.

– Nu-i aici, spuse Pip brusc. E plecată în... în Danemarca.

– Danemarca?

Cel tînăr îşi ridică sprîncenele şi rîse cu o poftă care o făcu pe Pip să-şi îndoaie degetul mînjit de vopsea şi să simtă lucruri ciudate în bătăile inimii.

Cel vîrstnic pufni:

– Danemarca? Prostii.

Scoase un portofel auriu din buzunar şi extrase o bancnotă.

– Uite un dolar. Fii drăguţă şi găseşte-o pe doctor LeBaron pentru noi. Spune-i că trebuie să vorbim cu ea ceva foarte important. O aşteptăm în casă.

El se întoarse şi Pip privi la bancnota de un dolar pe care o ţinea între degetele fără vlagă.

Umilinţa se înzeci. Credeau că e o puştoaică. Bineînţeles că statura ei mică şi faţa ei de îngeraş îi dăduseră bătaie de cap toată viaţa, mai ales că fusese cu mult mai tînără decît colegii de clasă sau de muncă.

Pip pufni cu dezgust. Şi în fond, de ce i-ar păsa? Se purta ca o adolescentă înspăimîntată, conform cu planul ei redactat cu grijă, pînă la acest stadiu de dezvoltare mai erau încă multe luni de zile. Şi totuşi, imaginile bărbatului care reuşise s-o ameţească veneau în contradicţie cu argumentele ei raţionale. Oftă şi băgă bancnota de un dolar în buzunar. Un chicotit se auzi de lîngă pasarelă. Pip îşi ridică brusc capul şi fu iritată să-l descopere pe bărbatul cel tînăr, zăbovind acolo, aparent distrîndu-se de jena ei. Mîndria depăşi fascinaţia pe care o exercitase mai devreme asupra ei.

Lipsa de mîncare o ameţise, îşi argumentă ea.

Îndreptîndu-se de spate la cei 1,50 m ai ei, Pip se uită mînios la intrus, cu cea mai de sus privire. Probabil că efectul se pierdu în spatele ochelarilor de soare în formă de inimioară, pentru că el continua să-i surîdă larg. Avea diavoli în privire. Îi amintea de un spiriduş răutăcios, doar că era mai mare. Nu că ar fi fost chiar aşa de mare, sigur nu era aşa de impozant ca însoţitorul său morocănos, cînd se îndreptă spre ea, observă că era cu cel puţin 16-18 cm mai înalt .

– De fapt, cine eşti? De unde ai venit? întrebă ea.

– Din marea pasăre de pe cer.

Cînd ea doar clipi şi-l privi inexpresiv, el adăugă:

– Elicopterul. Din elicopter. Eu sînt pilotul.

El se apropie agale, îşi scoase şapca şi făcu o plecăciune.

– Sawyer Hayes, la ordinele dumneavoastră, doamnă.

Surîsul larg nu-i dispăru nici o clipă, dar acum sprîncenele i se încruntară.

– Şi tu?

– Eu sînt Pip. Le... Eu sînt Pip.

– Aha. Doctor LeBaron presupun?

– Da. Acum te rog să mă scuzi, dar am de terminat acest perete. Sînt presată de timp.

Înainte de a se putea întoarce, Sawyer o apucă brusc.

– Mai bine şterge-ţi piciorul, înainte de a împrăştia vopsea peste tot.

Pip privi în jos la mizeria de pe picior şi făcu o strîmbătură la adresa acestui semn denunţător al prostiei de care dăduse dovadă mai devreme.

– Hai, lasă-mă să mă ocup eu de asta.

El îmbibă o cîrpă cu tiner, îngenunche la picioarele ei şi şterse petele.

– Aşa – spuse el, terminînd de şters petele de pe braţul ei. Cred că ajunge. Mai ai o pensulă?

– De ce?

– M-am gîndit să te ajut. Treburile astea merg mai repede în doi, ca să nu mai vorbim de distracţie.

Ea ridică din umeri nepăsătoare, găsi o pensulă şi o găleată, şi amîndoi începură la capetele opuse ale peretelui cabinei. După cîteva minute, Pip aruncă o privire furişă spre Sawyer, care fluiera: „Vîsleşte, vîsleşte, vîsleşte înainte cu barca" şi punea vopseaua pe lemn cu o viteză uimitoare.

O surprinse privindu-l şi-i făcu cu ochiul.

– Hai, leneşo, mai repede, altfel am să fiu primul.

– Nu mi-am dat seama că e o întrecere.

– Ba da, spuse el, vopsind şi mai repede, acoperind suprafaţa complet. Pip strînse din dinţi şi mări ritmul.

– Am cîştigat! strigă Sawyer şi băgă pensula în cutia cu tiner cu o fracţiune de secundă înainte ca Pip să termine.

– Nu-i cinstit! Acolo era deja început.

– Dar am avut un handicap. Am făcut de două ori mai mult decît tine.

El deschise răcitorul, scoase limonada şi-i dădu cana lui Pip. După ce ea sorbi puţin, el o întoarse către el şi luă o înghiţitură mare.

Căută apoi prin răcitor şi găsi un sandviş, dîndu-i lui Pip jumătate din el. Se aşezară pe scaunele de pe punte, mestecînd şuncă şi brînză şi admirîndu-şi munca.

– De ce a venit omul acela aici?

– Vrei să spui Leonard Hooker? E de la *Mirth Incorporated.*

Sawyer mai luă un sandviş şi i-l întinse lui Pip. Cînd ea clătină din cap, el se opri şi-i spuse:

– Vrea să te convingă să accepţi o slujbă. Cred că s-ar putea să o găseşti interesantă.

– Sînt în concediu cîteva luni.

El înghiţi cu poftă mîncarea înainte de a vorbi din nou.

– De ce?

– E o poveste lungă.

– Am toată după-amiaza la dispoziţie, spuse Sawyer, lăsîndu-se să alunece pe scaun cu picioarele întinse şi cu mîinile încrucişate pe piept.

– Acord întreaga atenţie programului meu personal de *Remediere accelerată a dezvoltării sociale*. Pip oftă şi continuă, explicîndu-i:

– Vezi, am descoperit recent că sînt întîrziată social.

– Ce eşti?

– Întîrziată social – spuse Pip pe acelaşi ton răbdător pe care-l folosea cînd îi ajuta la matematică pe gemenii Strahan în vîrstă de 11 ani. Cînd Sawyer îşi ridică sprîncenele cu o expresie care spunea „îţi baţi joc de mine", Pip îşi strînse buzele pline.

– Te asigur că este adevărat.

– Şi cum de ai ajuns la revelaţia asta uluitoare?

– Toamna trecută am fost unul dintre subiecţii

unui studiu despre copiii-minune.

Ipoteza a fost că, la vremea cînd devin adulţi, dezvoltarea lor socială este mult diminuată. Cazul meu este un exemplu clasic. Copilăria mea a fost normală. Pentru că am fost dotată academic, colegii mei de şcoală erau întotdeauna mai vîrstnici ca mine şi eu nu mă prea potriveam cu activităţile lor sociale. Pe de altă parte, nu mă puteam amesteca nici cu copiii de vîrsta mea care învăţau adunarea şi alfabetul cînd eu stăpîneam algebra şi-l citeam pe Shakespeare. Am fost o persoană inadaptată.

Expresia însufleţită a lui Sawyer deveni serioasă.

– Îmi pare rău, spuse el încet. Şi eu am fost puţin diferit. Ai avut o copilărie nefericită?

– Nu chiar. N-am realizat ce pierdusem, pînă cînd n-am citit studiul. Acum sună cam tragic.

– Trebuie să fi avut părinţi înţelepţi şi iubitori.

– Nu-mi amintesc de părinţii mei. Au murit cînd aveam doi ani, într-un accident în Chile. Erau ingineri de mine. După asta, m-am dus să locuiesc cu unchii mei. Dar ei au fost într-adevăr nişte părinţi adoptivi, foarte înţelepţi şi iubitori.

Pip zîmbi, gîndindu-se la profesorii burlaci ca-

re se treziseră peste noapte tutorii unui copilaş.

– Au fost singura mea familie, în afară de fratele meu care era deja student în anul I la colegiu.

Unchiul Waldo şi unchiul Emory au făcut tot ce-au putut. Ştiau foarte puţin despre copii, dar au angajat-o pe Nan să aibă grijă de mine, şi m-au învăţat ce ştiau. Am crescut într-o lume adultă de universitari. Întotdeauna am locuit într-o casă, la două blocuri distanţă de Universitatea *Rice*, unde ei încă mai predau şi acum; unchiul Waldo este la catedra de fizică iar unchiul Emory la cea de matematică. Am părăsit şcoala primară şi am început să studiez acolo cînd aveam 12 ani.

Amîndoi rămaseră tăcuţi o vreme şi ascultară clipocitul blînd al apei lîngă casa plutitoare.

Pip nu obişnuia să vorbească despre viaţa ei personală. Nu că ar fi făcut un secret din asta; ci doar din cauza faptului că mintea ei şi discuţiile pe care le purta fuseseră în trecut întotdeauna legate de problemele complexe ale matematicii, fizicii sau mecanicii. Sau de marea ei pasiune – computerele.

Nu exista nici un lucru pe care Pip să nu-l poată face cu un calculator, începînd cu crearea de programe complexe pentru NASA sau pentru

centrul medical, pînă la realizarea de jocuri simple pentru copii. În ultimii ani se realizase o listă lungă de aşteptare pentru serviciile ei, fiind cotată drept cel mai bun expert în computere, la firma de consultanţă a fratelui ei. Proiectele complicate în care se cufunda, ca şi seminarele pe care le preda în mod obişnuit la *Rice,* îi ocupaseră tot timpul şi întreaga atenţie. Fusese mulţumită de viaţa ei.

Pînă cînd citise studiul psihologului Carol Venhuizen şi descoperise că era întîrziată social.

– Ai pierdut mult – spuse Sawyer.

– Am aflat.

– Ce are asta de-a face cu refuzul de a accepta o nouă slujbă?

– E foarte simplu. După ce am aflat că personalitatea mea este deteriorată, am făcut multă cercetare în domeniul dezvoltării psihologice. Din moment ce există perioade critice – un fel de momente optime de învăţare şi experimentare a anumitor lucruri în procesul de dezvoltare – mi se pare logic ca un model să poată fi simulat, şi de aici – posibilitatea de a readuce ariile deteriorate înapoi la normal.

Sawyer o privi cercetător pe sub cozorocul

şepcii.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce tot vorbeşti acolo. Ce-are a face amestecul ăsta de varietăţi cu concediul pe care ţi l-ai luat?

– Mi-am stabilit un plan care-mi va ocupa tot timpul pentru o lungă perioadă. Din moment ce am pierdut atît de mult în dezvoltarea mea socială, încep din nou.

– Cum să începi din nou? Crezi c-o să meargă?

– Teoretic, nu există nici un motiv pentru care să nu meargă. După cum am spus, am făcut multă cercetare şi, cu ajutorul lui Carol Venhuizen, am schiţat o strategie corespunzătoare pentru simularea dezvoltării sociale.

Sînt doar trei luni, şi deja am progresat către copilăria tîrzie. Prin interacţiunea cu grupurile de vîrstă corespunzătoare am reuşit să stăpînesc toate stadiile de activitate, pînă la activitatea suplimentară de cooperare, şi acum sînt angrenată în experimentarea celui de-al patrulea stadiu de dezvoltare a lui Erik Erikson; „sîrguinţa împotriva inferiorităţii" – spuse Pip, ridicîndu-şi bărbia mică cu mîndrie.

Ochii lui Sawyer se încreţiră de amuzament, şi buzele i se contractară, încercînd din greu să-şi

stăpînească rîsul.

Cu toată seriozitatea şi vorbele ei mari, Pip LeBaron era adorabilă. Simţea nevoia aproape irezistibilă de a o apuca de mînă, de a o arunca în elicopter şi de a fugi cu ea într-un loc îndepărtat.

– Şi ai ajuns aşa de departe, zici? spuse el. Se pare că te-ai distrat ceva.

Urmă o pauză lungă. Expresiei de mulţumire de sine a feţei ştrengăreşti a lui Pip îi luă locul una sobră, gînditoare. Apoi bărbia i se ridică din nou.

– Da, bineînţeles că da. Sînt cuprinsă în echipa de cercetaşi şi învăţ să joc baseball, iar mîine, spuse ea cu o scurtă înclinare a capului – Nan o să ne înveţe pe mine şi pe Sissy Strahan să facem fondante.

Sawyer îşi aplecă capul, pentru a-şi ascunde rîsul care ameninţa să izbucnească. Avea senzaţia că ea nu ar gusta amuzamentul lui.

Şi nu voia să facă nimic care s-o enerveze în momentul acesta, pentru că avea impresia că de data asta îşi găsise naşul.

– Deci, după cum vezi, timpul meu este în totalitate dedicat programului meu de remediere. Va trebui să-i explici patronului tău că-mi este imposibil să accept vreo slujbă timp de cîteva

luni.

– Leonard nu este...

Sawyer fu întrerupt de un strigăt dinspre lac.

O barcă mică cu motor se îndrepta către ei.

Ocupanţii ei, un băiat cu o claie de păr pe cap şi o fetiţă, purtînd centuri de salvare portocalii, făcură cu mîna şi o strigară pe Pip. Ea le întoarse salutul şi merse către debarcader să-i întîmpine.

– Mulţumesc pentru ajutor la vopsit – îi spuse Pip lui Sawyer, care stătea lîngă ea. Scuză-mă acum. E timpul pentru lecţia mea de baseball.

Sawyer îşi aranjă şapca, îşi băgă mîinile în buzunarele din spate ale blugilor şi se lăsă pe călcîie.

– Cred că am să stau şi eu la joc. Ştiu să prind mingea destul de bine.

– Cum adică am dat afară? strigă Pip la Sawyer. Nici măcar nu m-am mişcat.

Sawyer se aplecă pînă cînd nasul lui aproape că-l atinse pe-al ei, şi privi fix în ochelarii de soare în formă de inimioară.

– Nu trebuie să te balansezi! Nu vezi bine?

Era chiar în mijloc, pentru a fi lovită.

Pip trînti bastonul de pămînt şi-şi puse mîinile în şolduri.

– Ba nu era!

– Ba da!

– Ba nu!

Sawyer făcu semn cu degetul mare şi strigă:

– Ai dat afară. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Mark sau pe Sissy. Întreabă-l pe Leonard.

Ea uitase de acesta pe moment. Simţi cum i se strînge inima cînd îşi aminti de cel ce servea mingea.

Sawyer îl bătuse la cap pe Leonard Hooker să-şi scoată haina, vesta şi cravata şi să se alăture gemenilor Strahan şi lor, în joc. O privire fugitivă către figura acră a bărbatului, care stătea pe imitaţia de dîmb, o făcu să vrea să se facă nevăzută, ruşinată de purtarea ei. O privea de parcă era un vierme într-o farfurie.

– Cred că nu mă prea pricep la asta – spuse Pip încet, înghiţind nodul din gît şi privind către vîrful tenişilor.

Sawyer îşi aruncă o mînă pe umerii ei lăsaţi.

– O, te descurci bine. Numai că ai nevoie de puţin antrenament.

El privi la ceas.

– E timpul să ne oprim, dacă gemenii trebuie să ajungă acasă la cină. Iar Leonard şi cu mine trebuie să ne întoarcem la Houston.

Toată lumea îşi luă la revedere, iar Pip strînse echipamentul de baseball şi-l puse pe verandă.

Fu tăcută în timpul cinei. Mai tîrziu, preferă să se plimbe spre lac în loc să privească la emisiunile de la televizor care plăceau tuturor copiilor.

Nu putu să se entuziasmeze nici la cartea lui Judy Blume, care îi era recomandată pe lista de lecturi.

Cărarea era luminată de stîlpi înalţi cu becuri, care aruncau o strălucire aurie asupra copacilor şi iluminau blînd casa plutitoare ancorată la debarcader. Pip merse pînă în capătul podeţului şi se aşeză jos, cu picioarele atîrnînd deasupra apei şi cu capul sprijinit de un stîlp. O briză uşoară încreţea suprafaţa apei întunecate şi aducea miros de vopsea proaspătă, amestecat cu izul apei lacului.

Seara era animată de ţîrîitul greierilor şi de orăcăitul broţăceilor. Cînd şi cînd se auzea cîte-un pleoscăit în umbrele tremurătoare, cînd sărea cîte un peştişor.

Fusese o zi ciudată. Pînă în după-amiaza aceea, Pip fusese foarte mulţumită de proiect. Aflînd că pe partea cealaltă a lacului locuiau oameni care aveau copii de vîrstă potrivită, ea împrumutase o casă de vacanţă pentru clienţi, pentru faza curentă a planului ei. Şi în ultimele săptămîni, lucrurile merseseră bine. Mark şi Sissy Strahan, sau, mai degrabă, părinţii lor, fuseseră încîntaţi ca în schimbul pregătirii la matematică a gemenilor, ea să ia parte la activităţile lor sociale şi ale prietenilor lor. Totul se desfăşura conform planului şi era sigură că teoria ei se confirmase.

Pînă în după-amiaza aceea. Ceva în legătură cu vizita lui Sawyer Hayes şi a lui Leonard Hooker semănase nelinişte, îi tulburase gîndirea, îi întrerupsese liniştea.

În loc să se concentreze asupra programului, mintea ei continua să rătăcească asupra lui Sawyer.

Fără nici o provocare, imagini ale zîmbetului lui Sawyer şi a ochilor lui zîmbitori îi treceau mereu prin gînd. Chiar numai amintirea felului ciudat în care o privise făcea să-şi simtă pielea ciudat – ca şi cum şi-ar fi frecat-o puternic cu un burete de lufă.

Cel mai mult îşi amintea de rîsul lui. Cum o captivase. Cît de repede şi de des şi-l manifesta, de parcă s-ar fi distrat de unul singur în legătură cu o glumă sau ar fi avut o altă sursă de veselie tainică.

Cînd se gîndi mai bine, se întrebă dacă nu cumva rîdea de ea. Oare îşi bătuse joc de ea? La gîndul ăsta i se făcu un nod în stomac.

Pentru prima dată, Pip se îndoia de înţelepciunea planului ei. Nu erau îndoieli majore, ci doar mici incertitudini.

Se simţea puţin prostuţă.

Voia să plîngă.

Asta era ciudat, pentru că Pip nu-şi amintea să fi plîns vreodată. Ceea ce era şi mai straniu era că nu-şi dădea seama de ce se simţea atît de deprimată. Nu-şi amintea să se mai fi simţit aşa vreodată.

Nici să încerce un asemenea sentiment de incompetenţă, neadaptare sau inferioritate.

Schimbîndu-şi poziţia, Pip îşi cuprinse picioarele îndoite cu braţele şi-şi sprijini bărbia de genunchi. De ce era atît de important ce credea Sawyer Hayes?

Se uită fix, în gol, spre lac şi încercă să descifreze aceste noi şi încurcate sentimente. Cu o

rapiditate a minţii şi cu o logică strălucită, cu care îi uimise pe cei din jur toată viaţa, sortă, categorisi apoi înlătură pas cu pas toate posibilităţile.

Pînă cînd...

INFERIORITATEA!

Sigur că da. SÎRGUINŢA ÎMPOTRIVA INFERIORITĂŢII... copilărie întîrziată... timpul pentru a învăţa abilităţi, sarcini, productivitate, stăpînirea mijloacelor şi tehnologiilor fundamentale ale societăţii... evaluarea personală prin comparare cu egalii tăi. Era perfect normal să încerce aceste sentimente de inferioritate pe parcursul acestei fraze, dacă presupunea că însuşirile ei nu se comparau în mod favorabil cu ale celorlalţi din mediul ei social!

Planul ei MERGEA. Trebuia să citească mai mult despre stadiul al patrulea al dezvoltării sociale a lui Erikson. Pip sări în sus şi scîndurile podeţului trosniră sub paşii ei, în timp ce se repezea spre casă.

Cei doi bărbaţi păşiră în liftul care urma să-i transporte de pe spaţiul special amenajat pentru aterizarea elicopterului, din vîrful impunătoarei

clădiri din sticlă, de 25 de etaje a corporaţiei *Mirth*, din Greenway Plaza din Houston, un etaj mai jos la biroul preşedintelui companiei. Sawyer, care rareori stătea drept cînd avea de ce să se sprijine, se lipi cu spatele de peretele din lemn de tec al liftului personal şi privi uşa, închizîndu-se cu un fîşîit uşor.

Leonard apăsă pe buton şi spuse:

– Tipa e o pasăre ciudată. Cine ar fi crezut că faimoasa doctor Marguerite LeBaron arată ca o puştoaică?

Sawyer nu răspunse. Îşi îngustă ochii şi-şi muşcă buza prin interior, pînă cînd uşa se deschise direct în biroul de pluş. Merse agale către o canapea mare de piele, se aşeză jos şi-şi sprijini picioarele de măsuţa de cafea, din sticlă.

– Mai avem nevoie de ea pentru proiectul de realitate virtuală? întrebă Leonard, în timp ce se îndrepta către bar şi-şi turnă de băut.

Sawyer îşi încrucişă mîinile pe piept şi privi fix la turla pe care o făcuse cu degetele arătătoare.

– Se spune că e cea mai bună în domeniul ei. *Mirth* angajează întotdeauna ce este mai bun. Dar s-ar putea să existe unele complicaţii. E hotărîtă să nu mai accepte nici o slujbă cîteva luni.

Leonard pufni.

– Mă descurc eu cu ea. N-am întîlnit încă niciodată o femeie care să refuze o perspectivă atrăgătoare – de obicei un teanc de bani.

– Unchiule Len, cunosc reputaţia ta în privinţa negocierilor, dar fii atent de data asta.

Sawyer îşi puse picioarele pe covorul gros şi se ridică.

– E deosebită. Lasă-mă pe mine să mă ocup de ea.

Nu-i explică lui Len cu exactitate cît de deosebită o considera el pe Pip. Unchiul lui ar face apoplexie, dacă ar şti că planurile lui Sawyer în privinţa lui Pip aveau prea puţin de-a face cu angajarea ei. Ar ţipa şi ar urla că a fost vrăjit şi ar bombăni că urmărirea unei femei este pur şi simplu un alt plan idiot de-al lui, ca să evite responsabilitatea corporaţiei. Tiradele deveneau obositoare.

Sawyer îşi puse şapca, se îndreptă către biroul lui masiv, şi luă scrisoarea de deasupra teancului pe care secretara lui îl lăsase la semnat. După ce-şi iscăli numele pe fiecare dintre ele, luă un dosar din sertarul de sus şi i-l dădu lui Leonard.

– Ai grijă de asta, mîine la prima oră. Ne vedem mîine. Trebuie să ajung la bibliotecă înainte de a se închide.

– La bibliotecă?

– Da. Trebuie să citesc ceva. Ştii ceva despre teoriile de dezvoltare socială?

– Doamne fereşte, nu. Şi de ce te-ar interesa?

Sawyer ezită, apoi rînji. Mai devreme sau mai tîrziu, Leonard trebuia să fie pus la punct.

– Doctor Pip.

Leonard Hooker se încruntă.

– Sper că nu plănuieşti să dispari iar într-una din escapadele tale romantice. E timpul să te potoleşti şi să-ţi iei afacerile în serios. Cum crezi că ar părea asta comitetului director?

– Unchiule Len, îl întrerupse, stai liniştit.

Părăsi încăperea fluierînd: „Vîsleşte, vîsleşte, vîsleşte înainte cu barca".

Capitolul doi

Pip apucă strîns cratiţa grea cu mîna stîngă şi bătu amestecul de ciocolată groasă cu cealaltă. Braţul drept o durea pînă în umăr, dar mînui lingura de lemn cu aceeaşi intensitate cu care se dedica tuturor proiectelor. Cînd se opri să-şi odihnească braţul şi să-şi schimbe mîinile, observă că Sissy Strahan stătea jos la bar, privind fix pe fereastră, iar lingura ei zăcea nefolosită în crema care se cristaliza.

– Sissy adu-ţi aminte ce spunea Nan. Trebuie

să baţi foarte bine, ca să obţii crema de fondante tare.

Cu o expresie visătoare pe faţa ei pistruiată fetiţa oftă, mai făcu cîteva mişcări cu jumătate de inimă în amestecul ei şi continuă să se uite pe fereastră.

– Nu-i aşa că era grozav? Într-adevăr grozav? Cred că e chiar mai drăguţ decît Jason Priestley.

– Cine?

– Sawyer.

Pip se opri din amestecat, îşi ridică privirea către puştoaica cu ochii lucioşi şi oftă şi ea uşor. Trebuia să fie de acord.

– Într-adevăr, grozav.

În fond, nu-şi impusese el prezenţa în gîndurile ei toată dimineaţa? În cele mai nepotrivite momente, se gîndea la faţa lui care o intriga, la zîmbetul lui extraordinar, şi-şi simţea gîtul uscat, iar genunchii moi. Era cel mai ciudat lucru, se gîndi Pip. Mîna îi rămase nemişcată şi se uită fix pe fereastră cu aceeaşi privire absentă, ca şi Sissy pierdută în viziunile ei despre Sawyer. Nu-şi dădea seama de ce el o afecta aşa, dar *o afecta.*

– Bună dimineaţa, doamnelor, spuse o voce din uşă. Nan mi-a spus că o să vă găsesc aici. Vă

pot ajuta cu ceva?

Pip îşi ridică privirea şi-l văzu pe Sawyer Hayes sprijinit de tocul uşii, cu mîinile în buzunarele blugilor, surîzînd larg. Ce făcea aici? Şi ce fel de bucurie interioară avea, de-l făcea să zîmbească tot timpul?

Lui Pip i se părea absurd ca zîmbetul unei persoane să fie atît de diferit faţă de restul, dar a lui Sawyer era. Zîmbetul lui era total molipsitor, părînd că luminează încăperea şi imploră tot ce era în jur să se alăture unei anume bucurii secrete de a trăi. Şi ea nu era imună la aşa ceva.

Ochii lui Sissy se luminară şi zîmbetul ei se mări, arătînd în toată splendoarea argintiul aparatului de îndreptat dinţii.

– Bună, Sawyer. Tocmai vorbeam de tine.

Pip îi aruncă o privire lui Sissy, care-şi flutura genele spălăcite, apoi se uită spre Sawyer. El îi făcu cu ochiul lui Pip, iar ea îşi simţi sîngele în obraji.

– Zău? Sper că de bine.

– O, da, spuse Sissy.

Lui Sawyer nu-i scăpă îmbujorarea lui Pip; aproape că-i venea să plesnească de bucurie la gîndul că ea ar putea fi măcar pe jumătate

interesată de el pe cît era el de ea.

Nu-i scăpă aproape nimic în legătură cu ea – nici pantalonii scurţi care-i acopereau funduleţul drăgălaş, nici tricoul care i se mula pe corp şi care arăta forme remarcabile pentru o persoană atît de mică de statură, nici ochii mari albaştri cu gene lungi şi negre. Şi nici gura. Doamne, şi ce gură. Dădea un nou înţeles termenului de înţepătură de albină şi era făcută pentru a fi sărutată. Era încă mai frumoasă decît îşi amintea. Fără ochelari şi fără pata albă de pe nas era mai mult decît adorabilă. Doctor LeBaron era o bucăţică pe cinste.

Veni agale către Pip şi aruncă o privire iscoditoare peste umărul ei. Repede, băgă un deget în oală şi apoi în gură, plin de ciocolată.

– Nu-i rău, dar mai trebuie bătută.

Pip făcu o strîmbătură.

– Am bătut-o de mă dor mîinile. N-o să se mai întărească.

Sawyer rînji, în timp ce un gînd obscen îi trecu prin minte. Stînd în spatele lui Pip, Sawyer se apropie de ea, lipind-o de el cu spatele şi apucă cratiţa şi lingura.

– Hai, lasă un profesionist să facă o încercare.

După cîteva mişcări viguroase, care o aduseră pe Pip într-un contact intim cu trupul lui, ea se clătină şi spuse:

– N-ai putea face asta mai bine dacă m-aş da la o parte?

– Nu. Mă inspiri. Asta nu era însă tot ce-i făcea.

Devenise mai tare decît crema.

– Unde sînt alunele?

Sissy îi întinse o cană cu alune gata tăiate.

– Aici.

– Toarnă-le înăuntru – zise Sawyer mestecînd cu rapiditate.

El privi cu atenţie prin bucătărie, pînă văzu două bucăţi de hîrtie cerată întinse pe masă. Se dădu deoparte, înainte ca să se facă de rîs în faţa copilului, şi turnă pasta pe o bucată de hîrtie. Cu mişcări exagerate, învîrti lingura peste grămadă.

– Ah, spuse el, sărutîndu-şi vîrful degetelor cu zgomot, o cremă excelentă. Vrei să lingi cratiţa?

Cînd Pip îl privi uimită, el şterse cu degetul peretele interior al cratiţei, pînă cînd avu pe el o cantitate frumuşică de ciocolată şi o ţinu la cîţiva centimetri de buzele ei. Ea ezită şi se uită la el cu ochii ăia grozavi, care-l făceau să vrea să se

piardă în ei.

Îşi mişcă degetul mai aproape, vrînd să fi fost buzele lui în loc.

– Hai, încearcă. Asta-i partea cea mai bună. Ea scoase limba şi gustă puţin.

– E bun.

– Ţi-am spus eu. Ia şi restul. Ea ezită din nou şi el simţi că nu e în apele ei. Aproape că putea vedea cum i se învîrtesc rotiţele în căpşorul acela drăgălaş. Ea deschise gura şi-i luă degetul. Senzaţia de supt îi întări fesele şi-l gîdilă pînă-n tălpi. Nu bănuise niciodată că a face fondante poate fi aşa de excitant.

– Oh, Sawyer, fă-o şi pe-a mea. Fă-o şi pe-a mea, spuse Sissy întrerupînd intimitatea momentului.

Sawyer rîse şi termină de bătut şi amestecul moale al fetei. Cînd crema de ciocolată fu turnată şi tăiată cuburi, toţi trei luară cîte o bucată şi declarară că sînt cele mai bune fondante făcute vreodată.

Sissy scoase un oftat teatral.

– Trebuie să merg acasă acum, mormăi ea. Mai bine aş rămîne cu voi aici.

– Şi noi am vrea să rămîi, spuse Pip. Dar ai

promis să fii acasă la 10 şi jumătate. Mai bine grăbeşte-te.

Ea împachetă realizarea fetei într-o hîrtie, ca să o poată lua cu ea.

Sissy îi aruncă o privire cu ochii larg deschişi lui Sawyer, şi spuse un „la revedere" suspinat. Dar încercarea ei de sofisticare fu dărîmată, cînd Sawyer îi surîse larg şi-i făcu cu ochiul. Ea se înroşi tare, chicoti şi fugi pe uşă afară.

Pip ştia exact cum se simţea Sissy, dar spera ca sentimentele ei să nu fie aşa de vizibile. Oare aşa se simţea o adolescentă îndrăgostită? Ea nu-şi amintea să se fi simţit vreodată aşa, în timpul adolescenţei.

Sawyer se săltă pe marginea mesei şi-şi bălăngăni picioarele în timp ce înfulecă încă o fondantă.

– Ce planuri ai pentru restul zilei?

– Din moment ce Sissy şi Mark urmează să o viziteze pe bunica lor în weekend-ul acesta, m-am gîndit să construiesc o colivie pentru păsări.

– O colivie? Îşi muşcă buzele pentru a nu izbucni în rîs.

Pip îşi îndreptă spinarea şi-şi ridică bărbia.

– Nu-i nimic amuzant să construieşti o colivie.

Se află pe lista mea de activităţi corespunzătoare acestui stadiu de dezvoltare.

– Sînt convins că e, doctore. Dar o s-o construim în altă zi. Vreau să te iau undeva. Acum du-te şi pudrează-ţi nasul, sau orice altceva ce ai de făcut ca să fii gata şi eu am să-i spun lui Nan că ieşim.

– Unde mergem?

– E o surpriză. Şi acum, mişcă, zise el lovind-o uşor peste fund.

Pip hotărî să se schimbe în ceva mai puţin rufos şi alese blugii din moment ce asta purta şi Sawyer.

De fapt, în afară de o cămaşă curată, ea nu prea observa vreo diferenţă în garderoba lui. Se întreba unde oare o s-o ducă? De obicei nu-i prea păsa de surprize, dar acum îşi simţea pielea înfiorată de emoţie.

Cînd i se alătură cîteva minute mai tîrziu, faţa lui se încruntă vizibil văzînd-o. Inima îi îngheţă.

Se uită în jos la ea, şi apoi la el.

– E ceva în neregulă?

– Speram să porţi pantaloni scurţi.

El rîse încet.

– Îmi place să mă uit la picioarele tale.

– Zău? Comentariul lui îi făcu o plăcere neobişnuită.

– Zău. Ai picioare frumoase.

– Am?

– Nu te-ai uitat niciodată în oglindă?

– Sigur că da, dar mie mi se par obişnuite.

– Ai încredere în mine, nu e nimic obişnuit cu picioarele tale – sau restul la tine. Nu-mi spune că nimeni nu te-a pus la curent cu asta pînă acum.

– Nu-mi aduc aminte ca cineva să-mi fi lăudat picioarele vreodată. Îi fuseseră lăudate mintea ageră, abilitatea de rezolvare a problemelor, cîteodată chiar şi ochii, dar niciodată picioarele. Bineînţeles că nu ar fi purtat niciodată pantaloni scurţi la lucru şi apoi cine s-ar fi aşteptat ca unchiul Waldo sau unchiul Emory să observe asemenea lucruri?

Un sentiment cald, intim, îi şerpui în interiorul stomacului. Descoperi că-i făcea plăcere ca Sawyer să-i admire picioarele.

– Să mă schimb?

– A, nu, probabil că m-ai distrage aşa de tare,

încît aş fi în stare să înfăşor elicopterul în jurul vreunui turn de radio. Hai s-o ştergem, mititico, rosti el tărăgănat, apucînd-o de mînă.

– Mergem cu elicopterul?

– Ai dreptate, pelerine, rosti el tărăgănat din nou trăgînd-o după el şi pornind spre uşă.

– Te-ai lovit la spate?

– Nu, de ce?

– Mi se pare că mergi ciudat.

El îşi aruncă capul pe spate şi rîse.

– Te pricepi să desumfli omul. Ăsta era felul meu de a-l imita pe John Wayne.

– O!

Încruntîndu-şi sprîncenele o privi cu atenţie.

– Sper că ştii cine-i John Wayne, nu?

– Bineînţeles. Nu trăiesc pe Marte. Am văzut *Curaj pur*.

Sawyer rîse.

– Ăla era *Curaj adevărat*, draga mea.

Jenată de greşeala ei, Pip mormăi:

– Mă rog.

Braţul lui i se încolăci pe după gît şi o trase spre el, în timp ce mergea cu paşi mărunţi către elicopter.

– O, doctore, văd că educaţia ta are lacune

mari. Eu am avut noroc.

– M-aş bucura dacă nu mi te-ai mai adresa cu „doctore". Nu folosesc titlul decît profesional.

– Nu-mi băteam joc de tine. Îmi plac literele acelea adăugate la numele tău. Eu n-am fost niciodată la şcoală.

– Totuşi trebuie să fi frecventat vreo şcoală undeva.

– Nu. Nici măcar grădiniţa.

Îngrozită de această descoperire, Pip se opri brusc.

– Bine, dar asta-i o crimă. Unde ai crescut?

– În Houston. Ei, am avut profesori particulari şi am citit mult. Numai că n-am fost niciodată la o şcoală obişnuită.

Ajunseseră deja la elicopter şi el deschise uşa către cele două locuri.

– De ce nu?

– O să-ţi spun odată. Ai mai zburat cu aşa ceva pînă acum?

– Bineînţeles. De multe ori. Găsesc că elicopterul este un mijloc de transport foarte convenabil în profesia mea. Chiar mă gîndisem la un moment dat să iau lecţii de zbor.

– Şi de ce n-ai făcut-o?

Ea dădu din umeri.

– Din acelaşi motiv pentru care nici nu conduc prea mult. Mi-am dat seama că nu aş fi un pilot bun. Mintea mea tinde să devină preocupată de cîte o problemă la care lucrez, şi atunci uit de toate. Odată, în drum spre casă de la NASA, am condus pînă aproape de Austin înainte ca să-mi dau seama unde mă aflu. Îşi înălţă capul către el şi- l întrebă:

– Ţi s-a întîmplat aşa ceva vreodată?

Sawyer o privi în ochii aceia mari şi inocenţi şi ceva puternic se declanşă în interiorul lui. Înţelegea foarte bine ce-nsemna să uiţi de toate, să fii pierdut, era pierdut chiar în acea clipă. Nemaifiind în stare să reziste tentaţiei, aşa cum nu putea înceta să respire, se aplecă şi o sărută pe nasul obraznic.

– De cîteva ori.

Ochii ei imenşi, de culoarea panselei, se măriră şi mai mult şi ea clipi de cîteva ori, parcă surprinsă. El ar fi vrut să o sărute din nou – dar de data asta cu adevărat. Nevrînd însă să o sperie, rezistă tentaţiei şi o ajută să se aşeze pe locul pasagerului. După ce se aşeză şi el, în spatele manşei spuse cu glas moale, tărăgănat:

– Ei bine, puştoaico, cred că-i bine s-o luăm din loc.

Se luminã la faţă:

– John Wayne, adevărat?

– Jimmy Stewart.

Cînd palele elicei se opriră, Sawyer îşi desfăcu centura şi alergă în partea cealaltă a elicopterului pentru a o ajuta pe Pip să iasă.

– Unde sîntem? întrebă ea, privind în jur.

Adevărul era că fusese atît de preocupată să-l privească pe Sawyer şi să se gîndească la sărutul de pe nas, pe care i-l dăduse, că nu avea nici cea mai vagă idee în ce direcţie merseseră.

Ea decise în final că Sawyer era un tip pur şi simplu demonstrativ şi nepăsător, şi că manifestarea sa impulsivă era fără importanţă.

Concluzia o lăsă cu un sentiment neplăcut de dezamăgire.

El făcu un gest larg cu mîna:

– Sus, deasupra clădirii *Mirth* în Greenway Plaza. Îi oferi mîna pentru a o ajuta să coboare din carlingă, apoi îşi împleti degetele cu ale ei şi o

conduse spre lift.

– De ce sîntem aici?

– Ţi-am spus, e o surpriză. Îşi folosi cheile pentru a avea acces la lift şi apăsă pe butonul de la etajul patru de îndată ce se aflară înăuntru.

Cînd uşa se deschise cu un fîşîit, Sawyer îşi scoase capul privind înainte şi înapoi, înainte de a o trage pe Pip, pe furiş, în spatele lui, în holul pustiu şi slab luminat.

– Eşti sigur că trebuia să venim aici? şopti ea.

El surîse larg. Auzind paşi de după colţ, şopti:

– Zîmbeşte, e ofiţerul de serviciu, şi o smuci către o nişă, lîngă o plantă într-un ghiveci mare. Inima lui Pip bătea cu putere în timp ce se lipi de perete, înşfăcă tulpina plantei şi încercă să se ascundă în spatele frunzelor. Închise ochii strîns şi se strădui să nu mai respire, ascultînd paşii grei, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Dumnezeule, erau pe punctul de a fi arestaţi pentru pătrunderea pe o proprietate privată. Niciodată în viaţa ei nu făcuse aşa ceva; nici un fel de scandal sau greşeală nu fuseseră legate de numele ei. Acum se şi vedea aruncată în închisoare, iar evenimentul – apărut cu litere de-o şchioapă în ziarul *Houston Chronical.* Permisul de

securitate de la NASA, slujba de la universitate, reputaţia ei în lumea afacerilor, toate vor fi în pericol.

Paşii se opriră în faţa ascunzătorii lor, care, în cel mai bun caz, gîndi Pip, era o caricatură de ascunziş. I se ridică părul pe ceafă şi simţi că i se opreşte inima de tot. Îşi ţinu ochii închişi şi mîinile strîns înţepenite pe tulpină.

– A, Sawyer, tu eşti – spuse o voce baritonală.

– Care mai e treaba, Hank?

– N-am de ce să mă plîng.

Pip deschise întîi un ochi, apoi celălalt, în timp ce Sawyer îi spunea ofiţerului de gardă:

– Tocmai îi arătam doctorului LeBaron împrejurimile. Plantele sînt pasiunea ei.

Pip dădu drumul tulpinii şi planta reveni la poziţia iniţială, scuturîndu-şi frunzele.

Ofiţerul îşi duse mîna la chipiu.

– Doamnă.

Ea dădu din cap, şi Hank plecă. Nu se mişcă pînă nu auzi uşa liftului închizîndu-se.

Sawyer arăta de parcă era gata să explodeze de rîs. Ea îşi strînse mîna pumn şi-l lovi în umăr.

– Ticălosule!

El izbucni în rîs.

– Te-am speriat ceva, nu-i aşa?

O trase de coada lungă.

Ea îl lovi din nou.

– Şobolan afurisit! M-ai speriat de moarte.

Încă rîzînd, el se îndreptă spre capătul holului, cu Pip alergînd după el, strigîndu-i insulte şi amenin ţîndu-l cu violenţe fizice. Se opri în faţa unei uşi duble şi o lăsă să-l ajungă din urmă. Apucînd-o de talie, o răsuci spre el, apoi se opri şi o privi. Veselia îi încreţea colţurile ochilor şi izbucnea din adîncurile lor verzi, strălucitoare.

Sawyer abia îşi putea stăpîni rîsul, cu colţurile buzelor ridicate, în timp ce ea începu să hohotească.

Rîdeau amîndoi acum, şi el o învîrti din nou.

– Îmi place sunetul rîsului tău, spuse el. Seamănă cu nişte clopoţei de argint într-o dimineaţă cu rouă. Ar trebui să rîzi mai des.

O puse jos şi îi sărută vîrful nasului. Se întoarse apoi să deschidă uşile duble, iar Pip, încă rîzînd, îşi atinse nasul acolo unde senzaţia sărutului lui persista ca o adiere călduţă. Odată uşile deschise, el se întoarse, iar ea, repede, îşi trase mîna de pe nas.

El făcu o plecăciune şi o mişcare largă cu

braţul.

– După dumneavoastră.

– Eşti sigur că ar trebui să fim aici?

Cu o scuturare a capului, el spuse conspirativ:

– Şeful şi cu mine sîntem aşa, şi-şi agăţă degetele unele de altele. Ai încredere în mine.

Ea aruncă o privire rapidă prin încăperea mare în care intraseră, şi o categorisi repede ca fiind un laborator tehnic complet dotat cu ultimele şi cele mai sofisticate computere. El o conduse către o masă, şi luă o pereche de mănuşi de care erau prinse o mulţime de fire multicolore şi o pereche de ochelari de protecţie imenşi.

– Le recunoşti? întrebă el.

Ea studie scurt mănuşile conectate la calculator şi ochelarii de protecţie.

– Presupun că sînt o parte dintr-o încercare de realitate virtuală. Am lucrat la cîteva proiecte pentru NASA, de obicei simulări de zbor sau de genul acesta.

Ea examină ochelarii de protecţie, care erau prevăzuţi cu ecrane de televizor minuscule.

– Au un design excelent. Foarte moi, foarte compacţi. Care-i scopul lor?

– Ai să vezi. Vino.

Cînd încercă să o aşeze într-unul din cele două pătrate trasate cu albastru de pe podea, ea se trase înapoi.

– Am nevoie întîi de o explicaţie.

– Este surpriza mea. O să-ţi placă.

Ea se uită la pătratele albastre, care erau separate de unul mai mic, roşu, la mănuşi, la ochelari, la calculatoare. Simţi o durere aprigă în piept, iar ochii i se îngustară.

– Asta este – şi făcu un gest larg asupra întregii camere, sau tu eşti – şi-l privi crunt – o parte a unei strategii elaborate pentru a- mi angaja serviciile profesionale?

Zîmbetul lui Sawyer se stinse uşor şi o mină rănită îi acoperi trăsăturile.

– Nu.

Clătină din cap şi întinse mîna dreaptă cu palma în sus.

– Jur pe Dumnezeu. Am vrut numai să-ţi fac o surpriză. Că vei lucra sau nu pentru *Mirth*, n-are nici o legătură cu asta.

Durerea din piept îi dispăru şi ea zîmbi:

– Ei bine, atunci, care-i surpriza?

– Vei vedea. Pune-ţi astea.

El îi întinse mănuşile şi ochelarii cu căşti audio

încorporate.

– Stai aici. Din nou se aşează într-unul din pătrate, şi apucă un baston de baseball.

– O să facem un antrenament de lovire. Ce zici de Nolan Ryan?

– Cine-i Nolan Ryan?

Sawyer clătină din cap.

– Unul dintre cei mai buni servanţi de minge din toate timpurile. Ai idee ce facem aici?

– Din comentariile tale şi din mănuşile sensibile la presiune, precum şi din alte mărunţişuri reale virtual, presupun că e un fel de simulare a jocului de baseball.

Ea arătă către pătrate.

– Cele albastre trebuie să fie locurile jucătorilor la bătaie iar cel roşu din mijloc este casa.

– Deşteaptă femeie.

Ea dădu din umeri.

– Simplă deducţie.

– Vrei să încerci?

– Ar fi interesant.

Sawyer porni computerul, o plasă pe locul jucătorului la bătaie şi o ajută cu mecanismul. Îi dădu bastonul.

– Găseşte-ţi poziţia confortabilă şi pornim

încet. O să reduc viteza mingii rapide a lui Ryan şi-ţi dau loviturile chiar în casă. Tot ce trebuie să faci este să fii atentă la minge şi s-o loveşti. O.K.?

– O.K.

– Gata?

– Gata.

Deodată Pip se află pe un teren de baseball, faţă-n faţă cu un servant care se balansa să arunce.

Următorul lucru pe care-l auzi fu o lovitură a unei mingi într-o mînă, şi o voce aspră strigă:

– Loveşte!

– E prea repede? întrebă Sawyer.

– Nu eram pregătită.

– O să încetinesc mai mult.

Servantul se răsuci din nou şi Pip se balansă către mingea care trecu pe alături.

– Loveşte!

Altă lovitură. Alt balans. Datorită presiunii simulate în mănuşi, simţea bastonul conectat cu imaginea mingiei şi auzea tare pocnitura cînd se întîlneau.

– Loveşte – spunea vocea computerului.

– Minge incorectă.

Vocea continua să dea instrucţiuni de schimbare a poziţiei corpului sau de repoziţionare a mîinilor pentru a obţine rezultate mai bune.

Ea se conformă indicaţiilor. După încă cîteva serve şi repoziţionări, bastonul ei fu conectat cu o lovitură bună.

Putu să o simtă prin mănuşi, înainte ca vocea computerului să anunţe:

– Lovitură reuşită!

Aruncînd bastonul, Pip îşi scoase mănuşile şi ţipă:

– Ai văzut? Am reuşit!

Sawyer rîse.

– Sigur că ai reuşit. Mai vrei să încerci?

– Şi încă cum.

După încă cîteva lovituri, Pip se opri.

– Mai bine să mă opresc cît sînt în cîştig.

Fierbea de emoţie.

– Îmi place la nebunie chestia asta. E fantastică. A apărut pe piaţă deja?

– Nu încă – şi nu-i nevoie să-ţi spun că e secretă. Dar e invenţia cea mai grozavă pentru simularea antrenamentului, destinată jucătorului la bătaie. O să poată fi găsit pe piaţă peste cîteva luni, atît pentru amatori cît şi pentru profesionişti.

Şi cam peste un an pentru copii mai mici. E un utilaj grozav pentru antrenarea din Liga celor mici, de asemenea, dar mai sînt cîteva amănunte de pus la punct întîi. *Mirth* lucrează, de asemenea, la un proiect de *Realitate virtuală pentru practicarea golfului.*

– Sună nemaipomenit. La acest proiect voia domnul Hooker să lucrez eu?

– Cred că da. Hei, ce-ai spune de-un prînz? Ce ţi-ar plăcea?

Îşi împleti degetele cu ale ei şi o trase către uşă.

– Ce spui de nişte *enchiladas*? Am o slăbiciune pentru mîncarea mexicană.

– Sună minunat. Luăm elicopeterul?

– Nu, am o maşină în garaj.

Pip comandă pui *fagitas* într-o spaniolă perfectă. După ce plecă chelnerul, Sawyer spuse:

– Sînt impresionat.

– De ce?

– Vocabularul meu spaniol se limitează la *muchin' grasses.*

Pip rîse.

– Cred că pronunţarea ta ar trebui îmbunătăţită. Presupun că asta e *muchas gracias.*

El zîmbi larg, încîntat că o făcuse să rîdă.

– Niciodată n-am putut pronunţa corect un „r" urmat de „s". Mi se înnoadă limba. Pariez că eşti una dintre persoanele care vorbesc două-trei limbi.

– Adevărat?

Ea dădu din umeri şi băgă lingura în cartofii *tortilla* şi *salsa*.

– Patru fluent. Şi puţin, încă vreo două. Ce limbă ai studiat?

– Engleza. Mă descurcam binişor, dacă pot să spun aşa.

Ea rîse din nou. Doamne, cît îi plăcea s-o audă rîzînd. Ca nişte clopoţei miçi de Crăciun. Şi felul în care ochii i se luminau, îi încălzea inima şi-l făcea să se înmoaie de tot, ca o lumînare de ceară.

Era complet vrăjit. Captivat de nasul obraznic al doctorului Pip LeBaron şi de ochii ei de culoarea panselei.

Şi de buzele ei.

Şi de picioarele ei.

Şi de tot.

Ea se aplecă înainte şi-i spuse conspirativ.

– S-ar părea că ai nişte lacune în educaţie.

Încîntat de ironia ei, surîsul lui se lărgi, în timp ce lua nişte *salsa*.

– Da. Una sau două. Ia spune, vorbeşti franceza?

Ea aprobă, dînd din cap.

– Şi germana. Araba şi rusa doar acceptabil.

– Întotdeauna am vrut să învăţ franceza. Îţi propun un tîrg. Tu mă înveţi franţuzeşte, iar eu te învăţ cum să te joci şi cum să te distrezi. Facem tîrgul?

El îi întinse mîna.

– Îl facem.

Ea i-o luă.

N-ar fi vrut să-i mai dea drumul. Voia să i-o ţină pentru totdeauna. Cu Pip se simţea de parcă cineva îi umflase un balon în piept. Ar fi vrut să urce pe masă şi să ţipe de bucurie.

În loc de asta, stătea jos şi zîmbea ca un prost.

Îi veni o idee, şi o luă de mînă.

– Hai, vreau să te duc undeva.

– Nu mîncăm întîi?

El rîse şi se lăsă să cadă pe scaun din nou.

– A, da. Am uitat.

– Unde voiai să mă duci?

– E o altă surpriză. Îţi plac caii?

Ea păru o clipă gînditoare.

– Pur şi simplu nu ştiu.

– Nu ştii? Vrei să spui că ai crescut în Texas şi nu ai călărit niciodată un cal?

– Îmi pare rău. Crezi că guvernatorul o să-mi retragă cetăţenia?

Trăsăturile lui se schimbară într-o expresie solemnă şi-şi scărpină bărbia.

– S-ar putea. Cred că te-aş putea învăţa, dacă preţul ar fi convenabil.

– Credeam că am făcut un tîrg.

– Mda. Dar asta e ceva în plus pe care n-am luat-o în calcul.

Ea îşi lăsă capul într-o parte într-un fel fermecător, care aproape îl zăpăci cu totul.

– Care e preţul?

– Eh – spuse el de parcă ar fi trebuit să se gîndească adînc la această problemă.

– Ce-ai spune de un sărut?

Ea clipi din genele lungi de două ori, de trei ori.

– Sună corect.

Sawyer era vag conştient de chelnerul care le servi mîncarea. Privi degetele fine ale lui Pip preparînd *fajita*; stătea vrăjit, în timp ce ea luă o înghiţitură. Un firicel de smîntînă din colţul gurii ei îi captivă atenţia. Cînd limba ei ieşi şi-l linse, fu dezamăgit. Îşi imaginase că-l luase el cu limba lui, de acolo. Închipuindu-şi buzele lui pe ale ei, Sawyer nu era sigur dacă mînca *enchiladas* sau rumeguş.

Capitolul trei

Pip privi în jur, cînd Sawyer o ajută să coboare din elicopter.

– Unde sîntem?

– La ferma *Mirth*, spuse el.

– Corporaţia are o fermă?

– Un fel de fermă.

Ea se încruntă.

– N-am întrebat niciodată, dar exact ce fel de companie este *Mirth*?

Sawyer îşi trecu degetele prin păr şi-şi aşeză

din nou şapca verde.

– *Mirth* este implicată în multe lucruri – toate în legătură cu distracţii, sporturi şi activităţi de destindere. Există nişte mărfuri care se vînd, dar cel mai mult se ocupă de construirea de jucării şi jocuri, echipament sportiv şi chestii de genul ăsta.

– Înţeleg. De ce ferma?

Înainte de a putea răspunde, un uragan în miniatură, cu o faţă plină de pistrui şi un ciuf de bucle de culoarea morcovului, se năpusti spre ei ţipînd:

– Sawyer! Sawyer!

– Hei, Scooter, spuse Sawyer.

Băieţelul îmbrăcat în blugi şi ghete îşi deschise braţele şi se aruncă în ale lui Sawyer, care îl îmbrăţişă, cu puţin înainte de a se rostogoli amîndoi în iarbă, rîzînd. După cîteva clipe de bătaie şi gîdilat, Sawyer se ridică trăgînd şi copilul în picioare. Băiatul zîmbi larg şi arătă către un loc gol în dantură.

– Ce văd eu aici? întrebă Sawyer. Iar ai mai pierdut unul, Scooter?

Scooter îşi umflă pieptul slăbuţ.

– Da. Şi l-am pus sub pernă după cum ai zis tu, şi a doua zi dimineaţă am găsit un sfert de

dolar.

– Ţi-am spus eu că şi zîna dinţilor a fost la bal.

Sawyer o trase pe Pip aproape şi îi spuse:

– Acesta e unul dintre prietenii mei, Scooter Wiggins. Scooter, dînsa e doctorul Pip.

Pip zîmbi băieţaşului, pe care îl socoti cam de şase anişori. El deveni deodată ruşinos, îşi încolăci braţele în jurul piciorului lui Sawyer, aruncînd o privire furişă către ea din spatele coapsei lui Sawyer.

– E fată, şopti el.

– Da, spuse Sawyer. Şi eu am observat asta de la început.

– Face injecţii?

– Nu. Nu e felul acela de doctor. E doctor în ştiinţe. Uneori lucrează cu astronauţi.

– Zău?

Ochii mari, căprui, ai lui Scooter se lărgiră. Făcu un pas înainte şi o studie pe Pip cu atenţie.

– Ai fost vreodată într-o navă spaţială?

– De cîteva ori.

– Dar pe lună, ai fost vreodată?

Zîmbind, Pip clătină din cap.

– Mi-e teamă că nu. Am fost în navele spaţiale cînd eram la sol. Dar am lucrat cu cîţiva astronauţi

care au fost în spaţiu.

– Zău?

Ochii lui Scooter se măriră şi mai mult.

– Am să mă fac şi eu „astornaut" cînd am să fiu mare.

– Credeam că ai să te faci cowboy de rodeo şi ai să călăreşti tauri sălbatici, spuse Sawyer.

– Păi da. Am să fiu „astornaut" şi o să călăresc tauri. De-ăia mari, bineînţeles. Şi-am să zbor şi cu elicopterul.

El îl privi pe Sawyer radios, cu ochii plini de veneraţie, ca la un erou.

Sawyer îi ciufuli părul.

– Ia spune, prietene, unde-s restul?

Scooter lovi cu călcîiul ghetei într-un smoc de iarbă.

– Majoritatea sînt la film. Toţi în afară de mine, Davy şi domnul Matt.

– De ce n-aţi plecat şi tu cu Davy?

Scooter se uită în jos şi mormăi ceva.

– N-am auzit ce-ai zis.

– Din cauza lui Walter şi a aparatului de ras electric al domnului Matt.

Băiatul privi în sus la Sawyer cu o expresie de vinovăţie întipărită pe faţă.

– Am făcut-o numa' pen', că Walter se tot umplea de scaieţi aşa de mult. Chiar şi domnu' Matt a spus că e al dracului de greu să-i scoată scaieţii. Eu şi Davy ne-am gîndit că-i o idee grozavă.

Ochii lui Sawyer sclipeau de veselie cînd îi spuse lui Pip:

– Walter e unul din cîinii de la fermă. O corcitură de *collie.* Cade în sarcina băieţilor să ajute la îngrijirea animalelor.

Lui Scooter îi spuse:

– Înţeleg că tu şi Davy l-aţi ras pe Walter cu maşina de ras electrică a domnului Matt.

– Îhî. Dar nu peste tot. Doar partea cu scaieţi. Dar domnul Matt s-a înroşit la faţă şi donşoara Mary a spus că n-avem voie să mergem la film şi să ne ducem în camerele noastre şi să ne gîndim la ce-am făcut. Eu şi cu Davy ne-am gîndit şi ne-am tot gîndit. Ne-am gîndit serios. Davy s-a gîndit aşa de tare, că a adormit, dar eu n-am putut. Ţi-am auzit elicopterul şi iată-mă.

Şi îi zîmbi lui Sawyer cu toţi dinţii, plus o gaură.

Pip îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în rîs, iar Sawyer părea să aibă aceeaşi problemă.

– Sper că v-aţi învăţat minte acum, spuse

Sawyer.

Scooter dădu din cap.

– N-o să mai radem de-acum un cîine cu „propitatea" altcuiva.

– Proprietatea?

– Aparatul de ras al domnului Matt.

– Înţeleg.

– Nu eşti supărat pe mine?

– Nu.

Pip văzu cum umerii slăbuţi ai lui Scooter se destinseră.

– Şi nici n-ai să mă baţi cu cureaua?

– Nu. Noi nu facem aşa ceva aici. Ştii asta.

Ochii lui Scooter se luminară.

– I-am spus lui Davy că n-o să ne bată nimeni, dar lui îi era frică.

Sawyer îl îmbrăţişă pe băieţel, şi-l împinse uşurel.

– Acum fugi şi spune-i domnului Matt că sînt aici cu un musafir ca să mergem călare. Bine?

– Bine.

Scooter o rupse la fugă către una din cele două clădiri albe şi mari ale fermei, de lîngă un grup de grajduri şi un hambar mare, roşu.

Manifestările dintre băieţel şi bărbat îi stîrniseră

lui Pip un sentiment de blîndeţe neobişnuit pentru ea. Căldura şi afecţiunea evidente dintre ei îi puseseră un nod în gît şi-i încălziseră inima.

– E adorabil, spuse ea, privind picioruşele băieţelului mişcîndu-se repede către destinaţie. Şi aşa de precoce.

– Şi-a revenit destul de bine în cele şase luni de cînd e aici. Se ghemuia ca un cîine bătut cînd a venit aici prima dată.

Uimită, ea spuse:

– Nu înţeleg.

El îşi puse un braţ pe umerii ei şi o conduse în direcţia în care plecase Scooter.

– A suferit îngrozitor acasă. De toţi copiii de aici s-a abuzat într-un fel sau altul.

– De toţi?

El dădu din cap.

– De obicei avem cam doisprezece băieţi între 6 şi 12 ani. Matt Emerson şi soţia lui, Mary, se ocupă de acest loc. El e un fel de şef de fermă, iar ea se ocupă de bucătărie. Avem două perechi de părinţi voluntari, un psiholog pediatru şi vreo două ajutoare la fermă. Două femei vin şi ajută la curăţenie, gătit şi spălat.

El zîmbi.

– E mult de gătit şi de spălat cu atîţia băieţi aici.

Pip rîse.

– Îmi imaginez. *Mirth* sponsorizează programul?

– Da.

– Şi tu petreci mult timp pe aici, se vede. Un lucru lăudabil şi pentru tine şi pentru companie.

Sawyer dădu din umeri şi păru stingherit.

– Nu-i suficient.

El îi făcu semn cu mîna unui bărbat subţire şi cărunt care apăru pe veranda uneia dintre clădiri.

– Hei, Matt.

Cînd se apropiară, Sawyer o prezentă pe Pip şefului de fermă, tocmai cînd Scooter şi un căpşor ciufulit ieşiră în fugă pe uşă. Cel de-ai doilea băieţel se aruncă în braţele lui Sawyer, la fel cum făcuse şi Scooter, şi se agăţă de gîtul lui.

– Ei, Davy, spuse Sawyer. Am auzit că aţi intrat într-un necaz.

Davy îşi îngropă capul în umărul lui Sawyer.

– Te-ai învăţat minte?

Fără să-şi ridice capul, Davy dădu din cap.

– Mi-au stricat bunătate de aparat, spuse Matt.

– Au trebuit să renunţe la filme şi la pizza ca să

plătească pentru asta.

– I-ai cerut iertare domnului Matt, Davy?

Davy clătină din cap.

– Eu i-am cerut, zise Scooter.

– De ce nu-i ceri iertare, acum? îl întrebă Sawyer pe Davy.

Băiatul se îndesă mai mult în Sawyer şi se uită la Matt. Matt aştepta.

Davy întinse braţele spre Matt. Bătrînul slăbuţ îi întinse şi el mîinile, şi-l îmbrăţişă. Davy îl sărută pe obrazul aspru şi Pip îşi simţi ochii umezi, văzîndu-l pe bătrînul scorţos, ştergîndu-şi nasul.

– Davy, dînsa e doctorul Pip. Am s-o învăţ cum să călărească. Vrei ca tu şi Scooter să veniţi să-mi daţi o mînă de ajutor?

Cînd Davy o privi cu atenţie şi apoi dădu din cap, Sawyer îi spuse lui Pip:

– Davy nu vorbeşte prea mult, încă.

– Afar' de mine, spuse Scooter. Cu mine vorbeşte.

Sawyer rîse.

– Cum ar putea strecura cîte o vorbă altfel? Mă duc să înşeuez doi cai. De ce n-aţi duce-o voi, băieţi pe Pip la ţarc?

– Gata. S-a făcut, spuse Scooter şi o apucă

pe Pip de mînă.

Davy îi cuprinse şi el celalaltă mînă, timid, şi o traseră după ei.

La ţarc, băieţii se căţărară călare pe gard. Davy stătea serios, în timp ce Scooter trăncănea tot ce-i trecea prin cap. Cînd îl văzu pe Sawyer şi pe un alt bărbat aducînd doi cai şi doi ponei, spuse:

– O, uite Davy. O să mergem şi noi călare. Sînt cu adevărat bucuros că Sawyer nu s-a supărat pe noi că am fost obraznici.

– Ei, eu nu cred că aţi fost obraznici, spuse Pip. Cred că pur şi simplu aţi făcut o eroare de judecată.

– O ce?

– O eroare de judecată. O greşeală. Fiecare face greşeli cînd şi cînd. Secretul e să înveţi din greşeli ca să nu le mai repeţi.

– Ai auzit, Davy? N-am fost obraznici. Am făcut „eroi în... " El se încruntă la Pip.

– Judecată.

– Am făcut „eroi" în judecată. Şi „astornaţii" fac „eroi" în judecată?

– Nu des, doar cîteodată. Ei sînt foarte atenţi să nu facă greşeli, pentru că erorile lor pot avea

ramificaţii serioase.

Scooter se încruntă.

– Cei aia ram... ?

– Ramificaţii?

– Da, cum ai spus tu.

– Este tot ce s-ar putea întîmpla ca rezultat al greşelii lor. O mulţime de lucruri ar putea deveni incorecte.

– Adică dacă apasă greşit pe un buton ar putea să plece pe Marte în loc de Lună?

– Da, cam aşa ceva.

– O!

Sawyer zîmbi, apropiindu-se de Pip şi de cei doi băieţi.

– Ce faceţi? Complotaţi ceva?

– Nu, spuse Scooter. Vorbim despre „eroi" în judecată. Ştiai că n-am fost obraznici cînd l-am ras pe Walter? Am făcut o „eră" de judecată. Chiar şi „astornauţii" fac „eroi" de judecată şi au „remarcaţii", ca de exemplu să meargă pe Marte şi să nu mai meargă la film.

Sawyer ridică o sprînceană.

– Vrei să mai spui o dată?

– Le explicam cauza şi efectul, spuse Pip. Erori în judecată şi ramificaţii.

– Înţeleg.

Ea zîmbi.

– Trebuia să fi fost aici. Cred că au prins esenţa principiului.

El deschise poarta şi-i arătă cele două iepe blînde din grajd.

– Aici le avem pe Blossom şi Fancy. Pe care o vrei?

– N-am nici o preferinţă. De ce nu hotărăşti tu?

– Hai s-o încercăm pe Blossom.

– N-am nici o idee cum să încep.

– Apucă cornul şeii, pune piciorul stîng aici, spuse Sawyer, ţinînd scara, şi trece-ţi piciorul drept peste şa.

Ea încercă cu curaj să facă cum o instruia el dar sări peste, încercînd să încalece, şi calul se mişcă nerăbdător. În cele din urmă, Sawyer o împinse în şa, punîndu-i o palmă pe fund. Scările erau puţin prea lungi şi Pip înşfăcă cornul şeii cu amîndouă mîinile. Categoric părea speriată.

– Cred că-i e cam frică – şopti Scooter încet. De ce n-o înveţi să călărească cum ne-ai învăţat pe Davy şi pe mine?

– Bună idee, replică Sawyer, încercînd să-şi ascundă amuzamentul din voce. Mişcă-te mai în

faţă în şa, îi spuse el lui Pip.

El sări în spatele ei şi imediat îşi dădu seama că are o problemă. Funduleţul acela drăgălaş, cu blugii strînşi pe curbele lui, era ca un foc între picioarele lui. Încercă să se dea mai înapoi, dar curba şeii nu-i permitea decît un contact apropiat.

Întinzîndu-se pe lîngă ea ca să prindă frîiele, obrazul i se atinse uşor de părul ei de pe tîmple. Şuviţele negre mirosind a soare şi flori erau moi ca mătasea pe pielea lui. Îşi lăsă obrazul lîngă al ei, şi-i şopti:

– Relaxează-te lîngă mine. N-o să te las să cazi.

– Promiţi?

– Promit. O să mergem doar în jurul ţarcului de vreo două ori, ca să te obişnuieşti cu senzaţia.

Senzaţia de lîngă mine şi senzaţia de pe cal, se gîndi el.

În timp ce corpul ei se relaxa uşor, sprijinindu-se de al său, lui i se opri respiraţia. Contururile ei delicate se potriveau perfect cu ale lui de parcă era făcută pentru el. *Era* făcută pentru el. Cu blîndeţe, îndemnă calul înainte.

Cu fiecare pas săltat a lui Blossom, şaua scîrţîia şi fundul lui Pip se freca de locul unde se

îmbinau coapsele sale.

Pulsul îi crescu şi inima îi bătea ca un ciocan în piept. Se mişcă, dar nu găsi nici o uşurare; datorită formei şeii, corpul ei îl urma pe al lui. Fiecare punct de contact, chiar şi suprafaţa unde braţele lui le atingeau pe ale ei, se intensifică pînă cînd deveni atît de conştient tactil, încît nu-şi mai dădea seama de nimic decît de Pip şi de felul cum o simţea.

Soarele îi intensifica mirosul, care se ridica spre nările lui, chinuindu-l, aţîţîndu-l pînă cînd simţi că toate simţurile îi explodează.

Ea rîse şi sunetul fu ca un duş călduţ.

– Îţi place? întrebă el, cu o voce străină chiar şi lui.

Îşi drese glasul.

– Da. Vocea ei suna răguşit, ca şi a lui.

– E foarte...

– Foarte?

– Hm... hm... ciudat. Deosebit.

Ea îşi aplecă capul şi încercă să se lase în faţă.

El umplu spaţiul mic pe care ea îl eliberase şi iar erau din nou aproape lipiţi.

Îşi apleca capul şi-i adulmecă gîtul.

– Credeam că ai să spui „erotic".

Ea îşi drese glasul.

– Şi asta.

O serie de fluierături şi rîsete se auziră de la gard. Uimiţi, amîndoi ridicară privirile şi văzură o duzină de băieţi urmărindu-i. El o simţi că se încordează.

– O, Doamne. Poate ar fi mai bine să coborîm.

– Poate mai bine ai coborî tu. Nu cred că ar trebui ca eu să mă dau jos.

– De ce?

– Pentru că... ei bine, hai să spunem doar că apropierea aşa de mare de tine se joacă al dracului cu libidoul meu şi blugii mei sînt destul de strîmţi în momentul ăsta.

Pip rîse înfundat.

El zîmbi.

– Ce ţi-am spus nu te-a şocat?

– Să mă şocheze? Nu, Doamne fereşte. Nu mă sperii aşa uşor. Sînt o femeie foarte modernă.

Părerea lui era că nu prea spunea adevărul. Spatele ei era puţin prea drept şi cuvintele păreau rostite prea pompos. Ar fi pariat pe combina muzicală şi pe toată colecţia lui de discuri că se înroşise la faţă: Într-o epocă în care a roşi era de mult o artă pierdută, ea se îmbujora frumos.

Îl făcea să se întrebe cît era de experimentată în dragoste. Nu prea mult, gîndi el.

Ideea îi făcu al dracului de multă plăcere.

El însuşi începuse tîrziu. Bineînţeles că odată ce se iniţiase, recuperase timpul pierdut, astfel că niciodată nu dusese lipsă de companii feminine.

Dar dintre toate femeile pe care le cunoscuse, nu găsise niciodată una care să-i aprindă acea scînteie de vrajă interioară.

Pînă la Pip.

– Ce facem? întrebă ea.

Dacă ar face ce-ar vrea el, ar călări departe spre apus – sau cel puţin departe de băieţii impresionabili care le priveau fiecare mişcare.

– Dacă mergem aproape de gard, poţi să te caţări?

– O să încerc.

Problema se rezolvă uşor. Sawyer o conduse pe Blossom acolo unde Bill, unul dintre ajutoare, aştepta răbdător, ţinînd cealaltă iapă şi cei doi ponei.

– Bill, vrei tu să-i supraveghezi pe cîţiva băieţi pe cai, puţin? O s-o duc pe Blossom în grajd.

Bill îi răspunse cu un zîmbet înţelegător şi o ridicare a pălăriei de cowboy.

– E o bucăţică pe cinste, Sawyer. Destul ca să facă sîngele unui bărbat să fiarbă.

Sawyer rîse şi împunse iapa cu călcîiele.

Sîngele lui clocotea cu adevărat.

În timp ce Pip îl urmărea pe Sawyer ducînd calul înapoi spre grajd, simţi o înviorare ciudată în trup. Parcă ar fi luat foc pe dinăuntru. Respiraţia îi era rapidă. Bătăile inimii se înteţiseră mult peste normal. Simţea că-i vine să zîmbească fără motiv.

Ciudat. Foarte ciudat.

Oare aşa se întîmpla cînd cineva se îndrăgostea?

Să se îndrăgostească?...

Nu-l cunoştea pe Sawyer de destulă vreme ca să se îndrăgostească. Poate că avea loc doar o infatuare uşoară. Dar ea nu avea nici o experienţă anterioară cu care să facă o comparaţie. Niciodată nu fusese tulburată de cineva. Nici îndrăgostită.

Nu fusese niciodată nici măcar atrasă sexual. Nu în adevăratul sens al cuvîntului.

Întîlnirile ei cu bărbaţii fuseseră în primul rînd platonice, mese împreună cu colegii, la concerte,

ocazional cu prietenii şi altele asemănătoare. Doar o dată sau de două ori, cei cu care se întîlnea depăşiseră stadiul unui sărut prietenesc pe obraz sau o strîngere de mînă la sfîrşitul unei seri petrecute împreună. Ea găsise acele excepţii – sărutări umede şi pipăitul neplăcut – dezgustătoare, dacă nu chiar scîrboase. Categoric, nu era nimic romantic în ele.

Nu că ar fi fost complet naivă în ceea ce priveşte relaţiile sexuale. Citise mult despre acest subiect. Totul – de la obiceiurile de împerechere elementare ale organismelor unicelulare pînă la cele mai complexe, ale lui „homo sapiens". Dar nici una dintre senzaţii sau comportamente nu i se păruseră a fi relevante.

Atunci presupusese că preocuparea societăţii faţă de sexualitate şi romantism era mult exagerată, o idee întreţinută de agenţiile de publicitate şi de literatura sentimentală feminină. Ori aşa era, ori ei îi lipsea ceva în hormoni.

Sau în personalitate.

Poate că aceasta era explicaţia, deduse ea – o altă lacună în dezvoltarea ei socială.

Cînd devenise adolescentă, era deja în colegiu. Iar bărbaţii de la colegiu nu erau interesaţi de

o fetiţă de 13-14 ani. Mai ales de una ca ea, care părea şi mai mică. Niciodată nu avusese ocazia să aibă de-a face cu băieţi de vîrsta ei. Nu fuseseră nici promisiuni, nici petreceri, nici întîlniri la cinematografe.

Studiul şi munca fuseseră centrul vieţii ei.

Dar ceva straniu i se întîmpla acum.

Sawyer Hayes descuiase o uşă, şi hormonii feminini adormiţi se treziseră la viaţă cu frenezie. Senzaţia trupului lui atît de aproape de al ei în şa, fusese categoric... erotică.

Era uimitor.

Era excitant.

Era înfricoşător.

Dar îi plăcea.

Trebuia să facă cercetări mult mai amănunţite asupra acestei probleme. Primul lucru mîine, va fi să se ducă la biblioteca universităţii.

Cînd Sawyer se întoarse de la grajd, zîmbind în timp ce se apropia, gîndurile cu privire la cercetare şi biblioteci zburară. Tot ceea ce dorea să facă era să-l atingă.

Capitolul patru

Înainte de a ajunge la ea, Sawyer fu înconjurat de vreo 12 băieţi, toţi dorind să-i atragă atenţia. El îşi făcu timp pentru fiecare în parte, lovindu-i în joacă sau îmbrăţişîndu-i. Cînd în sfîrşit ajunse la gardul pe care era cocoţată Pip, aşteptîndu-l, zîmbetul lui se lumină iar în ochi îi străluci o luminiţă drăcească.

– Mi-e teamă că n-ai prea avut parte de lecţia de călărie. O să ne întoarcem săptămîna viitoare, cînd copiii sînt în vacanţă. De acord?

– *Mais oui!*

El întinse mîinile şi o dădu jos de pe gard.

– Nici o problemă, n-o să deranjăm pe nimeni.

– Nu *may we*[1], am spus *mais oui.* E un fel de echivalent franţuzesc pentru „desigur" sau „bine-înţeles". Ad litteram, *mais* înseamnă „dar" şi *oui* înseamnă „da". E prima lecţie de franceză. Ai înţeles?

El îi făcu cu ochiul şi-şi sumeţi capul.

– *Mais oui!*

Cîteva minute mai tîrziu, Pip şi Sawyer le făceau cu mîna la revedere băieţilor care-i urmaseră pînă la elicopter.

– *Au revoir*, strigă Sawyer copiilor. Lui Pip îi spuse:

– Am învăţat asta dintr-un film vechi cu Charles Boyer. Am zis bine?

O strînse de mînă.

– Perfect. Toţi te iubesc – îi spuse ea, în timp ce el o ajuta să urce pe locul pasagerului.

– Şi eu îi iubesc. Sînt copii buni, care au avut nişte perioade grele. Îmi place să petrec cu ei cît timp pot.

– Patronul tău e la fel de preocupat de băieţi

1. dacă putem

ca tine?

– Patronul meu? Vrei să spui Leonard Hooker? Nu e patronul meu. Doar crede că e, cîte o dată. Şi nu, nu este interesat în ferma *Mirth* deloc. De fapt, dacă ar fi după el, ar închide-o imediat. Nu e profitabilă pentru companie.

Înspăimîntată, Pip spuse:

– Dar nu-l poţi lăsa să facă asta!

Sawyer zîmbi şi-şi frecă nasul de al ei.

– Ştiam că eşti felul de femeie care-mi place mie. Şi nu-ţi face griji. Atît timp cît eu sînt şeful, nu se va întîmpla.

Ea se încruntă.

– Atît timp cît TU EŞTI şeful?

– Da, eu deţin majoritatea acţiunilor corporaţiei *Mirth.* Compania e a mea.

Ea îl privi cu suspiciune.

– Cred că trebuie să-mi dai nişte explicaţii.

El doar surîse şi porni motorul.

– Mai tîrziu, strigă el peste uruitul motoarelor.

Soarele apunea în spatele pinilor înalţi, cînd Sawyer o conduse pe Pip pe veranda casei de la

lac. Degetele ei împletite cu ale lui le simţea atît de delicate şi fragile ca porţelanul fin, dar totuşi calde.

Incredibil de calde. Electrizant de calde.

Şi moi.

El trebui să-şi impună să n-o strîngă prea tare, pentru că nimic nu-şi dorea mai mult decît să rămînă lîngă ea pentru totdeauna.

Aerul părea mai blînd, briza lacului părea mai tare, pasul lui părea mai uşor cu ea alături. De-a lungul zilei, dorinţa dureroasă de a o lua în braţe şi de a o săruta, devenise din ce în ce mai puternică. Aşa de mare era această dorinţă că-i umplea acum întreaga conştiinţă.

Cînd ajunseră la uşă, ea îşi ridică privirea spre el cu ochii aceia mari şi frumoşi în a căror strălucire hipnotică ar fi vrut să se scufunde. Ar fi vrut s-o ia sub braţ şi să zboare cu ea dincolo de soarele ce asfinţea. Voia... Voia...

Îi atinse uşurel obrazul cu vîrful degetelor, savurînd pielea mătăsoasă ca aripa unui fluture. Îi mîngîie şuviţele de păr din jurul feţei şi una i se încolăci pe deget, ca un spiriduş jucăuş. Aţîţînd, tentînd, chinuind.

– Cred că trebuie să spun *bonne nuit*, mur-

mură ea. Era aşa de absorbit de prezenţa ei încît abia îi înregistră cuvintele.

– *Bonne nuit?*

– Noapte bună. A fost o zi minunată. *Merçi beaucoup.* Mulţumesc foarte mult.

– Plăcerea a fost de partea mea. Şi mîine o să avem o altă zi minunată. Dar mai întîi – el îi trasă conturul buzelor – trebuie să fac ceva ce-am vrut să fac toată ziua. Ceva ce-am vrut să fac din prima clipă cînd te-am văzut.

Ochii ei se măriră, clipind din genele lungi şi mătăsoase.

– Şi ce... ce este asta?

– Aş vrea să te sărut. Te superi?

Pleoapele ei tremurară şi spuse cu respiraţia grea.

– *Non.*

Cînd buzele lui le atinseră pe ale ei, Pip se topi ca un fulg de zăpadă într-o zi de vară. Gura lui era moale, şi caldă, şi delicioasă. Soarele părea că explodase în spatele pleoapelor ei închise şi fiori minunaţi i se răspîndiră în tot trupul. Ar fi vrut ca această senzaţie să nu se mai termine. Dar el se retrase scoţînd un sunet înfundat.

– Cred că mai bine aş spune *bonne nuit.*

Inima ei se opri.

– Nu ţi-a plăcut să mă săruţi?

– Oh, mi-a plăcut să te sărut. Mult.

Ea zîmbi.

– Şi mie mi-a plăcut. Trebuie să pleci? Nu vrei să rămîi la cină? Sînt sigură că Nan a pregătit destul. Sîmbăta de obicei e seara spaghetelor. Îţi plac spaghetele?

– Ador spaghetele.

– Atunci rămîi?

– *Mais oui.*

Înăuntru, se îndreptară spre bucătărie, iar Pip strigă:

– Nan, sînt acasă.

Femeia cu părul cărunt, care arăta ca un zidar cu mistria, ridică privirea din oala în care mesteca.

– Era şi timpul. Începusem să mă îngrijorez.

Pip rîse şi sărută menajera pe obraz.

– Nan, ai să încetezi vreodată să-ţi faci griji pentru mine? Sînt o femeie în toată firea.

Sawyer se îndreptă spre masa de lîngă maşina de gătit, apoi rupse o bucăţică de pîine cu usturoi şi o înmuie în sosul care clocotea.

– Îmm, nemaipomenit, Nan.

Mai luă o înghiţitură.

– Îmm, e grozav.

Arboră o mină de extaz absolut, şi-şi săruta vîrfurile degetelor.

– Minunat. Mai bun decît la mama acasă. Nan, eşti un geniu al bucătăriei.

Îi mai aruncă un surîs fermecător şi se aşeză pe masă, legănîndu-şi picioarele.

– Vrei să te măriţi cu mine?

– Ei, asta-i acum! Pungaşule!

Nan se îndreptă şi în obraji îi apărură gropiţe cînd îşi strînse gura pungă, încercînd să-şi ascundă plăcerea. Era clar că femeia nu ar fi putut fi mai impresionată nici dacă i s-ar fi oferit premiul Nobel.

Sawyer Hayes o fermecase, la fel cum cucerea pe toată lumea din jur.

– L-am invitat pe Sawyer să rămînă la cină, spuse Pip. Ştiam că ai gătit destul.

– Întotdeauna fac multă mîncare.

Peste ochelarii cu rame aurii, Nan privi la constituţia suplă a lui Sawyer, măsurîndu-l din cap pînă în picioare.

– Ar trebui să mai pui nişte carne pe oasele alea şi tu. De cele mai multe ori asta – şi arătă din cap spre Pip – nu mănîncă nici cît o păsărică. Îi

intră în cap tot felul de probleme şi uită de mîncare. Corpul are nevoie de trei mese pe zi zdravene, am spus-o întotdeauna. Sînt de partea celor ce mănîncă ca lumea.

– Şi eu sînt unul din ei, spuse Sawyer.

– Oh, Nan, dac-aş mînca tot ce vrei tu, aş fi ca o minge.

– Hm. Masa va fi gata cam în juma' de oră. O s-o aşez pe verandă. E destul de frumos şi intim acolo pe vremea asta.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Sawyer.

– Mi-ai sta în drum. De ce nu faceţi voi o plimbare scurtă să vă faceţi poftă de mîncare?

După ce Nan îi dădu afară din bucătărie, Sawyer îi zîmbi lui Pip.

– Vrei să faci o plimbare scurtă?

– Nu, dar aş vrea să mă răcoresc puţin. Miros a cal. Tu poţi să foloseşti baia de oaspeţi, dacă vrei.

Ochii lui se încreţiră de rîs.

– Insinuiezi că aş duhni a *eau* de cal?

Ea rîse.

– *Cheval.* Nu, deloc. Îmi place cum – se opri înainte de a termina propoziţia şi-şi lăsă capul într-o parte.

Nefiind sigură de nuanţele sociale dintre bărbaţi şi femei, nu voia să spună ceva nepotrivit şi să se facă de rîs. De obicei, era o fire deschisă şi comunicativă, neobişnuită să-şi cenzureze cuvintele.

El îi ridică bărbia.

– Îţi place cum – ce?

Ea îşi muşcă buzele, apoi spuse repede:

– Îmi place cum miroşi.

Un surîs i se răspîndi pe faţă.

– Şi cum miros?

Ridicîndu-şi capul, spuse:

– Nu sînt sigură că pot să descriu exact.

El o sărută uşurel pe buze.

– Tu miroşi a soare şi flori.

– Da?

– Îhî.

– Ce frumos! Eu nu-s prea poetică.

– Nici eu.

El îşi lipi fruntea de a ei.

– Poate că putem învăţa împreună.

Pip se simţea de parcă ar fi încercat să navigheze cu gravitaţia zero, îndreptîndu-se spre camera ei. Se simţea ameţită, iar trupul ei părea aşa de uşor de parcă plutea, în timp ce picioarele

abia atingeau pământul. În plus, nici mintea ei nu părea aşa de exactă şi de sigură ca de obicei.

Lucrul cel mai curios era că nu-i păsa.

Magnetismul lui Sawyer parcă o înfăşurase într-o lume ireală şi-i pătrunsese întreaga fiinţă. Îşi puse braţele în jurul umerilor, încercînd să aducă acest ceva mai aproape.

Ridicol, bineînţeles. Nu era nimic tangibil de adus mai aproape.

Şi totuşi simţea ceva aproape palpabil.

În baie se privi în oglindă. Cu excepţia unei pete de fum în barbă, nu părea altfel. Dar în timpul scurt în care Sawyer apăruse în zbor în viaţa ei, începuse să se simtă altfel.

Foarte schimbată.

Îşi atinse buzele unde o sărutase, amintindu-şi şi savurînd senzaţia. Şi sperînd cu ardoare că o va mai săruta.

După ce se spălă şi-şi îndreptă ţinuta, merse în camera de zi. Sawyer stătea lîngă un raft cu cărţi, privind la o colecţie de fotografii înrămate.

Luă una.

– Asta seamănă cu *Alice în ţara minunilor,* cu Tweedledum şi Tweedledee.

Pip rîse înfundat.

– Nu prea. Aceia sînt unchii mei, iar eu sînt în mijloc. A fost făcută la Paris, cînd aveam vreo 10 ani. Unchiul Waldo şi unchiul Emory au predat în Franţa în cadrul unui program universitar de schimb de experienţă, şi eu am fost cu ei. A fost minunat.

– Acolo ai învăţat franţuzeşte?

– Da, am avut un profesor extraordinar.

Sawyer studie mai atent poza.

– Eşti drăgălaşă în şorţuleţ; care dintre unchi e unul şi care e celălalt? Arată exact la fel.

– Sînt gemeni. Acela din stînga e unchiul Emory. Şi acum seamănă la fel de mult, numai că sînt puţin mai plinuţi şi mai cărunţi şi au puţin mai multă chelie. Sînt amîndoi nişte drăguţi.

Pip simţi aroma îmbietoare de sos pentru spaghete şi pîine cu usturoi şi descoperi că-i este foarte foame.

– Hai să vedem dacă masa-i gata. Ţi-e foame?

Sawyer îşi frecă stomacul.

– Cred c-aş putea s-o mănînc şi pe bătrîna Blossom dacă mi-ai pune nişte unt pe ea.

Ea rîse iar el îi trecu braţul peste umeri şi o trase mai aproape, pentru un sărut iute pe nas.

– Îmi place să te aud rîzînd. Ar trebui să rîzi

mai des. Ţi-am mai spus asta?

Ea dădu din cap.

– E uşor să rîd cu tine.

Cînd ajunseră pe verandă, Pip găsi o masă aşezată pentru două persoane, cu lumînări aprinse, o vază cu flori, aranjate în grabă, şi pahare de vin. Cînd Nan năvăli cu un platou aburind de spaghеti şi chifteluţe, Pip o privi bănuitor.

– Unde-i locul tău, Nan?

– Ei, eu o să iau o tavă în camera mea, la televizor. E aproape ora la care se difuzează serialul ăla poliţist care-mi place, pe canalul 13.

– Serial poliţist?

– Da, serial poliţist, spuse Nan scurt. Acum voi doi mîncaţi în tihnă şi nu vă faceţi griji pentru vase. O să mă ocup de ele mai tîrziu.

După ce menajera îşi pregăti tava şi plecă grăbită din cameră, Pip se aplecă peste masă şi şopti:

– Nan nu poate să sufere televizorul. Ce crezi că e în neregulă cu ea?

Sawyer surîse larg.

– Îmi imaginez că încearcă să creeze o seară romantică pentru noi doi. Crezi că asta înseamnă că mă place?

– Evident.

– Cred că ar trebui să-i măreşti salariul. Să torn vinul?

Niciodată spaghetele nu fuseseră atît de delicioase.

Pip servi două – sau erau trei? – pahare cu vin peste limita ei obişnuită, de una singură. Flăcările lumînărilor păreau că dansează la capetele fitilelor, în timp ce fiinţele nopţii din jurul lacului furnizau muzica. Caprifoiul ce se întindea pe un stejar, lîngă verandă, umplea aerul cu mirosuri plăcute, în timp ce ea şi Sawyer vorbeau despre lucruri mărunte şi, pur şi simplu, se bucurau unul de compania altuia.

Oare asta era o parte din viaţa pe care o pierduse? Ce trist, gîndi ea, pentru că era extrem de plăcut. Îi plăcea să fie cu el. O făcea să se simtă destinsă şi fără nici o grijă.

Ar fi vrut să rîdă, să-şi arunce braţele în sus şi să danseze.

– Dar nu ştiu să dansez, murmură ea.

– Poftim?

Ea oftă adînc.

– Nu ştiu să dansez.

– Asta-i uşor de remediat. O să te învăţ.

Ea se luminã la faţã.

– Adevărat?

– *Mais oui.* Sînt nebun după dans. Ai discuri?

– În camera de zi.

Ea se ridică prea repede şi simţi că i se învîrte capul.

– O!

Chicoti şi se lăsă să cadă înapoi pe scaun.

– Cred c-am băut prea mult vin. Niciodată nu beau mai mult de un pahar.

– Ai supt peste o jumătate de sticlă.

– Nu, n-aveam cum.

El ridică sticla goală.

– Dar ai făcut-o.

Ea se aplecă peste masă şi şopti conspirativ:

– Cred că am băut prea mult pentru că am fost nervoasă.

– Nervoasă? De ce?

– Mă gîndeam cum o să fie cînd ai să mă săruţi din nou. Te-ai gîndit şi tu la asta?

– Mi-a trecut prin cap.

Deodată Pip simţi că-i e foarte cald.

– Hai să vedem discurile.

Ridicîndu-se iute, se năpusti afară din cameră.

Sawyer o urmă. Puţin ameţită, doctor Pip

LeBaron era aproape cel mai adorabil lucru pe care-l văzuse vreodată. Funduleţul ei drăgălaş părea să se mişte cu o legănare sexy care... *Uşurel,* îşi spuse el. *Totul trebuie făcut încet.*

– Aici sînt discurile pe care le am.

Ea arătă spre un teanc de pe raft.

– Poate ai să poţi găsi ceva potrivit.

El răscoli prin teanc, apoi rîse.

– Rahmaninov are un ritm frumos, dar nu poţi dansa pe el.

Pip clipi din ochi, părînd dezorientată.

El îşi încolăci braţele în jurul taliei ei şi-i zîmbi.

– Nimic din colecţia ta nu se potriveşte. Dar nu-ţi face probleme. Mîine mergem la mine. Am sute de discuri după care putem dansa.

– Şi între timp ce facem?

El zîmbi larg.

– Vrei să mergem la vînătoare de broaşte?

– E nevoie?

Rîzînd, el scutură din cap.

– Glumeam. Hai să mergem pe verandă, în leagăn şi să numărăm licuricii. Ai mai făcut aşa ceva vreodată?

– Nu cred.

Afară lanţul scîrţîi cînd se aşezară în leagăn. Pip îşi trase picioarele sub ea şi Sawyer se mută mai aproape, înconjurînd-o cu braţul şi lipind-o de el.

Sute de licurici păreau să zboare şi să strălucească peste iarba udă de rouă.

– Sînt frumoşi, nu-i aşa? întrebă Sawyer. Ca nişte lanterne minuscule pentru zîne.

– De fapt, spuse Pip, enunţînd cuvintele cu atenţie, luminozitatea intermitentă este rezultatul oxidării luciferinei. Face parte din ritualul de împerechere al insectelor.

În ciuda celor mai lăudabile eforturi, lui Sawyer îi scăpă un mic hohot de rîs. Încercă să-l ascundă, tuşind şi dregîndu-şi glasul.

– Nu mai spune.

– E adevărat. Mi-aduc aminte că unchiul Waldo mi-a explicat fenomenul cînd eram foarte mică. Cum crezi c-ar trebui să-i numărăm? Poate dacă am împărţi suprafaţa în patrulatere şi ...

Sawyer o sărută.

– ... fiecare dintre noi...

El o sărută din nou.

– Deschide puţin gura, iubito. Ah, aşa.

Gura ei era incredibil de dulce.

Limba ei – incredibil de senzuală.

Geamătul ei aproape că-l scoase din minţi.

Un milion de licurici se aprinseră în el.

Pip oftă cînd el se retrase. De ce oare trebuia ea să scoată zgomotele acelea mici şi sexy? Îl făceau să vrea să nu se mai oprească sărutînd-o.

Şi mai mult de atît.

Răsuflă adînc cu zgomot, îi aşeză capul pe umărul lui şi-şi sprijini obrazul de capul ei.

Nici unul nu vorbi. Cu un picior, el împinse puţin leagănul care-i mişca încetişor.

După cîteva clipe, ea întrebă somnoroasă:

– De ce n-ai mers la şcoală?

– E o poveste lungă şi plictisitoare.

Ea se apropie şi-i puse o mînă pe piept. Acum Sawyer îi simţea al naibii de bine mîna, de parcă-i pătrundea prin cămaşă.

– Nu-mi pot imagina nimic plictisitor în legătură cu tine.

El ezită. Primii săi 18 ani de viaţă făceau parte dintr-o perioadă pe care prefera s-o dea uitării şi despre care discuta foarte rar. Dar dintr-un anume motiv dorea s-o împărtăşească cu Pip.

Voia să împartă totul cu ea.

– M-am născut cu un defect congenital al inimii.

Îi simţi degetele întărindu-se pe pieptul lui şi-i mîngîie mîna.

– Acum e în ordine, dar multă vreme am fost un invalid. Cel mai mic efort mă obosea şi o făcea pe mama să urle, aşa că mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei în pat, dorind să mă fi putut urca în copaci şi să joc baseball ca un copil normal. Oricum, n-am putut merge la şcoală, aşa că am avut profesori particulari.

– Aşa plin de viaţă cum eşti, să fii nevoit să stai în pat – trebuie să fi fost îngrozitor, spuse Pip.

– Nu-ţi poţi imagina. Şi ca un copil singur la părinţi, am fost o mare dezamăgire pentru tatăl meu. El jucase baseball ca semiprofesionist pentru o vreme şi fusese un mare microbist. Aşa fusese şi bunicul, Mirth Hayes. El e cel care a înfiinţat fabrica *Mirth*.

Ea ridică capul şi îl privi.

– Care a evoluat în corporaţia *Mirth*.

El aprobă.

– Şi ai depăşit problema cardiacă?

– Nu. M-am operat a doua zi după ce am

împlinit 18 ani. Doctor Denton Cooley mi-a făcut inima ca nouă. A fost extraordinar. După cîteva luni puteam să fac tot ce vroiam.

Zîmbi.

– Vrei să-mi vezi cicatricea?

Cînd ea începu să-i descheie cămaşa şi să i-o dea jos el rîse şi o prinse de mîini.

– Glumeam doar. Oricum e prea întuneric aici ca să vezi.

Ea îşi trecu degetele uşurel peste sternul lui.

Atingerea ei părea să-i urce pe gît iar inima lui reînnoită bătea nebuneşte.

– O simt. De ce-ai aşteptat atît de mult să faci operaţia?

El oftă din greu.

– Din cauza mamei mele. Era un procedeu riscant şi făcea crize de nervi ori de cîte ori era adus în discuţie acest subiect. Tata a murit într-un accident de maşină cînd aveam opt ani şi după asta a fost şi mai rău pentru ea. M-am rugat, am implorat, i-am spus că voiam să-mi asum riscul, dar ea nici nu voia să audă. Mi-a spus că era prea scumpă operaţia şi că nu ne puteam permite.

– Sînt sigură că nu-ţi voia decît binele.

– Nu, mama era nevrotică, o femeie obsedată. Şi acum e la fel. Atunci nu ştiam, dar bunicul se oferise să-mi plătească operaţia. Mama a refuzat să-i permită să-mi spună asta. Dar cînd aveam 10 sau 11 ani, a început să mă preocupe bursa, am citit tot ce-am putut găsi despre asta şi am descoperit că aveam fler în a-i alege pe cîştigători. Şi am început să fac şi jocuri. Nu prea aveam ce face decît să citesc, să mă uit la televizor şi să mă distrez singur.

Urmărind piaţa, mi-am transformat banii de Crăciun şi cei primiţi de ziua mea într-o sumă frumoasă pe care am depus-o într-un fond. Ca adolescent am conceput şi cîteva jocuri care sînt încă sarea şi piperul corporaţiei. Bunicul le-a pus în practică, iar primele au intrat în fond de asemenea.

Pe la 14 ani acumulasem mai mult decît suficient pentru operaţie. Dar mama turba de cîte ori deschideam discuţia. Poate dacă bunicul ar fi trăit, am fi putut s-o convingem mai repede, dar el a murit cîteva săptămîni înainte să împlinesc 15 ani. Ca minor, n-aveam nici un control asupra banilor mei sau a destinului.

– Dar cînd ai împlinit 18 ani?

– Am obţinut control asupra vieţii mele şi m-am internat. Cu o mişcare blîndă, senzuală, buzele lui Pip atinseră dulce capătul cicatricei, apoi îşi lipi obrazul de ea.

– Şi ai trăit fericit pînă la adînci bătrîneţi.

El o sărută pe creştet.

– Am încercat.

Ea se strînse şi mai tare lîngă el şi-i spuse somnoroasă:

– Avem multe în comun. Nici tu n-ai avut o copilărie, aşa-i?

– Da. Doi inadaptaţi, se gîndi el, fără să spună cu voce tare.

– Unde e mama ta acum?

– Trăieşte într-o vilă foarte elegantă în Florida şi joacă bridge cu prietenii. Practic niciodată nu m-a iertat că am înfruntat-o. Nu prea sîntem în contact.

Degetele ei îi mîngîiară sternul.

– Nu ştie ce pierde. Eşti foarte deosebit.

– Mulţumesc. *Merçi.*

Cu un picior, Sawyer menţinea mişcarea uşoară a leagănului. După cîteva clipe auzi cum respiraţia ei se schimbă şi-i simţi trupul relaxat.

Multă vreme, Sawyer o ţinu pur şi simplu pe

Pip în braţe, dormind. Numără licuricii. Şi numără şi mulţumirile îndreptate spre cer, că femeia perfectă pentru el intrase în viaţa lui.

– Dumnezeu să mă ajute – şopti el în părul ei. Deja te iubesc.

Capitolul cinci

– Alarmă de gradul zero! Alarmă de gradul zero! Ridică-te şi străluceşte!

Într-un zăngănit şi o larmă de nedescris, Pip se trezi brusc şi se ridică în şezut.

Sawyer stătea la capătul patului ei, zîmbind larg şi bătînd într-o oală cu un linguroi. Ea îşi dădu părul pe spate şi se uită la el.

– Ce faci aici? îl întrebă.

– Sînt deşteptătorul tău.

Se aşeză pe colţul patului.

– Aseară ai înclinat steagul, aşa că Nan şi cu mine te-am culcat. Părea o prostie să fi zburat acasă doar pentru cîteva ore aşa că am dormit în camera de oaspeţi.

– Tu şi Nan m-aţi culcat?

– Adevărul e că eu doar te-am dus în braţe. Ea de fapt te-a pus în pat. M-am oferit s-o ajut dar Nan asta e o femeie dură. Mi-a zis să o iau din loc.

O ciupi de călcîi şi o scutură.

– E timpul să te scoli şi să străluceşti, frumoaso din pădurea adormită. Avem multe de făcut azi şi nu trebuie să pierdem vremea. Acum, ia spune, la micul dejun vrei pîine prăjită franţuzească, pîine prăjită franţuzească sau pîine prăjită franţuzească?

– Pîine prăjită franţuzească?

El îi făcu cu ochiul şi-i aruncă un zîmbet.

– Ai dreptate. E specialitatea mea. Pînă te îmbraci va fi pe masă.

– Unde-i, Nan?

– I-am dat liber. Cred că pleacă în vizită la sora ei.

El bătu din palme.

– La duş, trupă...

– Trupă?

– Nu pot să spun trupe cu un singur soldat. Hai, sus.

Pip continuă să stea exact unde era, şi-şi trase cearceaful mai aproape de piept.

– Nu pot să mă scol pînă nu pleci.

– De ce nu?

– Nu-s îmbrăcată.

Zîmbetul lui deveni şi mai poznaş.

– Am observat.

Şi aruncă o privire către oglinda de la toaletă.

Ochii lui Pip îi urmăriră pe ai lui. Fiind atentă să se acopere în faţă, atît spatele cît şi părţile laterale ale cămăşuţei scurte i se puteau zări foarte bine în oglindă.

El întinse mîna şi-şi plimbă degetul pe sub breteaua subţire de pe umărul ei.

– Îmi place îmbrăcămintea ta. Foarte sexy.

Atingerea lui îi dădu fiori în tot trupul încălzit de somn. Intimitatea unui gest atît de simplu o surprinse. Şi o făcu bănuitoare. Nu era obişnuită să se angajeze într-o tachinare sugestivă în dormitorul ei.

Adunîndu-şi cearceaful în jur, răspunse:

– Nu e sexy. E răcoroasă şi confortabilă.

– Mie-mi pare al dracului de sexy.

Se apropie mai mult de ea şi o sărută scurt.

– Al dracului de sexy.

– Cred că ar fi mai bine să începi pregătirea micului dejun.

Sawyer îi ridică bărbia cu un deget şi expresia îi deveni serioasă.

– Pip, nu ţi-e frică de mine, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu. De unde ţi-a venit ideea asta ciudată?

– Poate pentru că eşti la fel de neliniştită ca o lăcustă pe o tavă fierbinte. Degetele lui îi mîngîiară uşor bărbia.

– Nu trebuie să-ţi fie teamă de mine. N-o să te împing niciodată să faci ce nu vrei. Dacă o să te supăr cu ceva, să-mi spui doar şi o să mă retrag. Bine?

El zîmbi.

– Bine. Acum pleacă. Trebuie să mă îmbrac. Singură.

– Bine, fir-ar să fie.

El îşi lovi picioarele cu palma, zîmbi larg şi se ridică.

– Cred că e o zicală care spune că-ţi dai sin-

gur foc la valiză şi se potriveşte aici. Nu bănuiam ce fel de petardă va sări în aer.

Ea rîse.

– O petardă e un explozibil care se folosea în Evul Mediu pentru a arunca în aer baricade şi fortificaţii. Pentru că în vremea aceea praful de puşcă se folosea în mod primitiv, adesea persoana care punea explozibilul sărea în aer odată cu baricada. Cred că Shakespeare e cel care a popularizat zicala.

– I-auzi.

Simţi cum îl încearcă rîsul.

– Cred că mă duc acasă şi-mi arunc enciclopedia.

– De ce să faci asta?

Sprijinindu-se în mîini, de o parte şi de alta a ei, pe pat, se aplecă şi o sărută scurt pe nas.

– Pentru că am găsit una care are picioare grozave. Vrei scorţişoară puţină sau mai multă?

Ea se încruntă, cîntărind sensul întrebării lui.

– Pe pîinea prăjită franţuzească.

– Puţină.

– Bine. Şi – îi făcu cu ochiul – pune-ţi pantalonii scurţi azi.

Fluierînd, părăsi încăperea.

– Ai curaj?

Sawyer nu-şi putu ascunde rîsul din glas, mutîndu-şi privirea de la Pip către faimosul trenuleţ al parcului de distracţii *Astroworld*, numit Ciclonul Texasului.

Ochii ei frumoşi, de culoarea panseluţei, erau la fel de mari ca ai Anei cea orfană. Dar nu atît de goi.

Deşi încerca să o ascundă, neliniştea ei creştea pe măsură ce se apropiau cu rîndul.

– Cred că ai da orice să-ţi facă cineva acum o caricatură cînd încerci zborul omului liliac. Asta-i *piéce de la resistance*.

Îi aruncă un zîmbet în colţul gurii.

– Ştii, ăsta-i termenul franţuzesc pentru...

– Ştiu ce înseamnă – spuse ea iritată.

Privi uriaşa construcţie din lemn.

– Crezi că e sigură?

– Absolut. Nu i-aş lăsa pe Scooter, Davy şi pe ceilalţi copii să meargă cu ea dacă n-ar fi sigură.

– Copiii ăia merg cu chestia asta?

– Da. Se adună lîngă ea ca albinele la stup, de îndată ce intrăm pe poartă.

– Tu ai mai mers cu ea?

– De zeci de ori.

Ea răsuflă adînc.

– Bine, merg. Doar că era mai bine să nu fi mîncat cîrnăciorul ăla.

El rîse şi o luă de mînă, cînd însoţitorul le făcu semn să înainteze.

Ea îl strînse aşa tare, că-i amorţi mîna dar nu spuse nimic.

Ceea ce era evident de cînd se aflau în parc, era curajul lui Pip. Şi o camaradă bună. Încercase tot ce-i sugerase el. Şi reuşise. Rîsese în casa distracţiilor şi condusese maşinuţele din tot sufletul.

Singura lui critică – deşi nu i-ar fi spus-o nici într-un milion de ani – era că făcea totul prea intens. Ceva îi spunea că va trece încă mult timp pînă cînd va învăţa să se relaxeze şi să se bucure de tot ce o înconjura, în loc să le facă de parcă s-ar fi luptat cu focul.

Cînd le veni rîndul, ea mărşălui spre locul ei cu întregul entuziasm al regalităţii care se îndrepta spre ghilotină. Şi cam tot cu atîta demnitate.

După ce fură asiguraţi pe locurile lor, el spuse:

– E ultima şansă să te răzgîndeşti.

Bărbia ei se ridică.

– Nu mă răzgîndesc.

Cu un zăngănit şi un uruit puternic, porniră. La prima pantă abruptă ochii ei se măriră apoi îi închise strîns. Nu se uită deloc, ci-şi îngropă capul în pieptul lui şi îşi înfipse mîinile în cămaşă, apucîndu-l strîns. Pe măsură ce urcau, coborau, coteau şi iar urcau mai sus, deasupra parcului, se agăţa de el cu mîinile ale căror încheieturi se albiseră, şi cu capul îngropat mai adînc. El o ţinea strîns, dar cuvintele de încurajare se pierdeau în zgomotul şi strigătele celorlalţi pasageri.

Cînd trenuleţul ajunse la stop, Pip era verde la faţă.

Îngrijorat, îi dădu deoparte şuviţele de păr de pe fruntea transpirată.

– Te simţi bine?

Ea clătină din cap.

– Cîrnăciorul ăla vrea să iasă. Trebuie să merg la toaletă.

El o conduse repede la toaleta pentru femei şi ar fi intrat cu ea dacă două femei n-ar fi strigat la el cînd încerca să intre.

În timp ce o aştepta, îşi băgă mîinile în buzunare şi se foi de pe un picior pe altul, blestemîndu-se cu toate invectivele pe care le ştia. Nu observase că era speriată? De ce dracu' insistase

atît s-o urce în trenuleţul ăla?

Îi venea să se dea cu capul de pereţi.

La dracu', i-ar da dreptate dacă i-ar spune să se care, ca un idiot ce era.

După un timp ce i se păru interminabil, ea ieşi palidă şi zdruncinată, cu ochii plecaţi şi cu buzele strînse într-un zîmbet stînjenit.

Pentru prima dată de cînd se trezise după operaţia lui la inimă, îi veni să plîngă.

Cu mîinile pe umerii ei, îi studie faţa.

– Iubito, îmi pare rău. Al dracului de rău. Merit un şut în fund. Uite, dă-mi unul.

Se întoarse şi se aplecă.

– Loveşte. Tare.

– Sawyer, spuse ea printre dinţi. N-o să te lovesc.

– Dar vreau. O merit. Tare. Chiar aici.

El se lovi peste fund.

– Sawyer! Ridică-te. Se uită lumea la noi.

La dracu', lui nu-i păsa. Se adresă grupului mic de persoane care se strînsese.

– Am fost un idiot. Cineva să mă lovească. Vrei dumneata? Sau dumneata?

Un puşti cu un tricou larg şi o tunsoare creativă se apropie. Dădu din umeri.

– Dacă crezi că te-ajută, încerc eu.

– Ba nu, spuse Pip ferm.

Îl înşfăcă pe Sawyer de braţ şi-l trase după ea.

– Nan ar spune că eşti mai nebun decît o ploşniţă tîmpită.

El observă că zîmbea.

– Asta înseamnă că m-ai iertat?

– N-am de ce să te iert. A fost alegerea mea şi stomacul meu. Dar aş vrea o Coca-Cola înainte să mai încerc o dată.

Sprîncenele lui se ridicară.

– Mai vrei să te dai o dată?

– Bineînţeles. Nu renunţ aşa uşor.

Îşi petrecu braţul pe sub al lui.

– Pînă cînd mi s-a făcut greaţă, mi-a plăcut.

Pieptul lui Sawyer se umflă.

– La dracu'. Eşti un anumit fel de femeie.

– Exact, care ar fi ăsta?

Un val de tandreţe îl umplu, aproape sufocîndu-l.

– Felul meu.

Tîrziu, după-amiază, extenuată pînă-n călcîie, simţindu-se leşinată de căldură, Pip zăcea întinsă

într-un scaun capitonat pe balconul de la etajul trei al casei lui Sawyer, care era înconjurat de vîrfurile copacilor. Îşi ţinea faţa în adierea răcoroasă care apleca ramurile din vîrf şi foşnea frunzele.

Sawyer se sprijini de balustrada roşie din lemn de cedru, zîmbindu-i ca de obicei şi fiind la fel de proaspăt ca dimineaţă.

– Obosită? întrebă el.

– Complet terminată. De unde ai atîta energie?

– Am păstrat-o 18 ani. Vrei să bei ceva?

– Cam un butoi de ceva foarte rece şi foarte ud.

– Cocktail? Bere? Cola? Limonadă? Apă?

– Limonada ar merge perfect.

– Limonadă să fie. Dacă doamna Tinker, menajera mea bună la toate, are lămîi în frigider. Dacă nu, atunci ce?

Ea dădu din mînă.

– Orice.

Trase un taburet mai aproape, îi ridică picioarele şi i le puse pe o pernă.

– Odihneşte-ţi picioruşele cît merg să aduc de băut.

Cu mîinile pe braţele scaunului ei, se aplecă

şi-şi frecă nasul de al ei.

– Încă nu s-a terminat ziua şi mai avem de început lecţiile de dans. Ce vrei să înveţi mai întîi? Foxtrot, swing? Poate rumba?

Dinţii lui perfecţi străluciră cînd făcu cîţiva paşi de dans cu un partener imaginar.

– Mi-ar plăcea să te văd dansînd rumba.

Dîndu-şi ochii peste cap, Pip gemu.

– Nu-s în formă să pot dansa.

Sawyer ridică din sprîncene.

– *Au contraire*, draga mea. Ai o formă perfectă.

Ea rîse.

– Du-te şi pregăteşte băuturile.

El făcu o plecăciune.

– Dorinţa ta e lege. Doar să nu începi apusul soarelui fără mine.

– Voi vorbi cu mama natură, personal.

Cînd el plecă, Pip îşi scoase pantofii de sport şi-şi mişcă degetele de la picioare, apoi închise ochii şi se lăsă în voia liniştii din jur. Deşi nu ştia exact unde se afla – în elicopter n- avea nici un sens al direcţiei – îi plăcea casa lui Sawyer şi împrejurimile. Cît văzuse din ele.

Totul era din lemn de cedru şi sticlă, iar casa

mare se potrivea perfect cu pădurícea din jur şi pîrîiaşul care curgea prin ea.

Casa lui o surprinsese. Şi-l închipuise stînd într-un apartament în mijlocul Houston-ului. Dar acesta era un loc retras, o casă din lemn, în pădure. Frumos. Foarte frumos. Relaxant.

Simţi o greutate aterizîndu-i în poale. Surprinsă, deschise ochii. Un motan mare, negru, o studie pe furiş, cu ochi galbeni.

Pip zîmbi.

– Bună, pisicuţo. De unde-ai venit?

Motanul îşi mişcă doar coada, şi-şi frecă capul de braţul ei. Cînd începu să-l mîngîie pe blană, motanul i se aşeză în poală, torcînd.

– Văd că ai făcut cunoştinţă cu Shadow, zise Sawyer, întorcîndu- se cu o tavă cu pahare.

– Ar trebui să fii mîndră. E foarte selectiv cînd e vorba să fie mîngîiat.

– Îmi plac animalele, dar n-am avut niciodată unul.

– Nici chiar cînd erai copil?

Ea clătină din cap şi-l mîngîie pe Shadow pe spate.

– Unchii mei sînt alergici la animale.

Sawyer aşeză tava pe masă şi-i dădu lui Pip

un pahar rece, aburit.

– Avem noroc. Doamna Tinker avea o cană cu limonadă în frigider. Uneori îmi vine să cred că femeia asta e telepată.

Pip bău o înghiţitură lungă.

– Perfect. Nu ştiu dacă-i telepatică, dar face o limonadă delicioasă.

El trase un scaun aproape de ea, se aşează, îşi aruncă pantofii şi-şi ridică picioarele alături de ale ei, pe taburet. După ce luă o gură mare din băutura lui, îşi sprijini paharul pe stomac şi-şi mişcă degetele de la picioare.

– Ah, ce bine e.

– E frumos aici. Mă simt ca-ntr-o casă dintr-un copac.

– E o idee. Întotdeauna mi-am dorit una cînd eram copil, tu nu?

– Nu prea m-am gîndit.

El zîmbi larg.

– Erai prea ocupată cu calculele şi altele asemănătoare?

– Cred că da.

Zîmbi, cînd Shadow îşi frecă capul de bărbia ei, apoi sări jos şi plecă.

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru această zi. A

fost distractiv, nu-i aşa?

– Categoric. Şi ziua încă nu s-a terminat. Cînd ai să-ţi revii, o să avem o întîlnire cu un *CD player*. Îţi place puiul la capac?

– Nu-s mofturoasă la mîncare. De ce?

– Doamna Tinker a lăsat o cratiţă cu pui şi încă ceva pentru cină. Cu instrucţiuni. Am pus cratiţa în cuptor. Şi nu-ţi face griji pentru Nan. I-am spus că probabil vom întîrzia.

– Se pare că te gîndeşti la toate.

– Da. Ia uită-te. Ai mai văzut vreodată un apus de soare atît de frumos?

Într-adevăr, nu mai văzuse. În timp ce păsările ciripeau un cîntecel blînd de seară, frunzele păreau acoperite cu aur. Printre copaci vedea clar orizontul purpuriu cu soarele uriaş, portocaliu, lăsîndu-se în jos pe cer şi, puţin mai încolo, o moviliţă acoperită cu flori sălbatice. Frumuseţea momentului o făcu să i se usuce gîtul şi lacrimi i se strînseră în ochi.

Arătînd către moviliţă, spuse:

– Ceva în zona aia pare să aibă o calitate magică.

Dacă aş crede în asemenea lucruri, aş aştepta să apară şi zîne, şi să danseze acolo.

Sawyer oftă din greu.

– Nu crezi în zîne?

– Bineînţeles că nu. Ea rîse încet. Şi nici tu.

– Ba eu cred.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi-i aruncă o privire.

– Eşti aşa de sîcîitor, că jumătate din vreme oamenii nu ştiu cînd eşti serios.

– Sînt serios. Cred în zîne. Nu l-ai auzit pe Scooter spunînd că zîna dinţilor i-a lăsat un sfert de dolar sub pernă?

El îi făcu cu ochiul, iar ea rîse.

– N-am vrut să spun FELUL ăla de zînă. Am vrut să spun zîne care trăiesc în flori şi sub ciuperci.

– Vrei să spui că nu le-ai văzut niciodată?

– Sigur că nu. Asemenea minciuni nu există în realitate. Nu există nici o dovadă ştiinţifică pentru a dovedi prostiile astea. Şi să nu încerci să-mi spui că tu ai văzut vreo zînă.

Cu un zîmbet mulţumit de sine, se lăsă pe spate, sprijinindu-şi capul de scaun.

– Bine, n-am să-ţi spun.

Ea îl privi exasperată. El doar zîmbi nevinovat, în timp ce liniştea se prelungea interminabil. Încet,

zîmbetul lui se transformă într-o expresie gînditoare, uşor atinsă de tristeţe. Îi luă mîna şi i-o mîngîie cu degetul mare.

– La ce te gîndeşti? întrebă ea.

– Mă întrebam doar cum o fi să creşti fără să crezi în zîne. Bănuiesc că nu ai crezut nici în Moş Crăciun, cînd erai copil.

– Unchii mei s-au gîndit că era o insultă la adresa inteligenţei mele dacă mi-ar fi băgat în cap mituri ca Moş Crăciun. Sărbătoream Crăciunul, bineînţeles, dar darurile mele erau de la oameni, nu de la un spiriduş îmbrăcat într-un costum roşu.

Sawyer se foi pe scaun.

– Mama mea avea multe lipsuri ca părinte dar se pricepea de minune la Moş Crăciun. Ca să fii copil cu adevărat trebuie să te bucuri de imaginaţie şi fantezie. Mi-aduc aminte că stăteam în pat şi-mi imaginam că pot să zbor. Doamne, voiam atît de mult să zbor încît aproape că simţeam. Simţeam că, dacă o să cred cu adevărat, o voi putea face ca Superman. N-ai simţit niciodată aşa?

O amintire veche i se deşteptă.

– O dată.

– Şi?

El se apropie mai mult.

Amintindu-şi, ea chicoti.

– Trebuie să fi avut vreo 6-7 ani. Nu sînt sigură de ce m-am hotărît să încerc, dar am luat o faţă de masă, am prins-o sub formă de aripi pe braţe, cu bolduri şi scotch, şi am încercat să zbor de pe capota maşinii unchiului Emory.

– Ce s-a întîmplat?

– Unchiul Waldo m-a oprit înainte să-mi rup ceva. Mi-a explicat că fiinţele umane sînt fiziologic în imposibilitatea de a zbura şi a intrat în amănunte cu cărţi şi desene despre conceptele aerodinamicii.

– Ce trist.

– N-a fost trist. A fost foarte raţional. N-am mai încercat niciodată şi în consecinţă nu mi-am mai rupt gîtul, încercînd ceva imposibil.

– Zborul nu este imposibil, spuse el. Eu o fac mereu.

– Într-un elicopter, ceea ce e altceva.

– Nu chiar. E doar o extindere a fanteziei mele. O parte a magiei vieţii.

El îi frecă talpa cu vîrful piciorului său.

– Ştii foarte bine că a fi în stare să conduci un elicopter n-are nimic de-a face cu magia. Implică

fizică şi mecanică aeronautică.

– Tu o explici în felul tău. Eu mi-o explic într-al meu. Prefer să cred în magie.

– Eşti incorijibil.

– Pentru că eu cred în vrăji? Dacă nu există magie, cum îţi explici rîsul, bucuria şi... dragostea?

– Din cîte îmi amintesc, e o problemă de condiţionare comportamentală şi chimie a corpului.

– O, scumpa mea, văd că trebuie să fac o muncă serioasă de deprogramare cu tine.

El se ridică şi-i întinse mîna.

– Hai să mîncăm.

Stînd lîngă balustradă, mai savurară o clipă asfinţitul înainte de a intra.

Serviră cina într-un colţ al bucătăriei din sticlă. În timp ce mîncau, zăriră o familie de căprioare strecurîndu-se prin pădurice şi stînd lîngă pîrîiaş. Amîndoi priviră scena în linişte, uitîndu-se cum animalele se mişcau graţios în înserarea care se lăsa şi se aplecau să bea apă.

Mişcată de frumuseţea simplă a animalelor, Pip se gîndi că, într-adevăr, ceva în legătură cu acest loc, în momentul acesta, aproape că părea

cu adevărat magic. Ca şi cum o vrajă ar fi fost aruncată asupra lor.

Nu că ar fi admis asta în faţa lui Sawyer. S-ar fi apucat să-i mai povestească iar despre zîne şi magie. Ea îşi dădea seama că o necăjea dar... uneori se întreba. Nu semăna cu nimeni din cei pe care-i întîlnise pînă acum. Era deosebit. Nu. Era *unic*. Dar într-un sens foarte plăcut al cuvîntului. Îşi băgă în gură ultima bucăţică de chiflă şi privi în sus. El o privea intens.

– La ce te gîndeşti? întrebă ea.

El întinse mîna spre braţul ei care se sprijinea pe masă, şi încet îşi trecu degetul arătător de-a lungul lui, de la umăr pînă la vîrful degetelor, lăsînd în urmă o suprafaţă de conştientizare tactilă. Degetul lui mare îi mîngîie interiorul degetului inelar, făcîndu-i pielea găină, şi făcînd-o să simtă fiori pînă în abdomen.

– La magie. La tine. La cît de adorabilă eşti. La cît de nebun sînt după tine. La cît de mult aş vrea să te sărut, să te ţin în braţe, să te ating.

Bucăţica de chiflă îi rămase în gît. Trebui să înghită de trei ori ca să poată scăpa de ea. Inima îi bătea neregulat; o căldură bruscă o.cuprinse; pulsul ei deveni îngrozitor de neregulat.

Şi ea voia aceleaşi lucruri.

Dar era neliniştită. Îngrozitor de nervoasă.

– Trebuie să strîngem masa, spuse ea sărind, încurcîndu-se în farfurii şi argintărie.

– Fri-coa-so!

Ignorînd comentariul lui, care era foarte adevărat, puse vasele teanc şi le duse către raft.

El i le luă din mînă, le puse jos şi o întoarse spre el.

– Lasă-le. Doamna Tinker are grijă de vase.

Îi ridică bărbia pînă cînd ochii li se întîlniră.

– Nu poţi ignora asta. Şi nu poţi scăpa. Mă îndrăgostesc de tine. Şi te doresc. E magic. Şi absolut natural.

Ea încercă să vorbească, dar nu putu. Tot ce putea face era să simtă. Şi simţămintele erau atît de stranii, de puternice, încît o uimeau. O nelinişteau.

Gura lui se mişca încet către a ei.

– O să te sărut, O.K.?

Ea îşi ridică faţa spre el şi dădu din cap în timp ce buzele lui le întîlniră pe ale ei. Vîrful limbii lui îi hărţui linia buzelor pînă cînd se întredeschiseră şi îi permiseră să intre şi să exploreze.

Sărutul, la început incredibil de dulce, începu

să se schimbe într-un contact care cerea mult mai mult. Mîinile lui îi alunecară pe spate, apoi se lăsară mai jos, cuprinzîndu-i şezutul şi trăgînd-o mai aproape.

O sălbăticie neobişnuită se răspîndi în trupul ei şi o făcu să-şi încolăcească braţele strîns în jurul lui, vrînd parcă să-şi amestece trupul cu al lui. Limba ţîşni în gura lui, imitîndu-l, şi el gemu.

Îşi desprinse buzele de ale ei şi o îmbrăţişă strîns, tîmplă lîngă tîmplă. Cu răsuflarea sacadată în urechea ei, suspină:

– Ah, iubito, mă pui pe jăratic.

Mîngîindu-i şoldurile, îşi lipi nasul de obrazul ei şi-şi apăsă buzele pe gît. Ea îşi ridică bărbia, încurajîndu-l către zona sensibilă,iar el îi îndeplini dorinţa trasînd cerculeţe erotice, delicate şi umede cu limba în timp ce Pip simţi că se pierde.

Un zgomot iritant pătrunse în mintea ei. Mai întîi în surdină, apoi strident. Sawyer murmură ceva cam nelalocul său, referitor la bipuri, îi dădu drumul şi îşi verifică instrumentul de la centură.

– E ferma *Mirth*, spuse el. O să le dau repede un telefon.

Îi atinse vîrful nasului.

– Tu stai aici şi păstrează-mi locul.

El sună de la telefonul din bucătărie şi, după un scurt schimb de cuvinte, se încruntă şi închise.

– Ceva în neregulă?

– Scooter are febră şi acum şi lui Davy îi este rău. Probabil nu-i nimic serios dar mai bine mă duc să văd. N-o să dureze mult. Mai putem încă...

Pip clătină din cap.

– Sînt obosită. Hai să lăsăm lecţiile de dans pentru altă dată.

El surîse larg.

– Uitasem cu totul de lecţiile de dans.

Pip citea în pat cînd telefonul sună cîteva ore mai tîrziu.

– Davy e bine. Avea simptome prin simpatie, dar Scooter are pojar, spuse Sawyer. Ar fi trebuit să fie vaccinat, dar ori cineva a uitat, ori vaccinul n-a prins. Tu ai avut?

– Probabil. Nu-mi amintesc. Dar îmi amintesc foarte bine de vărsatul de vînt. A fost îngrozitor.

Vorbiră o jumătate de oră şi în final Sawyer îi promise că va veni a doua zi dimineaţă devreme.

– Îţi place să mergi cu patinele cu rotile?

întrebă el.

– Nu ştiu. N-am încercat niciodată.

– NICIODATĂ?

– Nu. Dar ştiu să merg cu bicicleta.

– Grozav. O să-mi aduc bicicleta cu mine.

După ce închise, Pip stinse lumina şi se băgă sub pătură. Somnul o ocolea. Faţa lui Sawyer îi tot venea în minte şi rîsul lui îi răsuna în urechi. Îşi atinse buzele, savurînd amintirea gurii lui. Amintindu-şi, îşi simţi trupul animîndu-se.

Sawyer Hayes tulburase o parte a feminităţii ei despre care nu ştia că există. Acum se trezise parcă răzbunător. Era nerăbdătoare să exploreze acest nou fenomen.

Se întinse şi deveni imediat conştientă de senzaţia senzuală a cămăşii de noapte de mătase şi a cearceafurilor de bumbac pe pielea ei. Niciodată nu observase cît de profund poate o ţesătură să acţioneze ca stimulator tactil. Niciodată nu se considerase ca fiind hedonistă, dar, gîndindu-se la mîinile lui Sawyer pe pielea ei, receptorii senzoriali externi ai corpului păreau să reacţioneze de zece ori mai mult şi o dorinţă nedefinită pulsă în interior.

Se întinse din nou şi se mişcă uşor, plăcîndu-i

senzaţia ameţitoare a ţesăturii pe piele şi pulsaţia dulce, de jos, în trupul ei.

Oare în ce fel, se întreba ea, se potrivea asta exact în programul ei de *Remediere accelerată a dezvoltării sociale?*

Va citi despre aspectele dezvoltării mîine. În seara asta... în seara asta va savura pur şi simplu noua experienţă.

Capitolul șase

Cu sprîncenele unite într-o linie neagră, stufoasă, Leonard Hooker năvăli în biroul lui Sawyer.

– Unde dracu' ai fost în ultimele două săptămîni, băiete?

Sawyer îşi ridică ochii de la operaţia pe care o avea – şi anume să bage şnururile la noua pereche de patine pentru Pip, comandă specială.

– Bună, unchiule Len. Am fost... prin preajmă.

– Prin preajmă? Prin preajmă unde? E al

dracului de sigur că n-ai fost pe la birou. Cum vrei să conduci o afacere dacă niciodată nu eşti aici?

Sawyer puse patinele alături, se dădu înapoi cu scaunul şi-şi sprijini coatele pe birou.

– La fel cum am condus-o ani de zile; îţi plătesc un salariu al dracului de mare, plus un sfert din dividendele companiei ca să te ocupi de toate operaţiunile. Te-ai plictisit de slujbă, unchiule Len? Dacă da, Herb Burkhalter ar putea să te înlocuiască.

Hooker dădu repede înapoi.

– Nu, nu. Sînt doar preocupat de tine. Niciodată nu ştiu cu ce mai – ăăă – proiect te ocupi. Îmi place să fiu informat.

– Am petrecut mult timp cu Pip – doctor LeBaron. Şi într-adevăr petrecuse.

Fuseseră la restaurante şi la filme; făcuseră lungi plimbări cu bicicleta. Merseseră la un meci de baseball la Dome şi dăduseră de mîncare la foci, la grădina zoologică. O învăţase să patineze şi să danseze. Şi, în afară de faptul că-i cucerise pe băieţii de la fermă, de fiecare dată cînd mergeau în vizită, începuse să se descurce destul de bine cu Blossom. Uneori petreceau după-amiezi întregi privind norii, căutînd figuri pe cer şi vor-

bind.

Şi rîzînd.

Chiar reuşise să-l înveţe şi puţină franceză, dar îi venise foarte greu să se concentreze. Nu-şi dăduse niciodată seama pînă atunci cît de mult se cerea sărutată limba franceză. Majoritatea cuvintelor îi ţuguiau buzele atît de ademenitor, încît nu se putea gîndi la învăţat ci doar la sărutat.

O strălucire lubrică se aprinse în ochii lui Hooker, în timp ce se lăsa să cadă într-un scaun, în faţa biroului lui Sawyer.

– Ah, doctor LeBaron, persoana de care avem nevoie la proiectul de realitate virtuală. Ai făcut vreun progres?

– Progres?

Petrecuse ceva timp, sărutînd-o, ţinînd-o în braţe, atingînd-o. Dar dorind mai mult. Mult mai mult. Totuşi, îşi ţinea promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi, de a lua lucrurile încet şi uşor.

– A fost de acord să vină?

– Hm. Nu chiar.

– Nu chiar. Ce înseamnă asta?

– Este total angajată în alt proiect, pe moment.

Sawyer încerca din toate puterile să rămînă serios. Unchiul lui ar sări în sus dacă ar şti

amănuntele. Sawyer învăţase de-a lungul anilor cum să se poarte cu unchiul său arogant, care fusese ofiţer de marină pînă cînd demisionase, ca să-l ajute pe Sawyer la conducerea companiei. De obicei, Sawyer îi asculta tiradele şi apoi făcea cum voia.

Filozofia conducerii lui Sawyer era la polul opus faţă de a lui Leonard Hooker. Unchiul său prefera un stil autocratic, în timp ce al lui Sawyer – dacă ceea ce folosea el se putea numi stil – era categoric opus. De obicei, Sawyer era mulţumit să se concentreze asupra cercetării şi dezvoltării, şi-l lăsa pe unchiul său să conducă intervenind doar ca să susţină un guvernator în calea dominatoare a lui Len, sau să-i aranjeze penele pe care acesta i le zburlea.

Fuseseră momente, în ultimii doi ani, cînd Sawyer se gîndise să-i ceară unchiului lui, care era fratele mamei sale, să se retragă, dar Len nu părea pregătit şi Sawyer nu avea inima să-l concedieze. El îşi amintea că unchiul său îşi sacrificase cariera în marină pentru a- şi ajuta sora şi nepotul să conducă afacerile după moartea bunicului Hayes şi după ce descoperiseră că omul care se ocupase de conducerea fabricii de bas-

toane pentru baseball, îşi umplea buzunarele cu banii companiei. De fapt, Len era un bun om de afaceri. Sawyer era omul cu ideile; ura detaliile plictisitoare ale operaţiunilor de conducere zilnică. El, împreună cu unchiul său, cu metodele şi talentele lor diferite, făceau o echipă bună. Dar cel mai mult, nu putea uita că aceeaşi oameni, care nu-i dăduseră unui copil, ce încerca să pornească o corporaţie, nici o zi, întinseseră covorul roşu pentru căpitanul de marină, matur, încrezător şi autoritar. El îi era dator lui Leonard.

Şi Sawyer era loial.

– Ai încercat să măreşti potul? întrebă Hooker.

Sawyer se încruntă. Pierduse firul convorbirii.

– Pentru ce?

– Pentru CE? La dracu', băiete, nu mă asculţi? Ai încercat să-i oferi doctorului LeBaron mai mulţi bani? Dacă nu punem mîna pe ea acum, s-ar putea ca altcineva s-o facă. Afacerea asta cu realitatea virtuală e fierbinte *acum* şi experţi în domeniu sînt greu de găsit. Scoate-ţi capul din nisip şi fă-o să semneze un contract. Dacă nu poţi tu, am s- o fac eu.

Pe Sawyer îl cuprinse furia. Picioarele lui loviră podeaua. Lovi cu palmele biroul, şi aplecîndu-se îl

privi mînios pe unchiul său.

– Să stai dracului departe de Pip, ai înţeles? Îţi mai amintesc încă o dată că EU SÎNT şeful şi preşedintele comitetului la *Mirth*. Am să fac ce-mi place, cînd vreau. E clar?

Gura lui Hooker se strînse, iar nările îi fremătară dar tăcu.

În cele din urmă, unchiul său se ridică, ţeapăn ca un cadet de la Academia militară.

– Perfect.

Se retrase şi ieşi.

– Oh, la dracu', murmură Sawyer, trecîndu-şi mîna peste faţă.

Ura aceste confruntări. Şi păreau să se înmulţească. Oricît de silă i-ar fi fost să admită, se apropia timpul cînd va trebui să-i ceară unchiului său să demisioneze. Îl angajase pe Herb Burkhalter cam cu vreo doi ani în urmă pentru a-l pregăti pentru postul de vicepreşedinte. Şi Herb era bun. O minte bună de afacerist şi bun în relaţiile cu oamenii. Nu dur, ca Len.

O sună pe secretară.

– Gloria, ai luat biletele acelea pentru concert?

– Sigur, şefule. A trebuit să dau ceva speculantului ăluia de la bilete, dar acum aveţi cele mai

bune locuri din sală, spuse ea.

– Dar spune-mi, exact cine sau ce este *Sărmanul Exces?*

În sala Summit luminile se mişcau nebuneşte, amplificarea la maximum tuna şi urla, iar mulţimea parcă înnebunise, în timp ce formaţia de hard-rock executa ultimul hit pe scenă.

Sawyer o privea mai mult pe Pip, care stătea cu ochii măriţi şi gura căscată.

– Cum îţi place? urlă el, încercînd să se facă auzit peste ţipetele mulţimii şi muzica ce-ţi spărgea timpanele.

– Ce? strigă ea.

El se apropie de urechea ei şi urlă din nou întrebarea.

– E... interesant.

El rîse şi se alătură celor ce ţineau ritmul bătînd din palme, făcîndu-i semne lui Pip cu umărul pînă cînd începu şi ea. Nu prea era ea chiar în ritm, dar încerca.

În cele din urmă, oamenii începură să-i înghiontească, îmbrîncindu-se înainte sau urcîn-

du-se pe scaune. Mulţimea deveni atît de înnebunită că Sawyer se nelinişti.

– Eşti gata să plecăm? strigă el.

– Doar dacă eşti şi tu.

– Hai să ieşim de-aici.

Afară, în timp ce coborau, Pip îşi puse mîinile pe piept şi răsuflă adînc.

– Cred că am făcut un şoc cultural. Inima îmi bate tare şi tot corpul îmi tremură. E normal?

Rîzînd Sawyer o luă de mijloc, o trase aproape şi o sărută pe frunte.

– Absolut normal.

Ea îl luă de mijloc, iar mîna lui îi coborî pe şolduri.

– Muzica te incită, nu-i aşa?

Oare asta explica, se întreba ea, de ce în momentul acela avea o dorinţă nebună de a-l înşfăca de păr, de a-l săruta sălbatic şi de a se tăvăli cu el prin iarbă? Era prea bine crescută să facă un asemenea lucru scandalos, bineînţeles, dar categoric asta simţise. Tremură.

– Ceva în neregulă? întrebă el.

– Nu. Nimic.

Mincinoaso, se admonestă ea. Muzica compusă special pentru a stimula excitarea sexuală îşi

îndeplinise misiunea. Din ce în ce mai mult îşi dădea seama cît de pregătită era ca relaţia lor să se transforme în ceva mai mult decît sărutări fierbinţi şi mîngîieri senzuale. Nu scrîşnise ea din dinţi, nu transpirase şi, practic, gîfîise, cînd stătuse trează o jumătate de noapte citind *Plăcerile sexului?*

Asemenea emoţii copleşitoare îi erau străine. Încercase să aplice raţiunea şi logica în această situaţie, dar simţămintele ei n-aveau nimic de-a face cu logica. Coeficientul dorinţei ei depăşea cu mult coeficientul inteligenţei.

Chestiunea era simplă: îl dorea.

Pentru prima dată în viaţa ei, lui Marguerite Elizabeth LeBaron, doctor în filozofie, i se aprinseseră călcîiele după un bărbat.

Dar nu era destul de sigură ca să i-o spună. Dacă el n-o dorea? Doamne, ar muri de ruşine dacă el şi-ar bate joc de sentimentele ei. Oare era normală?

O va suna pe Carol Venhuizen. Totuşi, Carol era psiholog. Ea trebuia să ştie.

Pip îngrămădi resturile picnicului într-o pungă

de plastic şi o puse în coş.

Aruncă priviri de regret către Sawyer, care zăcea întins pe burtă, pe o pătură, printre florile sălbatice de pe moviliţa de lîngă casa lui.

Reacţia ei faţă de el *era* perfect normală, slavă Domnului. Carol aşa spusese... după ce se oprise din rîs. Pip nu considerase întrebările ei amuzante. Dar blonda înaltă cu ochi albaştri, pătrunzători, spunea acelaşi lucru pe care Sawyer îl spunea mereu: „Relaxează-te. Bucură-te". Mai adăugase: „Se pare că experimentezi o pubertate tîrzie. Experimentează puţin... dar păstrează-ţi capul pe umeri".

În timp ce se ducea să experimenteze puţin, Pip se întreba dacă va putea să-şi păstreze capul pe umeri. Lucrurile evoluau aşa de rapid, încît nu prea mai avea mult control asupra capului ei în ultima vreme. Sawyer părea să i-l umple complet. Cînd nu erau împreună, în mod constant se gîndea la el. Era în visele ei.

Şi cînd erau împreună, ceea ce se întîmpla în majoritatea timpului cînd nu dormeau, nu se putea concentra decît asupra lui. Era deconcertant. Ca acum. Nu-şi putea lua ochii de la el.

Cu coatele sprijinite pe marginea păturii, el

căuta ceva printr-un petec de trifoi. Poziţia făcea să-i iasă muşchii spatelui în evidenţă şi umerii, şi ea ar fi vrut să-şi treacă mîna peste formele tari care o fascinau şi-l făceau să fie atît de diferit faţă de ea.

Dar n-o făcu.

Admiră tăria feselor, felul în care coapsele întindeau ţesătura blugilor. Şi părul lui. Soarele îi dădea reflexe roşcate în părul des, zburlit, cu bucle fermecătoare. O mîncau palmele de dorinţa de a-şi trece degetele printre şuviţele rebele şi de a le simţi moliciunea.

Dar n-o făcu.

Puse coşul deoparte şi se întinse alături de el.

– Ce cauţi atît de conştiincios?

– Un trifoi cu patru foi.

– De ce?

– Pentru că, dacă găsesc unul, o să am noroc.

Ea pufni.

– Nu crezi serios în noroc, nu-i aşa?

– Ba da. Cum crezi că am ajuns aşa departe în viaţă?

– Prin muncă şi ingeniozitate, îmi imaginez.

– Nu, pur şi simplu noroc. Am un caiet întreg cu frunze de trifoi cu patru foi presate, pe care

am început să le colecţionez de cînd eram copil. În foarte rarele ocazii cînd aveam voie să mă dau jos din pat, stăteam întins pe o pătură, în curte, în zilele călduţe. Mi-aduc aminte cît de încîntat am fost cînd am găsit primul trifoi cu patru foi. Asta era cam pe vremea cînd începusem să joc la bursă cu banii primiţi de Crăciun şi de ziua mea. Şi am cîştigat. A fost doar noroc.

– Pură coincidenţă. Trifoiul cu patru foi este pur şi simplu o modificare botanică, nimic mai mult.

– Poate-i aşa, dar ca fapt divers, ce-ar fi să mă ajuţi să caut. Şi ca să fie mai interesant, facem o întrecere. Cel care găseşte cei mai mulţi într-o oră va cîştiga un premiu.

– Ce fel de premiu? întrebă ea.

– Cel ce pierde plăteşte cina mîine seară la Vargo's.

Ochii ei se îngustară. Lui Pip îi plăceau întrecerile.

– De acord.

Odată ce fu de acord, Pip se concentră la fel de mult în căutarea trifoiului, cum se concentra asupra oricărui proiect la care se angaja. Spre deosebire de Sawyer care folosea metoda sa

preferată, hazardul, uitîndu-se din loc în loc, ea folosi nuiele pentru a împărţi fiecare porţiune de trifoi în pătrate aşa încît să poată căuta sistematic.

Curînd, absorbită de căutare, tresări surprinsă cînd Sawyer anunţă:

– Gata!

– Nu se poate să fi trecut o oră.

El zîmbi larg.

– De fapt au trecut două. Dar eşti aşa de drăguţă cînd eşti concentrată că n-am avut inima să te opresc. Cîţi ai găsit?

Ea întinse şerveţelul pe care-l folosise ca să le înşire.

– Cinci. Tu cîţi ai găsit?

– Cinci.

El ridică bucheţelul în sus.

– Se pare că sîntem la egalitate. Facem cina juma'-juma'.

Zîmbi maliţios.

– Sau mai vrei o încercare pe viaţă şi pe moarte?

– Pe viaţă şi pe moarte? Sună ameninţător.

– Nu. Primul care găseşte unul, cîştigă.

– De acord.

Sawyer găsi unul imediat, dar nu-l culese. În

loc de asta, o privea pe Pip. În genunchi şi în coate, cu funduleţul acela drăgălaş acoperit de pantaloni scurţi şi ieşit în afară, băga beţe în pămînt.

Priveliştea îl făcea să zîmbească şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Şi îi cam întinse nasturii de la blugi destul de mult.

Doamne, era nebun după ea.

Nu, era îndrăgostit pînă peste cap de ea, aproape cu sălbăticie. Credea că e dragoste. Trebuie să fie dragoste, concluzionă el, ori altfel de ce ar simţi o asemenea durere dulce? Era o puternică atracţie sexuală aici, de acord – era excitat şi mergea aiurea jumătate din timp – dar simţea mai mult decît o nevoie fizică.

Voia s-o ia în braţe şi să sară pe acoperişuri, să zboare spre planete îndepărtate şi să joace leapşa printre stele, să împacheteze lumea într-o hîrtie argintie şi să i-o pună sub pomul de Crăciun.

– Am găsit! strigă ea.

Forţa zîmbetului ei îl pocni chiar în plexul solar şi aproape că îl făcu să cadă în genunchi.

– Ei, pe naiba!

Ea rîse.

– Se pare că tu plăteşti cina.

Ea îşi scutură genunchii şi se aşează pe pătură, cu braţele încrucişate sub cap şi cu faţa întoarsă către soare.

El se aşează lîngă ea.

Apucîndu-i coada groasă, i-o puse pe umăr şi cu grijă îi prinse în păr toţi trifoii cu patru foi.

– Nu-i pui la presat? întrebă ea.

El clătină din cap.

– Faptul că te-am găsit pe tine e cel mai norocos lucru care mi s-a întîmplat vreodată.

Folosind capătul cozii ei negre, o mîngîie uşor de-a lungul decolteului bluzei roşii, ochii lui urmărind înfometaţi porţiunea dezvelită.

Pip trase aer în piept, iar el zîmbi. Cînd îi trecu cu părul peste sîni iar ochii lui urmăriră mişcarea, pielea ei se înfioră iar sfîrcurile i se întăriră. Ar fi vrut să spună ceva, să facă ceva. Dar rămase nemişcată.

Degetele lui înlocuiră capătul cozii şi se plimbară uşurel înainte şi înapoi peste pielea ei, încălzită de soare. Ea trase aer în piept, mai adînc de această dată, iar degetele lui alunecară sub decolteu, continuînd să o mîngîie.

Cînd vîrfurile degetelor lui se mişcară peste

pieptul ei, muşchii stomacului i se contractară, iar capul îi căzu pe spate.

– E bine? întrebă el blînd.

– E... e... minunat.

– Şi pentru mine e minunat. Acum o să fie şi mai bine.

El înlocui degetele cu limba şi trase de bretelele bluzei în jos. Mai jos şi mai jos şi mai jos, pînă cînd sînii îi fură descoperiţi complet în aerul de primăvară, sub soarele cald, de limba lui. El făcu mişcări circulare în jurul fiecărui sfîrc, iar adierea conspira cu umezeala lăsată, transformîndu-i sînii într-o dulce agonie de senzaţii.

Cînd gura lui se închise în jurul unui sfîrc şi supse uşor, ea căscă gura de uimire, apoi se întinse către sursa unei asemenea plăceri delicioase.

Stînd întinsă pe spate şi experimentînd doar buzele, dinţii şi limba lui pe sînii ei, curînd fu redusă la o masă crispată de terminaţii nervoase, fără nici un fel de gînduri, ci doar senzaţii. Senzaţii ciudate. Senzaţii încîntătoare. Senzaţii erotice.

Trecîndu-şi degetele prin părul lui, îl trase de gît, arcuindu-se către el, încercînd să-l aducă mai aproape. Mai aproape.

Gura şi limba lui se dezlănţuiră parcă, pline de o foame devastatoare, ca să o consume complet. Sunetele guturale din gîtul lui se amestecau cu ale ei. Se simţea magnific de păgînă. Trupeşte. Primitivă.

Sărutări umede îi acoperiră sînii, apoi gura lui se mută mai jos, dezgolindu-i talia şi încurcîndu-se în nasturele de la banda pantalonilor. Fermoarul se deschise sub asaltul mîinilor lui nerăbdătoare. Degetele lui alunecară sub materialul subţire al bikinilor ei, apoi se opriră brusc.

– Iubito, şopti el, eşti protejată?

– Protejată?

– Ştii tu. *Protejată*.

– A! Anticoncepţionale. Nu.

El mormăi un blestem, se ridică în şezut, îşi puse coatele pe genunchi, fruntea în palme şi trase de cîteva ori aer în piept cu putere.

– Nici eu n-am nimic.

– Nici în casă?

– Iubito, dacă aveam, aş fi realizat un nou record mondial pe suta de metri.

Ea chicoti.

El rîse.

– Nu-i aşa că sîntem o pereche grozavă?

– Sawyer, îmi pare rău. Nu m-am gîndit. Adică nu mi-a trecut prin cap. Pur şi simplu n-am ţinut cont.

El se aplecă, o sărută blînd, apoi îi trase la loc bluza. Îi sărută abdomenul la fel de blînd, apoi îi trase fermoarul şi-i încheie nasturele.

– Eu da. Nu m-am gîndit la nimic altceva de cînd te-am întîlnit prima oară, dar nu plănuisem să-mi scape lucrurile din mînă.

– Au scăpat din mînă? Eu mă simţeam foarte bine.

El o trase de coadă.

– Şi eu, iubito. Şi eu.

Sprîncenele lui se adunară şi o privi serios pentru o clipă.

– Cîţi ani ai? 26? Asta nu se poate – nu.

– Ce nu-i posibil?

Ridicîndu-i bărbia, o privi adînc în ochi.

– Ai mai făcut dragoste vreodată?

Ea înghiţi în sec şi-şi ridică nasul în aer.

– Nu cred că te priveşte experienţa mea anterioară.

El îi zîmbi cu tandreţe.

– Ba mă priveşte, dacă eşti virgină.

Aşteptă ca ea să-i răspundă. Nu-i răspunse.

Cînd tăcerea deveni interminabilă, o întrebă din nou.

– Eşti?

Ea privi în altă parte.

– Ce să fiu?

– Eşti, fir-ar să fie.

Şi trase cîteva înjurături colorate.

Se zburli la el.

– Să ştii că asta nu înseamnă că am ciumă.

El se ridică în picioare şi o luă în braţe.

– Ştiu. Nu-s supărat pe tine. Pe mine sînt supărat. Pentru o femeie, prima dată, trebuie să fie ceva special, romantic. M-am purtat cu tine ca un taur în călduri.

Inima ei aproape că se opri. Un nod mare i se puse în gît. Nu voia să întrebe, dar trebuia să o facă.

– Asta înseamnă că nu intenţionezi să faci dragoste cu mine?

El zîmbi tendenţios.

– O, nu. Am de gînd să fac dragoste cu tine. Dar intenţionez, de asemenea, să fie deosebit. Dă-mi vreo două zile să mă ocup de asta.

Îşi strînseră lucrurile şi se întoarseră în casa lui Sawyer.

În camera cu jocuri de la etajul al doilea, care era plină cu vreo cincizeci de feluri de jocuri mecanice şi colecţia lui Sawyer de popice, încercară să joace cîteva jocuri, dar nu reuşiră mare lucru. Amîndoi erau prea conştienţi de noua întorsătură pe care o luase relaţia lor, ca să se concentreze la jocul de popice.

Aşezară masa împreună, cu ce era în frigider, dar nici unul nu mîncă mult. Shadow li se învîrti printre picioare, cerînd bucăţele din farfuriile lor, pînă cînd, sătul, se linse pe mustăţi şi plecă.

Telefonul sună.

Sawyer nu răspunse, dar soneria persista.

– N-ar fi mai bine să răspunzi?

Ea clătină din cap.

– Robotul o să răspundă. Dacă ar fi o urgenţă, oamenii importanţi au numărul de la beeper. E mama probabil, din nou.

– Nu vrei să vorbeşti cu ea?

– Nu în mod special. Am vorbit cu ea ieri. Tot ce-a spus a fost o mişelie. Cred că unchiul Len a montat-o împotriva mea.

Pip se încruntă.

– În legătură cu ce?

– Unchiul meu şi cu mine avem vederi diferite

asupra participării mele în companie, a felului meu de a munci, a fermei, a profiturilor şi asupra a aproape tot. El tot încercă „să-mi bage minţile în cap". Cînd nu-i urmez sfatul, o cheamă pe mama în ajutor să mă bată la cap.

– Nu înţeleg. Credeam că eşti preşedintele companiei.

– Sînt. Dar unchiul Len este un tip scorţos – cred că de la armată i se trage. Eu nu-s aşa. De la opt la cinci, 40 de ore pe săptămînă, nu merge. Etica muncii lui nu se potriveşti cu a mea. Şi asta-l scoate din sărite.

Pip se juca cu un cartof prăjit din farfurie. Fusese atît de prinsă în a se bucura de Sawyer, în ultimele cîteva săptămîni, că nu se gîndise la poziţia lui.

– Ai petrecut mult timp cu mine. Te-am reţinut de la muncă? Ai mai fost pe la birou de cînd ne-am cunoscut?

– De vreo două ori. Şi mi-a plăcut să-mi petrec timpul cu tine. Am bani pentru toată viaţa; mama mea e în siguranţă din punct de vedere financiar. Compania merge bine. Muncesc cînd simt că trebuie.

El surîse larg.

– Prefer să mă joc.

Ea ezită să i-o spună, dar atitudinea lui părea cam... imatură. Şi complet diferită faţă de a ei. Aproape întreaga viaţă munca fusese pentru ea principala ocupaţie. Munca unui om *este* viaţa lui.

Hotărînd să se aventureze într-o zonă mai sigură, întrebă:

– De ce se opune unchiul tău fermei *Mirth*? E un lucru aşa grozav. Le-ai dat băieţilor acelora o şansă. Şi ei te iubesc pentru asta.

– Păi, cheltuiala? Profit inexistent. Funcţionarea fermei costă destul de mult. Dacă el ar fi fost şeful, prioritatea sa nr. 1 ar fi fost s-o închidă.

Pip rămase uimită.

– Nu se poate.

– Ba da. Mi-a spus-o de zeci de ori. Această fermă e un măr al discordiei între noi. Şi unul dintre motivele pentru care nu voi fi niciodată de acord cu el.

Înapoi în camera de jocuri, dansară pentru o vreme pe balade vechi cîntate la tonomat – mai degrabă se ţinură în braţe şi se mişcară în ritmul muzicii. Era o tortură dulce.

În cele din urmă, renunţară la pretinsul dans, şi doar se ţinură în braţe. Chiar şi numai în

îmbrăcămintea sumară pe care o avea, camera părea s-o înăbuşe pe Pip.

Ori avea febră, ori apropierea lui îi scurt-circuita termostatul interior. Simţindu-se agitată şi copleşită de dorinţă, întregul ei trup tremură lîngă al lui.

Simţi şi tremurul lui.

– Te gîndeşti şi tu la ce mă gîndesc şi eu? întrebă Sawyer.

– Nu ştiu, răspunse ea. Mă întrebam dacă am putea găsi o farmacie deschisă.

El izbucni în rîs şi o strînse în braţe.

– Nu în noaptea asta, iubito. Ţi-am promis ceva special şi am să mă ţin de promisiune.

Două nopţi mai tîrziu, Pip stătea în pat neliniştită. Petrecuse toată ziua cu Sissy Strahan la o activitate a Fetelor cercetaşe, care fusese planificată cu mult timp înainte. Nu-l văzuse pe Sawyer de noaptea trecută.

Şi-i era dor de el. Grozav.

Nu-şi dăduse seama cît de mult pătrunsese în viaţa ei pînă cînd nu-l văzuse timp de 24 de

ore.

Lovi perna şi se aşează altfel. Somnul o ocolea. Întorcîndu-se, era gata să lovească perna din nou cînd auzi un zgomot înfundat la fereastră. Stînd nemişcată, ascultă. Un alt zgomot uşor. Apoi altul. Şi altul. Dînd la o parte păturile, dar lăsînd luminile stinse, se strecură la fereastra dormitorului ei de la etajul al doilea şi se uită prin draperie. În semiîntuneric zări silueta unui bărbat care şedea pe craca unui copac la nici un metru de fereastra ei.

Nu-i trecu prin minte să se sperie. Recunoscu forma unei şepci verzi de baseball. Ridicînd geamul, se aplecă peste pervaz şi scoase capul afară.

– Sawyer, şopti ea tare; ce faci în copac?

El se aplecă spre ea aruncîndu-i un zîmbet cuceritor.

– Mi-a fost dor de tine.

– Ce aruncai în fereastră?

– Bomboane M & M's. Scoase la iveală o geantă mare. Cu migdale. Vrei?

– Nu, mulţumesc.

– Pune-ţi ceva pe tine şi vino cu mine. Am o surpriză pentru tine.

– Ce este?

– Dacă ţi-aş spune, micuţo, n-ar mai fi o surpriză. O să-ţi placă. Hai.

– Dar e tîrziu şi Nan doarme.

– Şi ce? Nu ieşi pe furiş niciodată din casă?

– Bineînţeles că nu. N-am avut motiv niciodată.

– Acum ai. Lasă-i lui Nan un bilet dacă crezi că se va îngrijora. Dar vom fi înapoi înainte să-ţi simtă lipsa. Hai.

Înşfăcînd pantalonii scurţi, bluza şi tenişii, Pip se grăbi spre baie să se îmbrace. Cînd ieşi, Sawyer stătea călare pe geam, aşteptînd-o.

O trase spre el.

– Hai. Pe aici.

– De ce nu ieşim pe uşa din faţă?

– Nu, aşa-i mai distractiv. N-ai urcat niciodată într-un copac?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Nu, cred că nu, spuse el. E timpul să înveţi.

Cu Sawyer dîndu-i indicaţii la fiecare pas, în cele din urmă reuşi să coboare din stejarul uriaş.

Cîteva minute mai tîrziu, erau în maşina lui sport, îndreptîndu-se spre Houston.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Pe strada principală. În centru.

– Dar Sawyer, e aproape miezul nopţii. Totul e închis.

El surîse larg.

– Ştiu. E perfect.

Capitolul şapte

Pip stătea pe bancă în staţia de autobuz, în timp ce Sawyer termina de legat şireturile de la patinele ei cu rotile. Ea îşi aranjă genuncherele, se ridică şi apăru din refugiu. Magistrala din centrul oraşului era complet pustie; doar cîte un taxi trecea din cînd în cînd pe străzi.

Neliniştită, îi aruncă o privire lui Sawyer.

– Eşti sigur că e legal ce facem?

El zîmbi larg.

– N-am avut probleme niciodată.

– Ai mai făcut asta pînă acum?

Punîndu-şi casca, zîmbetul lui se lărgi.

– Sigur.

– De ce oare nu te cred?

Rîzînd, o luă de mînă şi începură să alunece pe trotuarul larg de-a lungul unui mare magazin.

Fiind în inima unui oraş pustiu, cu clădirile înalte apărînd de jur împrejur şi cu stîlpii de pe stradă aruncînd o lumină stranie, era puţin bizar şi într-un fel excitant. Cel puţin, presupunea ea, emoţia pompa adrenalina pe care o experimenta.

Patinele lor acopereau zgomotul traficului de la distanţă şi a unei maşini de curăţenie – cîteva blocuri mai departe. Singurele sunete pe care le auzea răsunînd pe strada complet pustie erau fîşîitul şi zăngănitul patinelor lor pe trotuarul asfaltat şi rîsul lui Sawyer în timp ce o trăgea mai repede şi mai repede.

Deodată el se smuci şi îi dădu drumul. Ea dădu un ţipăt cînd forţa o trimise zburînd înainte. Cu un braţ, înşfăcă un stîlp care se materializă în faţa ei şi din inerţie se învîrti de două ori în jurul lui, pînă să se oprească.

Sawyer, care rîdea, îi aruncă o privire şi zîmbetul îi îngheţă pe buze.

– Ai păţit ceva?

Ochii ei se îngustară.

– Ţi-o plătesc eu pentru asta.

Zîmbind, se întoarse şi o luă de data asta în direcţie opusă, cu Pip urmărindu-l îndeaproape. Evident, el nu mergea cu toată viteza, pentru că în curînd ea fu în stare să-l ajungă. Afurisitul chiar îi făcu sarcina mai uşoară, întinzîndu-i mîna. Ea i-o apucă cu amîndouă mîinile şi îl lovi cît putu de tare.

El doar rîse, îşi apropie călcîiele şi începu să se învîrtească în cerc.

– Va trebui să faci mai mult decît atît, micuţo. Îşi scoase cureaua, o trecu prin gaica de la spate a blugilor şi o închise.

– Ce faci?

– O să vezi. Agaţă-te de curea şi hai să zburăm.

Ea se apucă zdravăn cu ambele mîini de curea şi el porni. Mergea mai repede, şi mai repede, pe trotuar, dînd colţurile unul după altul. Tot ce putea face era să stea aplecată pentru a evita mişcările lui largi şi să se ţină cît putea de strîns. Aşa de repede se mişcau, încît fu sigură că se vor ridica în aer în orice clipă. Ea ţipa şi rîdea şi se ţinea de

el, în timp ce Sawyer, făcînd zgomote ca de bombe căzînd zbură dincolo de balustradă în stradă.

Făcînd spirale uriaşe, merse în zig-zag prin mijlocul străzii, strigînd ca Tarzan.

Era extraordinar.

Era înfricoşător.

– Sawyer! strigă ea în timp ce vîntul îi bătea în faţă. Mai încet.

El rîse doar, şi patină mai repede, în timp ce se apropiau de un colţ.

Brusc el intră în balustrada trotuarului şi se opri. Ea se ciocni de spatele lui.

El scoase o înjurătură.

– Eşti bine?

– În afară de faptul că-mi sînt genunchii ca de gumă mă simt bine.

Ea dădu drumul curelei lui şi încercă să înainteze.

Întinzînd mîinile în spate el o cuprinse cu braţele şi o ţinu în spatele lui patinînd înapoi.

– Mergi după colţ şi găseşte o intrare întunecoasă. Stai acolo pînă vin după tine. Du-te!

Inima aproape i se opri. Imagini de bandiţi şi bande de hoţi cu pistoale şi cuţite îi trecură prin minte.

– De ce?

– Poliţia. Pleacă. Acum.

Ea rîse.

– Nu mă mai păcăleşti tu iar. Încercă să se elibereze.

– La dracu'! De data asta sînt serios. Mişcă.

– Dar parcă ai spus că...

– Acum! Şi-i dădu un brînci.

Cu inima în călcîie, plecă totuşi. Îşi închipui cum i se iau amprentele şi cum e dusă la închisoare, iar asta îi puse aripi la patine. Putea să vadă şi titlurile din ziare acum.

La prima intrare, intră într-o nişă din umbră şi se lipi de peretele din colţ. Cu răsuflarea întretăiată, îl aştepta pe Sawyer.

El nu veni.

Încercînd să-şi liniştească bătăile inimii cu o mînă, se aplecă încet şi aruncă o privire furişă pe lîngă zid.

Doamne Dumnezeule, era NEBUN?

Era acolo, la colţ, cam la o jumătate de bloc distanţă, patinînd în cercuri leneşe, agăţîndu-se de stîlpi şi cîntînd din rărunchi. O maşină de poliţie se oprise alături şi un ofiţer în uniformă cobora din ea.

Ea-şi trase repede capul înapoi şi se lipi din nou de perete.

O ... Doamne...

Pentru un timp, care păru o veşnicie, aşteptă. Şi aşteptă. Şi aşteptă. Adunîndu-şi tot curajul, mai aruncă o privire.

Nimic.

Nici o maşină de poliţie. Nici un poliţist.

Nici Sawyer.

Ah... Doamne.

Cu spatele lipit de perete, se lăsă să alunece uşor pînă cînd atinse cimentul. Îşi strînse genunchii la piept şi-şi lăsă fruntea pe ei.

Abandonată.

Sawyer era în închisoare, era singură în centrul oraşului Houston la 2 dimineaţa, fără nici un mijloc de transport, fără nici un ban în buzunar. Nu putea nici măcar să cheme pe cineva în ajutor.

Nu era nimic de făcut, decît să aştepte pînă dimineaţă.

Nan va intra în panică. Pip neglijase să-i lase un bilet.

Auzi o maşină mergînd încet pe stradă. Pulsul i se acceleră. Dureros de conştientă de vulnera-

bilitatea ei, refuza să-şi permită luxul de a lua în consideraţie îngrozitoarele variante de posibilităţi oribile. Şi totuşi inima îi bătea ca un ciocan.

Maşina se opri la curbă, unde ea stătea pe vine în colţul întunecat. I se opri respiraţia. Sîngele îi bătea în urechi.

– Hei, puişor! Ai nevoie de transport?

Cunoştea vocea aceea şi ridică capul brusc. Ochii i se îngustară. Buzele i se subţiară.

O furie cumplită o cuprinse cînd se ridică în picioare şi patină spre maşină. Aproape smulse uşa maşinii cînd o deschise şi urcă.

– Îmi vine să te omor, spuse ea printre dinţi. Încetişor şi dureros.

El rîse.

– De ce? Am crezut că fac o glumă.

– Am crezut că ai fost arestat! Am crezut că m-ai abandonat.

– Nu te-aş fi abandonat niciodată. Şi de ce să fiu arestat?

– Din cauza poliţiei, idiotule!

– Nu facem nimic ilegal.

Sawyer rîse.

– S-a oprit să vadă dacă sînt beat.

– Beat?

– Presupun că n-a apreciat imitaţia mea a lui Gene Kelly.

Ea se încruntă.

– Cine-i Gene Kelly şi ce are el de-a face cu asta?

– N-ai văzut filmul *Cîntînd în ploaie*?

– Sawyer, spuse ea exasperată, nu eşti raţional.

El îi explică răbdător că Gene Kelly e un dansator, şi-i descrise faimoasa scenă din film în care el cîntă şi dansează pe stradă.

– Realizam versiunea pe patine cu rotile, dar fără ploaie sau umbrelă. El m-a oprit să vadă dacă-s beat.

– Şi?

– Nu miroseam a nimic decît a bomboane M & M's.

– Dacă nu facem nimic ilegal, de ce m-ai pus să mă ascund?

– Pentru că făceam puţin pe nebunii şi cînd am văzut maşina de poliţie m-am gîndit că el s-ar putea să o ia în serios. N-am vrut să fii stînjenită.

– Aha!

– Îmi pare rău dacă te-am speriat. Se aplecă spre ea şi o sărută blînd.

– Credeam că sînt galant.

– Ai fost. Mulţumesc.

– Hai, vrei să patinezi?

Ea îşi ridică ochii spre cer.

– Asta înseamnă NU?

– O deducţie strălucită.

– Ei, nu-s nici eu tîmpit. El rîse, în timp ce maşina sport porni pe strada pustie.

Sawyer conducea în picioarele goale, cu casca încă pe cap şi cu şuviţele de păr ieşindu-i pe de lături. Era îngrozitor de drăguţ, gîndi Pip, în timp ce-şi scotea patinele şi-şi punea tenişii.

– Ţi-a plăcut, nu-i aşa? întrebă ea. Chiar şi poliţistul.

El îi aruncă faimosul zîmbet.

– Da. Sînt încîntat. O ciupi de coapsă.

– Şi ţie ţi-a plăcut. Recunoaşte.

Ea chicoti.

– A fost într-un fel distractiv.

El lovi volanul cu palma.

– Ştiam eu. Eşti un drăcuşor pe dinăuntru. Fii atentă. Ai toate semnele unui narcoman de adrenalină.

– Eu? Nu cred.

– Vom vedea. Vom vedea.

Mai tîrziu, după ce se opriră în faţa casei de la lac şi coborîră, Pip spuse:

– De data asta, hai să folosim uşa din faţă.

– Ai cheie?

– Ah, la dracu'!

– Sus, în copac. Hai. Te ajut eu.

Chiar cu Sawyer ajutînd-o, urcarea fu mai grea decît coborîrea.

Înăuntru, în cele din urmă, cînd se întoarse, îl văzu pe Sawyer stînd călare pe ramura copacului, cu braţele sprijinite de pervazul geamului şi cu ochii sclipind de bucurie, ca de obicei.

– Te-ai cam speriat, nu-i aşa? întrebă el.

Ea îngenunche lîngă fereastră şi-l sărută.

– M-am cam speriat.

El o sărută din nou, un sărut mai lung şi mai pătimaş.

– Ne potrivim. Vrei să te căsătoreşti cu mine, micuţo?

Ea rîse.

– Sigur că nu. Încetează să mai rîzi de mine.

El păru lovit cu leuca în cap, dar ea ştia că doar juca teatru. El oftă.

– Ei, dacă nu vrei să te măriţi cu mine, vrei măcar să-mi pregăteşti micul dejun? Mor de

foame.

– Nu prea mă pricep la bucătărie, dar poate că am să reuşesc nişte ouă jumări.

– Grozav. Îşi trecu şi celălalt picior peste pervaz, şi intră.

În cele din urmă, Sawyer pregăti micul dejun. Pîine prăjită franţuzească. Cu scorţişoară puţină.

După ce-şi unse ultima bucăţică cu sirop şi o mîncă, spuse:

– Te deranjează dacă mă prăbuşesc aici? Sînt terminat.

– Şi eu.

Cu braţele unul în jurul altuia şi cu capul ei pe umărul lui, urcară pe scări. După un sărut de noapte bună la uşă, se despărţiră, ea în camera ei, el în camera de oaspeţi.

Pip era tentată să mai zăbovească puţin cu el, dar era atît de obosită încît dormea în picioare. De îndată ce închise uşa în urma ei, se dezbrăcă şi căzu în pat.

Parcă abia închisese ochii şi adormise, cînd cineva o zgudui.

– Pip, scoală. Am găsit, spuse Sawyer.

Ea mormăi în pernă.

– Ce-a fost asta?

– Nu se poate să fie deja timpul de sculare, gemu ea. Parcă abia m-am culcát.

– Aşa şi e. Nu-s decît 10 minute. Ascultă, m-am gîndit la un loc perfect unde să mergem.

– Să mergem ACUM?

El rîse.

– Nu, nu acum, somnorici. Mîine. Trebuie să fac nişte aranjamente. Împachetează vreo două costume de baie, nişte pantaloni scurţi şi o rochie sexy. Mîine dimineaţă am să fiu aici devreme.

El îi sărută urechea şi-o mîngîie pe spate.

– Unde ţi-e cămaşa?

Ea mormăi ceva.

Buzele lui se plimbară pe umărul ei.

– Eşti al naibii de tentantă. Noroc că sînt o persoană cu principii şi cu o voinţă de fier.

Ea pufni pe nări.

– Culcă-te la loc, iubito. Odihneşte-te bine. Mîine va fi ziua ZDV.

– Îm?

– Îţi explic mai tîrziu.

O lovi uşor pe fund şi-o sărută pe obraz.

– Dormi acum.

Înainte de a adormi din nou, putea să jure că-l auzise şoptind: *Je t'aime*, micuţo.

Pip se opri la scările micului avion.

– Mergem unde?

– La Acapulco. Ţi-ai adus costumul de baie?

Ea închise geanta.

– E aici. Dar nu AM o rochie sexy.

– Nu-i nimic, cumpărăm una de acolo.

O trase pe scări.

– Ah, soare, nisip, senin.

– Cine pilotează avionul?

– Noi.

Cînd ea îşi dădu ochii peste cap şi privi spre cer, el îşi scoase portofelul.

– Vrei să-mi vezi scrisorile de recomandare?

– Avionul ăsta e AL TĂU?

– Aş vrea eu. Nu, e împrumutat. Aparţine unui prieten de-al meu. Unchiului meu i-ar sări de tot ţandăra dacă aş cumpăra un avion pentru companie. Crede că un elicopter e suficient. Şi cinstit vorbind, nu cred că *Mirth* ar putea justifica costul cumpărării şi întreţinerii unui avion. Dar nu-i mişto?

– E foarte drăguţ.

Sawyer depozită bagajele şi o conduse spre carlingă.

– Vrei să fi copilot? Sau navigator?

Ea aruncă o privire la toate cadranele şi instrumentele.

– N-am nici cea mai vagă idee ce să fac.

– Te învăţ eu. Isteaţă cum eşti, ai să înveţi repede.

– Nu crezi că ar trebui să încep cu ceva mai simplu, poate unul cu elice? Oricum, uiţi că n-am simţul direcţiei. Dacă o fac pe navigatorul, s-ar putea să ajungem la Pittsburgh.

– Zburăm spre sud.

O ajută să intre, apoi o sărută uşor.

– Stai liniştită doar şi lasă-mă pe mine să mă ocup de zbor. Totul e sub control. O luminiţă diavolească i se aprinse în ochi. Şi cînd spun totul, înseamnă TOT.

Deşi nu era sigură de ce, Pip se simţea uşor... neliniştită. Iar abilităţile de pilot ale lui Sawyer n-aveau nici o legătură cu starea ei. Începuse să aibă semnele unei dureri de cap, iar obrajii i se înroşiră.

Privindu-l cum îşi pune centura de siguranţă, îi veni în cap o întrebare.

– Am uitat să te întreb un termen cu care nu-s familiarizată. Ce înseamnă ZDV?

El îi făcu cu ochiul, îi aruncă un zîmbet în colţul gurii şi-şi puse casca pe cap.

– Ziua deflorării virginei. Hai să mergem.

În timp ce flecăreau îndreptîndu-se spre coama dealului în maşina mică, decapotabilă, Sawyer îi arătă împrejurimile frumoase şi vorbiră vrute şi nevrute. Ştia că vorbeşte prea mult, dar la dracu' era aşa de încordat că abia putea sta locului. Era la fel de excitat ca un taur în sezonul de împerechere. Şi avea o provizie de prezervative să-i ajungă pentru toată viaţa. Toate culorile şi mărimile.

Încet şi cu grijă, îşi reaminti pentru a suta oară. Voia să fie absolut perfect pentru Pip. Memorabil. Romantic.

Şi ăsta era un loc nemaipomenit. Vor putea vedea golful din vila lor – sau *casita* – cum se numea – şi vor putea avea propria lor piscină. Comandase o cină cu lumînări care să fie servită mai tîrziu, şi şampanie.

Se gîndise la tot.

Cînd opri la uşa lor, se uită la Pip. Ea se strîmba şi-şi freca fruntea.

– Iubito, ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Mă doare capul.

– Nu-i cam devreme în relaţia noastră să te foloseşti de scuza asta?

Ea nu răspunse.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Nu-i nimic de rîs în felul cum îmi simt capul. Cred că e un omuleţ înăuntrul cu o secure care încearcă să-şi croiască drum afară. Crezi că am putea găsi nişte aspirine?

– Sigur, iubito. Stai să duc bagajele înăuntru şi mă duc pînă la recepţie. Bine?

Ea dădu din mînă.

Sawyer se uită la ea cu atenţie şi începu să devină neliniştit. Puse mîna pe fruntea ei.

– Doamne, Pip, arzi.

Capitolul opt

– Pojar! Nu se poate să am pojar, gemu Pip. Nu acum.

– Îmi pare foarte rău, señora, dar mi-e teamă că asta-i situaţia, spuse doctorul. O bătu uşurel pe mînă. Dar nu vă necăjiţi. Felul ăsta de pojar ţine doar trei zile. Trebuie să vă ţinem în carantină, doar încă două zile, apoi vă veţi putea bucura de luna dumneavoastră de miere.

– Dar nu e...

Sawyer îşi drese glasul.

– Da, hm, mulţumesc doctor Martinez. *Gracias.*

Cei doi bărbaţi părăsiră dormitorul.

– Aveţi grijă să se odihnească mult, *señor,* spuse doctorul cărunt, privindu-l pe Sawyer pe deasupra ochelarilor. Repaus *complet.* Nici un fel de activitate. Şi să bea multe lichide.

Îi dădu lui Sawyer o sticluţă cu medicamente.

– Şi să ia cîte una din asta de patru ori pe zi.

Doctor Martinez îşi drese glasul.

– E posibil să fie însărcinată?

– O, Doamne, nu. E... Nu, nu e posibil.

– *Bueno, bueno.* Trebuia să întreb. Aceasta poate fi o boală periculoasă pentru viitoarele mame.

El îl bătu pe Sawyer pe umăr.

– Fiţi foarte blînd cu sentimentele ei. Noi bărbaţii trebuie să fim mărinimoşi în asemenea situaţii.

Sawyer era puţin bosumflat cînd închise uşa în spatele doctorului. Şi fir-ar al dracului, drept cine-l lua individul ăsta? Putea fi tandru. Al naibii de tandru. Doar nu se schimbase pentru că Pip era bolnavă. Febra ei îl speriase de moarte.

Se întoarse în dormitorul elegant al vilei lor unde ea zăcea în pat, privind fix pe fereastră spre

golf şi părînd total nenorocită. Văzînd-o simţindu-se atît de rău, i se strînse inima. Dacă ar fi putut îndura durerea de cap şi febra în locul ei, ar fi făcut-o într-o clipă.

Dacă i-ar fi putut şterge erupţia de pe piele şi să şi-o împrăştie pe trupul lui, nu ar fi ezitat. Dar nu putea. Şi se simţea atît de neputincios.

Ea privi în sus la el, temperatura făcîndu-i ochii de culoarea panselei şi mai strălucitori şi spuse:

– Sawyer, îmi pare atît de rău.

Expresia ei de dezamăgire îi frînse inima.

Se aşeză pe pat lîngă ea şi o luă în braţe.

– Iubito, n-ai de ce să-ţi pară rău. Probabil că ai luat pojarul de la Scooter şi e vina mea că te-am expus. Mă simt un ticălos.

Ea zîmbi, şi-i dădu la o parte o buclă rebelă de păr de pe frunte, care imediat se aşeză la loc.

– Cum era să ştiu? Nu-i vina nimănui. Îmi pare rău că am stricat... vacanţa.

– Cine spune că e stricată? În cîteva zile te faci bine.

– Dar va fi plictisitor pînă atunci.

– Plictisitor? Glumeşti, desigur. Nu ştii că stai de vorbă cu expertul numărul unu în lume la distracţii în pat? El zîmbi larg. Distracţii neobositoare,

asta e. Am de gînd să am mare grijă de tine. Se încruntă. Doar dacă n-o vrei pe Nan aici. Aş putea să o aduc cu avionul.

– Nu, lui Nan nu-i place zborul. Numai că nu vreau să fiu o povară.

El o sărută pe nas.

– Iubito, niciodată n-ai putea să fii o povară. Îi dădu o pilulă, îi aranjă pernele şi o băgă sub pături.

– Acum tragi un pui de somn, şi cînd te scoli o să avem o cină somptuoasă în pat.

În timp ce ea dormea, Sawyer dădu mai multe telefoane. Peste puţin timp o grămadă de pachete fură aduse la uşă. Pentru ceea ce nu găsi în Acapulco, o sună pe Gloria, secretara sa de la *Mirth.*

– Cheamă pe cineva să le ducă la aeroport, imediat. Cumpără un loc în avion dacă trebuie. Vreau să fie aici mîine dimineaţă la prima oră.

– Ce faci în Acapulco? întrebă Gloria.

– Pe moment o fac pe Florance Nightingale. Şi nu spune nimănui unde mă aflu. Mai ales lui Leonard.

– Dar mama ta? A sunat de două ori azi.

– Sînt al dracului de sigur că nu vreau ca

tocmai mama să ştie. Spune doar cui întreabă că sînt plecat din ţară pentru un proiect şi că nu ştii cînd mă întorc. Poţi să le sugerezi că sînt în Franţa. Sau China. La dracu', nu-mi pasă. Alege un loc.

– Ce-ai zice de Norvegia?

– De ce Norvegia?

– Întotdeauna m-am gîndit că ar fi un loc interesant de vizitat. Cu tipii ăia înalţi, „vikingi".

– Norvegia... Siberia... nu contează. Numai să nu pomeneşti de Mexic sau Acapulco. Poate ar fi bine să duci tu pachetul la aeroport, să nu scape careva vreo vorbă.

– Nici o problemă.

– Şi încă ceva. Probabil că n-o să fiu la timp înapoi pentru întîlnirea consiliului de conducere. Spune-i lui Leonard s-o amîne pentru săptămîna viitoare.

– Săptămîna viitoare. Am înţeles, şefule.

– Deschide gura.

– Sawyer, pot să mănînc şi singură.

Sawyer, care stătea cu picioarele încrucişate

în mijlocul patului uriaş, purtînd doar pantaloni scurţi şi un tricou verde decolorat, nu luă în seamă protestele ei. Băgă lingura în castronul pe care-l ţinea şi i-o duse la buze.

– Vrum, vrum. Vine *batomobilul.* Deschideţi uşa hambarului. Vrum, vrum.

Pip izbucni într-un hohot de rîs.

– *Batomobilul*?

El surîse larg.

– Întotdeauna a mers la mine.

– De ce trebuie să mănînc supă de pui? Aş vrea mai degrabă nişte homar şi sparanghel.

Arătă către măsuţa de lîngă pat.

– Şi fructele alea par delicioase.

– Hai să vedem întîi cum termini supa. Toată lumea ştie că supa e foarte terapeutică. În viaţa mea am mîncat kilograme întregi de supă.

– Atunci de ce nu mănînci şi tu?

– Urăsc supa de pui. Deschide gura.

După încă cîteva înghiţituri, puse castronul alături.

– Ce-ţi face burta?

– În afară de erupţia din afară n-am nimic. Acum pot să mănînc nişte homar?

– Sigur. Ţi-l tai eu.

– Sawyer!

– Nu vrei să ţi-l tai eu?

Păru la fel de trist ca un cîine lovit.

Ea îi atinse obrazul. Să-i jignească sentimentele era ultimul lucru pe care dorea să-l facă. Fusese extraordinar, înnebunitor de atent faţă de ea de cînd sosiseră. Şi-n timp ce dormea, evident, fusese ocupat. Fiecare bucăţică disponibilă era acoperită cu aranjamente florale luxuriante. O mulţime de capoate, de rochii de casă şi de cuverturi se materializaseră, la fel ca şi un videorecorder şi casete, un joc de şah, un scrabble şi un pachet de cărţi.

– Ai fost foarte drăguţ cu toate astea şi apreciez mai mult decît pot spune, dar de ce nu mîncăm *împreună*? Nu sînt atît de bolnavă încît să nu-mi pot tăia friptura şi să mă hrănesc singură.

El zîmbi.

– Grozav! Vrei să-mi dai şi tu să mănînc?

Rupînd o boabă de strugure din fructieră ea i-o întinse către buze.

– Ce?

Părînd uimit, se trase înapoi.

– N-ai de gînd s-o cojeşti întîi?

Rîzînd, o aruncă spre el. El o prinse şi-o bägă

în gură. Cu minimum de mişcări din partea lui Sawyer, terminară masa. Sawyer puse vasele pe măsuţa cu rotile şi le duse în livingul apartamentului. Cînd se întoarse îşi frecă mîinile.

– Ce vrei? Şah? Scrabble? Remi? Sau un film?

– Un film sună mai bine. Ce avem?

El zîmbi ştrengăreşte.

– Îţi vine să crezi că am găsit *Cîntînd în ploaie*?

– Cel cu Gene Kelly?

– Da. Exact ăla.

El flutură o casetă în aer, apoi o introduse în video. Cînd totul fu pregătit, se urcă în pat lîngă ea. Îşi puse în spate nişte perne şi se aşeză comod. Întinse telecomanda şi apăsă pe buton. Ecranul prinse viaţă.

După cîteva momente, Sawyer se ridică şi trase o înjurătură.

– Fir-ar al dracului, e în spaniolă.

Pip îşi înghiţi rîsul.

– Bineînţeles. Sîntem în Mexic.

– Dar... Aha, e bine. Vorbeşti spaniola, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

Zîmbi şi se aşeză la loc lîngă ea.

– Atunci e bine. Eu ştiu aproape toate replicile pe de rost. Cele pe care le-am uitat mi le poţi traduce.

Pip deschise ochii brusc. Nu se putea întoarce. Nu se putea mişca. Era ţintuită locului de o greutate care o apăsa pe picioare şi alta pe piept. Instinctiv, dădu un ţipăt şi începu să se mişte, ca să se elibereze.

Cu ochii larg deschişi şi speriaţi, Sawyer sări din pat, aprinse lumina şi strigă:

– Ce este? Ce este? Te doare ceva?

Cînd îşi dădu seama că el fusese sursa greutăţii, se relaxă pe perne, dar inima continua să-i bată tare.

Ea dădu din mînă.

– Acum sînt bine, dar m-ai speriat. Ce faci în patul meu?

– Dormeam. Mai vrei o pastilă?

– Nu. Credeam că mai e un dormitor.

– Este. Dar dorm aici. Dacă te simţi jenată, las-o baltă. În cîteva zile oricum nu va mai fi loc de modestie.

El îi aşează pătura pînă sub bărbie, închise lumina şi se aşează lîngă ea peste cuvertură.

– Sawyer, nu ţi-e frig?

– Nu chiar.

– De ce nu te bagi sub pătură cu mine.

– Pentru nimic în lume. Pentru încă două zile. Apoi n-ai să mă mai poţi ţine departe.

Pentru o clipă tăcură. Sunetul distant al valurilor se auzea în liniştea grea. Mirosul plăcut al florilor şi tensiunea subtilă sexuală umplu aerul. Se rostogoli departe de el.

– Sawyer?

– Îm?

– Ştii că eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată?

El se lipi de ea.

– Şi tu eşti cea mai bună prietenă a mea.

– Într-adevăr?

– Da.

– Sawyer?

– Îm?

– Sînt puţin nervoasă în legătură cu...ştii tu.

– N-ai de ce să fii nervoasă. Sînt eu destul. Ai neliniştea specifică mireselor.

– Dar nu sînt mireasă!

Vocea lui sună răguşit, cînd răspunse:

– Putem remedia acest lucru destul de uşor.

– O, Sawyer, nu rîde de mine. Sînt nervoasă fiindcă mi-e teamă că am să te dezamăgesc.

– Nici o şansă. Ai încredere în mine. Acum gata, la culcare.

Cînd respiraţia ei se linişti, Sawyer se dădu jos şi făcu un duş rece. Mai făcu unul şi a doua zi dimineaţă. Descoperi că duşurile reci nu prea ajutau. O dorea atît de mult – şi nu numai fizic, deşi era al naibii de excitat – o voia cu totul pentru totdeauna.

De ce oare de cîte ori aducea vorba despre căsătorie, ea ocolea problema? Chiar credea că el glumeşte? Nu glumea. Era foarte serios. Oare ce o putea convinge? Va încerca să se gîndească la ceva ieşit din comun.

Va închiria un panou uriaş. Nu, era depăşit. Se gîndi şi dădu de-o parte idee după idee, în timp ce împingea măsuţa cu prînzul spre dormitor.

– La ce te gîndeşti aşa de intens?

El surîse larg.

– La tine. La baloane şi reclame aeriene.

Luă capacul de argint de pe platou şi inhală aroma mîncării.

– La friptura de vacă. Îi puse un şervet pe capot. Sper că-ţi place în sînge?

După ce plecă doctorul, spunînd că Pip e aproape vindecată, ea şi Sawyer stăteau la masă jucînd unul din jocurile pe care le trimisese Gloria.

– M-aş bucura să pot ieşi mîine şi să văd priveliştile, spuse Pip.

– Nu mîine. A spus că vei fi refăcută mîine dar să nu te expui la soare încă o zi.

– Îmi strici cheful.

– Nu vrei să-ţi revină boala, sper? Eu sînt al dracului de sigur că nu vreau.

Ea îi atinse mîna.

– Ţi-a fost greu, aşa-i?

El ridică dintr-o sprînceană şi un zîmbet uşor îi ridică colţul gurii.

– Mi-a fost greu, aşa-i.

– O, Sawyer. Chicoti. E rîndul tău.

– Nu pînă mîine.

– Jocul! Jocul!

– O, da. Aruncă zarurile şi înaintă pionul.

– E un joc nemaipomenit, spuse ea. Chiar tu l-ai inventat?

– Da. E unul dintre primele. Şi e încă unul din cele care se vînd cel mai bine. Ăsta şi cu încă alte vreo două sînt coloana verticală a companiei.

– Cîte jocuri ai inventat?

– A, nu ştiu. Incluzînd şi jocurile pe computer cred că vreo 20 sau cam aşa ceva. Am încercat să fac unul pe an.

Terminară jocul şi după ce apuse soarele se aşezară în curtea interioară şi băură sucuri de fructe. Sawyer îi dădu voie chiar să stea şi pe marginea piscinei şi să-şi bage picioarele în apă, unde pluteau mici bucheţele de nuferi.

– E aşa de frumos aici, spuse ea ridicîndu-şi faţa către briza răcoroasă a mării.

– Tu faci să fie frumos.

Luîndu-i faţa în mîini, o sărută blînd.

Braţele ei se încolăciră în jurul gîtului lui şi încercă să adîncească sărutul, dar el se trase înapoi.

– Dar Sawyer...

– După ziua de mîine o să stau nemişcat, dar nu pînă atunci.

Ea se aplecă şi luînd un pumn de apă îl azvîrli spre el.

– Mă faci să înnebunesc.

El rîse.

– Şi tu pe mine.

Sawyer îi dădu voie să se aventureze afară în ziua următoare dar doar în taxi, ca să viziteze oraşul şi să vadă peisajul, să viziteze pieţele acoperite şi magazinele elegante. De fiecare dată cînd ieşeau din taxi ca să intre într-o clădire, insistă să îi ţină umbră cu o umbrelă uriaşă de golf, roşu cu alb. Se simţea ca o caraghioasă, dar în acelaşi timp... preţuită.

Nu fu satisfăcut pînă cînd nu-i cumpără două rochii foarte frumoase şi foarte sexy. Cea neagră era dintr-un batist fin în dungi, cu bretele minuscule şi cu o dantelă delicată, mărginind tivul de batist. Cealaltă era din mătase şi avea culoarea ochilor ei. I-ar fi cumpărat încă vreo zece dacă i-ar fi dat voie. Şi accesoriile potrivite. Ori-

cum, locul din taxi era ticsit cu pachete cînd ajunseră la hotel.

Sawyer o acoperi cu o umbrelă pînă cînd ajunseră la intrare, apoi o ajută să intre şi-i dădu instrucţiuni să aştepte pînă cînd el şi şoferul de taxi descărcară cumpărăturile.

Pip se aşeză pe o canapea pluşată, albă, îşi scoase pantofii de sport şi-şi sprijini picioarele de măsuţa de cafea. Cînd sacoşele şi cutiile fură aduse în camera de zi, el pregăti două băuturi de fructe reci, de la gheaţă. Îi întinse un pahar. Ea luă o înghiţitură.

– Ah, Doamne. Mulţumesc.

– Obosită? o întrebă el în timp ce o trase de degetul cel mare de la picior. Se aşeză lîngă ea.

– Terminată.

– După ce termini de băut, trebuie să dormi puţin. Apoi poţi să faci o baie cu clăbuci şi să te pregăteşti pentru ieşirea de diseară.

– Unde mergem?

El îi sărută umărul.

– E o surpriză. Dar îţi promit că va fi o seară foarte romantică

Îi luă coada şi-i gîdilă nasul cu vîrful.

– Ai purtat vreodată părul liber?

– Nu foarte des.

Îi sărută umărul din nou şi făcu un cerculeţ cu limba.

– Lasă-l liber diseară. Pentru mine.

Ea înghiţi în sec.

– Bine.

– În timp ce te odihneşti şi te îmbraci eu voi folosi celălalt dormitor. Am de făcut nişte treburi şi aranjamente.

Sawyer îşi făcu nodul la afurisita de cravată de trei ori pînă să arate bine. Şi nu reuşi, în nici un fel, nici cu uscătorul, nici cu periatul, să-şi aşeză părul, dar făcu tot ce putu. Voia ca seara asta să fie perfectă.

La dracu'! Era nervos. Se simţea ca un mire în noaptea nunţii. Şi într-adevăr, în ceea ce-l priveşte, pentru el era noaptea nunţii. O, nu, nu încerca să strice lucrurile, insistînd asupra problemei căsătoriei, în această seară, dar intenţiona să o facă înainte de a pleca din Acapulco.

Îşi mai lustrui o dată pantofii, îşi puse haina, şi-şi verifică ţinuta în oglindă. Ştia că nu e un

bărbat atît de frumos precum ar fi meritat Pip – el surîse larg – dar cît ar fi căutat ea, n-ar fi putut găsi un altul în tot sistemul solar care s-ő iubească mai mult.

Trăgînd aer în piept, îşi îndreptă umerii şi intră în living ca s-o aştepte.

Cîteva minute mai tîrziu, uşa lui Pip se deschise şi ea ieşi. I se opri răsuflarea. Se simţea de parcă ar fi fost lovit în cap cu măciuca.

Era minunată.

Părul îi era prins din părţi într-o coadă de bucle, iar restul îi cădea pînă la mijloc în valuri ondulate. Cu machiaj şi rochia neagră sexy semăna cu o stea de cinema.

Se uită în jos la ea, apoi sus către el.

– Arăt bine? întrebă ea, atingînd orhideea pe care el i-o dăduse şi care se afla prinsă în coroana de bucle.

– Întoarce-te.

În timp ce se învîrtea cu sandalele decupate în picioarele ei fine, ochii lui o devorară din cap pînă-n picioare.

– Nu, nu arăţi bine. Eşti frumoasă. Extraordinară. Minunată... Nu am cuvinte de ajuns.

Ea zîmbi.

– Şi tu arăţi foarte bine în costum. Îşi atinse floarea din păr. Mulţumesc pentru orhidee.

– Am vrut să se potrivească cu ochii tăi, dar e o nuanţă mai deschisă. Îmi pare rău.

Apropiindu-se ea, se înălţă pe vîrfuri să-l sărute pe obraz.

– E perfectă.

Întinse capa asortată de pe braţul ei.

– O să am nevoie de asta?

– Acum este cald, dar s-ar putea mai tîrziu să fie răcoare.

Afară aştepta o limuzină albă cu şofer în uniformă, lîngă uşă. Pip rîse cînd urcară.

– Mă simt ca Cenuşăreasa.

Sawyer îi sărută mîna.

– Există nişte diferenţe, eu nu sînt un prinţ. Tu nu porţi pantofiori din sticlă. Şi la miezul nopţii voi fi lîngă tine. Şi la unu noptea. Şi la două, şi la trei. Şi...

Stăteau într-un separeu sus, deasupra golfului. Chitare cîntau în surdină. Prin uşile de sticlă se auzea sunetul valurilor ce se spărgeau de stîncile

de jos. Flori exotice cu buchete roşii îmbrăcau balustrada micului balcon de lîngă uşi. O briză uşoară, proaspătă şi sărată mişca flăcările lumînărilor, făcînd umbre care dansau pe pereţii cu stucaturi şi pe feţele de masă de-un alb strălucitor, făcînd ca paharele de cristal cu şampanie şi cu bule micuţe care se ridicau, să fie multicolore.

– O, Sawyer, locul ăsta e minunat. Şi masa a fost... divină. Cum de-ai găsit restaurantul acesta?

– Portarul de la hotel şi cu mine am devenit prieteni. El mi-a spus că e cel mai romantic loc din oraş.

Un chitarist se apropie încet şi se opri să le cînte o serenadă, un cîntec dulce de dragoste. Se ţinură de mînă şi băură şampanie în timp ce ascultau.

După ce chitaristul plecă, Sawyer întrebă:

– Ţi-ar plăcea să mergem în hol şi să dansăm puţin?

Ea se lumină la faţă.

– Am putea? Aş vrea să încercăm cîteva din dansurile pe care le-am învăţat, cu o orchestră mexicană, latină, adevărată.

În timp ce intrau pe uşa vilei lor, Pip rîdea şi Sawyer ţinea o sticlă de şampanie şi două pahare lungi în aer.

– Unu, doi, cha-cha-cha, cînta el lovindu-şi coapsa de a lui Pip.

– Sîntem o pereche de dansatori grozavă. La o parte, Fred şi Ginger – sosim.

– Cine sînt Fred şi Ginger?

– Ah, să nu spui!

Gemu teatral, punîndu-şi braţele pe umerii ei.

– Toată lumea a auzit de Fred şi Ginger; cînd eram copil am învăţat să dansez uitîndu-mă la filmele lor.

– Cum puteai să înveţi să dansezi, uitîndu-te la filme? Credeam că n-aveai voie să te dai jos din pat.

El îi atinse părul cu buzele.

– În gînd, iubito. În gînd, iubito. În gînd. La fel cum am....

– Ce?

– Nu contează. Mai vrei şampanie?

Ea clătină din cap şi-şi ridică faţa către el.

– Eşti nervos?

El rîse.

– *Moi?* Nervos? De ce aş fi nervos? Doar pentru că sînt pe punctul de a deveni primul tău iubit şi pentru că nu am mai avut niciodată o virgină, şi aş putea să o încurc al dracului – scuză-mă, am ales rău cuvintele – în aşa fel încît ar fi posibil să fac ceva greşit şi să te rănesc şi să te traumatizez pentru totdeauna? De ce aş fi nervos?

Rîzînd încet ea îi luă sticla şi paharele din mînă, apoi îşi încolăci braţele în jurul mijlocului şi-şi lăsă capul pe pieptul lui.

– Am încredere totală în tine.

El o strînse mai aproape şi-şi frecă obrazul de fruntea ei.

– O, Pip, iubito, te iubesc atît de mult.

– Zău?

– Zău.

Îşi ridică faţa spre el, şi blînd, ah, atît de blînd îi atinse buzele. Gura lui era caldă şi umedă şi mirosea a şampanie, a cireşe şi a ciocolată.

Limba lui căută intrarea, iar ea i se deschise, desfătîndu-se în gustul şi moliciunea gurii lui. Sărutul se adînci, iar el îi cuprinse fesele, trăgînd-o

mai aproape, în tăria lui. Ea îi tremură în braţe şi îl simţi şi pe el tremurînd.

Se desprinse şi luîndu-l de mînă îi spuse:

– Vino.

– Iubito, nu trebuie să ne grăbim. Hai s-o luăm încet şi calm. Trebuie să fim siguri că eşti pregătită.

Fermecată, ea îi zîmbi peste umăr.

– Sînt pregătită.

Îşi aruncă sandalele. El îşi aruncă pantofii. În drum spre dormitor îşi scoase haina şi cravata, îşi smulse cămaşa şi-şi descheie jumătate din nasturi pînă să ajungă în patul moale lîngă care ardea o lumînare grozavă.

– Lasă-mă pe mine, spuse ea dîndu-i mîinile la o parte şi terminînd de descheiat nasturii.

În timp ce ea era ocupată cu asta, el depunea sărutări pe gît şi de-a lungul umerilor, dînd jos bretelele subţiri pe măsură ce înainta. În timp ce mînile ei îi mîngîiau pieptul făcînd cerculeţe mici, găsi fermoarul de la spate şi-l trase, îi desfăcu sutienul şi o ajută să se dezbrace, pînă cînd rămase doar cu cerceii şi o bucăţică de dantelă neagră.

Mîinile lui alunecau pe fiecare centimetru de

piele la care ajungea.

– Îmi place pielea ta. Aici. Şi aici. Şi aici.

O ridică în braţe şi o aşează pe pat, cu ochii desfătaţi de priveliştea pe care ea i-o oferea în timp ce el se dezbrăca.

Lăsîndu-şi slipul negru, i se alătură sărutînd-o de la călcîie pînă la gură. Îi adună părul în mîini şi-şi frecă faţa de el.

– Îmi place părul tău, şopti el. Felul cum arată, cum miroase, cum se simte la pipăit. Ca o mătase neagră.

Lăsă şuviţele lungi să-i alunece printre degete pe sînii ei, apoi despărţi perdeaua de păr pentru a face loc buzelor, dinţilor şi limbii. Îi umezi întreaga suprafaţă, venerînd fiecare locşor de care trecea. Atingerea lui blîndă ca o aripă de zînă, şoaptele lui, blînde ca o frunzuliţă de trifoi, făcură să-i clocotească sîngele în vene.

Limba lui îi mîngîie buricul. Stomacul i se contractă şi ea îşi trecu degetele prin părul lui.

– Te vreau, şopti ea.

– Curînd, iubito.

Dar părea că nu se mai sfîrşeşte magiă pe care o făcea cu trupul ei. Sub atingerea lui se transformă în lumina lunii tremurînd pe o mare de

senzaţii.

O nevoie disperată o copleşi, o dilată, trimiţînd dureri dulci ,adînc înăuntru.

Cînd îşi scoase bikinii, iar el slipul, îşi puse un prezervativ şi îngenunche între picioarele ei, iar ea se întinse după el.

– Nu încă iubito. Rămîi pe spate.

Degetele lui îi mîngîiară interiorul coapselor,şi spatele ei se arcui. Se aplecă, iar buzele şi limba lui urmară drumul către încheietura picioarelor, către miezul dorinţei ei.

Cînd îi simţi limba, ochii i se măriră şi îl înşfăcă de păr.

– Ce faci?

Luminile lumînării dansau în ochii lui verzi cînd îşi ridică ochii spre ea, oprindu-se.

– Te iubesc.

– Dar... dar... nu cred că ar trebui să o faci în felul ăsta.

El rîse şi sunetul vibră pe pielea ei, ascuţindu-i senzaţia şi mai mult.

– E bine?

Limba lui mai făcu o incursiune.

– Doamne... daaa...

– Atunci înseamnă că aşa e bine.

Pierdută în senzaţie, nu putea decît să se adune către sursa plăcerii. O bură de transpiraţie apăru pe pielea ei. Cînd o atinse cu dinţii, deveni dezlănţuită. Cînd degetele lui apăsară mai adînc, se dezlănţui şi mai tare.

– Încet, iubito. Îi ridică şoldurile uşor şi se mişcă spre ea blînd.

Dorea dureros de mult acea putere care abia intrase, se întinse instinctiv către el, implorînd împlinirea. Gura lui o cuprinse pe a ei, iar ea-l sărută flămînd, se agăţă de el, nerăbdătoare de... ceva.

Cînd el nu-şi mişcă partea de jos a trupului, o făcu ea. Îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui trăgîndu-l înăuntru şi ridicîndu-se în sus către el.

Într-o clipă de durere, ţipă.

El rămase nemişcat.

– Ah, Doamne, te-am rănit.

– Cui îi pasă? Fă ceva. Simt că mor.

Mîna lui alunecă între ei şi mîngîie o parte sensibilă care o înnebuni. Senzaţia crescu şi crescu pînă cînd fu sigură că nu mai poate... Plăcere, agonie şi înălţare. Înălţare.

Deodată, cea mai puternică senzaţie de extaz izbucni în ea ca o ploaie de meteoriţi. Trupul ei se

convulsionă şi pulsaţii de extaz continuară să-i zguduie trupul fără sfîrşit. El o ţinu strîns în timp ce Pip se scufundă într-o senzaţie violentă. Îi simţi trupul înrourat de transpiraţie, tremurînd în mîinile ei şi-l simţi pulsînd înăuntrul ei.

Un geamăt răguşit îi scăpă din gît.

Clipe lungi fură tăcuţi, încă îmbrăţişaţi, în timp ce lumînarea ardea şi ceara se scurgea încet într-o parte.

– Sawyer?

– Îmm.

– Cred c-o să-mi placă asta.

El rîse.

– Din ce în ce mai bine.

Capitolul nouă

Ţinîndu-se de mîini şi rîzînd, alergară în apa strălucitoare a mării, sărind peste valuri mici înspumate, aruncîndu-se în cele mari. Se zbenguiau în marea albastră ca nişte delfini jucăuşi, alergîndu-se unul pe altul, jucîndu-se pe sub apă, împingîndu-se, stropindu-se, rîzînd. Întotdeauna rîzînd.

Ţinîndu-se de mîini, făcură pluta pe golful albastru în timp ce Sawyer o învăţa să scuipe apa ca un gheizer. Priviră norii dantelaţi de pe cer şi

rămaseră uimiţi de frumuseţea înălţimilor şi a văilor.

După o vreme, înotară către ţărm. Pip se uscă cu un prosop, iar Sawyer se scutură de apă ca un cîine, stropind-o cu apă. Ţipînd, se aplecă, apărîndu-se cu mîinile.

– Termină!

Înşfăcînd prosopul, îl lovi cu capătul peste fund.

– N-ar fi trebuit să te învăţ niciodată trucul ăsta, spuse el, ferindu-se de ea în paşi de dans.

El scoase o sticluţă din geanta ei.

– Hai să-ţi mai pun puţin cremă contra soarelui.

– Sînt acoperită cu trei rînduri de cremă pînă acum.

Hotărît, el începu să împrăştie loţiune pe corpul ei.

– Probabil că s-a mai luat de la apă. Întoarce-te.

– Eşti mai speriat de bombe chiar decît Nan.

O ciupi de gît.

– Da, dar îţi place. Recunoaşte.

Ea zîmbi, nerecunoscînd nimic. Ultimele două zile şi nopţi – fuseseră extraordinare, fermecă-

toare. Magice. Odată ce fusese inițiată în deliciile dragostei se desfăta în a o face. Sawyer era un iubit minunat – tandru și totuși exigent. Respectuos. Inventiv. Iar ea, o elevă bună. Bineînțeles că și ce citise despre acest subiect o ajutase mult. Și pe lîngă faptul că făceau dragoste ore în șir, se distrau de minune făcînd și alte lucruri.

Sawyer insistase să vadă locul unde majoritatea filmelor cu Tarzan fuseseră filmate.

– Dar el era eroul meu, îi explică el cînd ea nu vedea nici o distracție în a coborî printre stînci spre golfulețul de dedesubt.

– Cheetah cred că stătea chiar aici.

– Cheetah?

– Știi tu, CHEETAH.

Făcu sunete de maimuță și se scărpină subraț.

– Era un cimpanzeu.

Cînd ea îl privi nelămurită, el spuse:

– Adăugăm și filmele lui Tarzan pe listă.

Rătăciră prin piața zgomotoasă, ferindu-se de copiii care se jucau, și cumpărînd flori de hîrtie, sandale și papuci de plajă. Cumpărară saboți mexicani care miroseau a piele nouă și scîrțîiau cînd pășeau. Se tîrguiră pentru niște rochii brodate în culori vesele pentru Nan și doamna Tin-

ker, un joc de şah din onix, sculptat extraordinar, pentru unchii ei şi o curea argintie pentru Gloria.

Şi bineînţeles, Sawyer cumpără un sombrero, cel mai mare şi cel mai caraghios pe care-l putură găsi. Roşu cu o mulţime de strasuri şi steluţe.

După o tocmeală pe cinste, care-l distră de minune pe Sawyer, o încărcă pe Pip cu bijuterii – o duzină de brăţări de argint pentru fiecare braţ, inele pentru fiecare deget şi piepteni pentru păr.

Insistă chiar să cumpere o ciupercă de mucava cu nuanţe caraghioase de roz, decorată cu flori pictate şi o zînă înaripată în vîrf.

Cu o seară înainte, sorbiseră băuturi de rom cu frişcă la lumina torţelor, privind săritorii de pe stînci, aruncîndu-se de pe înălţimi în apele periculoase de la o înălţime de cîteva etaje. Trebuise să-l reţină pe Sawyer, agăţîndu-se de el, ca să nu se urce să încerce şi el. După aceea se întorseseră la vilă şi făcuseră dragoste. Viguros.

Ea zîmbi.

– Parc-ai fi pisica ce-a lins oala cu smîntînă, spuse Sawyer.

– La ce te gîndeşti?

– La săritorii de pe stînci.

Se luară de mînă şi se plimbară pe plajă.

Nisipul fin de la marginea apei era rece sub picioarele ei, iar soarele îi încălzea spatele. Briza puternică îi uscă curînd şuviţele de păr din jurul feţei şi i le trimise biciuindu-i faţa.

O pată de culoare îi atrase atenţia şi-şi puse mîna streaşină la ochi să vadă mai bine.

– Ah, uite!

Departe jos pe plajă, un Jeep trăgea un schior pe apă.

– Ai încercat vreodată să schiezi pe apă? întrebă Sawyer.

Ea clătină din cap.

– E fantastic. Mult mai plăcut decît să încerci să zbori de pe maşina unchiului tău cu o faţă de masă.

Chicotind, îi puse mîna după gît şi o sărută pe frunte.

– Dacă vrei, mergem în California cîndva, să te învăţ să schiezi pe apă cu adevărat.

Făcînd semn cu capul, arătă către Jeep.

– Între timp, e un început bun. Vrei să încerci?

– De ce nu? Dacă-mi rup gîtul mă duci la spital?

El zîmbi larg.

– Şi stau şi lîngă tine şi-ţi dau supă de pui. Dar

n-ai să-ţi rupi gîtul. Hai. O să-ţi placă.

Şi îi plăcu.

Zburînd pe deasupra apei cu vîntul biciuindu-i faţa şi fluturîndu-i îmbrăcămintea uşoară ea rîse fericită. Extraordinar de fericită, se simţea ca o pasăre liberă de gravitaţia pămîntului. Era excitant, o revigorare înfricoşătoare a simţurilor ei, egalată doar de momentul cînd făcea dragoste cu Sawyer.

Era... magic.

Şi extrem de stimulator.

Cînd plimbarea se sfîrşi, alergă rîzînd în braţele lui Sawyer. El o învîrti în aer şi o sărută, spre deliciul tinerilor care asiguraseră plimbarea, dacă rîsetele şi comentariile lor indicau acest lucru. Ea nu luă în seamă remarcile lor uşor sugestive. Simţea şi ea nevoia să facă cîteva.

– Nu trebuie să întreb dacă ţi-a plăcut, spuse Sawyer.

Ea surîse larg.

– A fost nemaipomenit.

El o strînse în braţe.

– Vrei să te odihneşti un pic?

– Să mă odihnesc?

Un zîmbet atoateştiutor se răspîndi pe faţa lui.

– Un eufemism politicos.

Ea trase un căscat exagerat.

– Deodată mă simt foarte somnoroasă.

El îşi aruncă capul pe spate şi rîse.

– Pe naiba eşti. Abia aştepţi. Ştiu ce-nseamnă. Hai.

Pip se trezi încet, întinzîndu-se. Cînd ochii i se deschiseră, Sawyer stătea întins lîngă ea, cu capul sprijinit în mîini, uitîndu-se la ea.

Ea zîmbi.

– Am dormit cu adevărat.

– Am observat.

– Da?

– Aha. Te-am privit. Ţi-e foame? Prînzul doar ce a sosit. Este în curtea interioară.

Ea îşi puse repede un capoţel scurt şi cu Sawyer, doar în pantaloni scurţi, merseră către curticica interioară cu piscină. Mîncară supă de fasole neagră, creveţi uriaşi şi salată delicioasă de pepene galben.

– Ah, spuse ea, lăsîndu-se pe spate în şezlong şi jucîndu-se cu o bucăţică de cantalup pe care o

ţinea între degete, asta da, viaţă. E păcat că nu putem continua aşa mereu.

El se aplecă şi luă ultima bucăţică de pepene din mîna ei, lingînd siropul dulce de pe degetele ei.

– De ce nu putem?

– Nu fi caraghios. Trebuie totuşi să ne întoarcem acasă. Concediul meu nu e permanent. Am mult de muncă, muncă care cere ore lungi şi atenţie amănunţită.

– Vino să lucrezi la *Mirth* la proiectul de realitate virtuală. El îi făcu cu ochiul. Îl cunosc pe şef. O să-ţi dea liber cît vrei.

Inima i se strînse.

– E important pentru tine să vin să lucrez pentru compania ta?

– Doar dacă o să-ţi placă. Doar dacă te va face fericită. Fericirea ta e prioritatea numărul unu pentru mine.

Se ridică şi-i întinse mîna.

– Hai să facem o baie în piscină.

Ea se ridică să intre în casă.

– Unde pleci?

– Să-mi pun costumul de baie.

– De ce?

El întinse mîna spre cordonul capotului.

– N-ai făcut baie niciodată goală?

Ea clătină din cap.

Încet el îi desfăcu părul.

Capotul îi căzu pe pămînt. Urmară pantalonii lui scurţi.

Ea intră în piscină. El o urmă.

Luînd una din florile roşii care pluteau pe apă, se îndreptă spre ea şi i-o puse după ureche.

– Ţi-am spus cît de frumoasă eşti?

Ea zîmbi.

– De multe ori. Dar mai spune-mi. Îmi place s-o aud.

– Eşti. Urechile tale – el îi mîngîie conturul urechii unde era prinsă floarea.

– *Les esgourdes*, spuse ea.

– Ochii tăi.

Îi sărută fiecare pleoapă.

– *Les mirettes.*

– Buzele tale.

– *Les babines.*

– *Les babines,* repetă el în timp ce gura lui o atinse uşor pe a ei. Mîna lui intră sub apă. Şi asta?

Ea îi şopti la ureche.

– Sună obraznic.

– Ahh, este.

Erau pe punctul de a intra la duş cînd sună telefonul.

– Răspund eu, spuse Sawyer. Du-te tu la duş.

Vocea de la celălalt capăt al firului nu era cea pe care Sawyer se aştepta s-o audă.

– Cum dracu' de m-ai găsit?

– N-a fost uşor, spuse Herb Burkhalter. A trebuit să-i sucesc mîna Gloriei şi apoi să sun la jumătate din hotelurile din Acapulco. Avem probleme aici, prietene. Probleme mari.

Cînd Herb îi explică situaţia, încruntarea sprîncenelor lui Sawyer se transformă într-o încreţire mînioasă a frunţii.

– Ticălosul! Mă întorc în seara asta. Poţi veni la mine acasă pe la opt să facem un plan de bătaie? Spune-i Gloriei să vină şi ea. Şi avocatul companiei.

După ce închise, Sawyer înjură tare şi mult apoi smulse telefonul şi chemă recepţia.

– Anulaţi serenadele şi castanietele şi jocurile de artificii. Avem o urgenţă şi trebuie să plecăm imediat. Puteţi chema aeroportul să-i anunţaţi ca avionul meu să fie gata pentru decolare într-o

oră? Da, un taxi, vă rog. Mulţumesc.

Pip îi atinse braţul. Ochii lui erau neliniştiţi.

– Ce s-a întîmplat?

El o îmbrăţişă strîns.

– Ah, iubito. La dracu', trebuie să plecăm. Şi aveam nişte planuri grozave pentru noaptea asta. Planuri mari. Dar Leonard Hooker, ticălosul ăla nenorocit, n-a amînat şedinţa de consiliu cum i-am spus. Este programată tot mîine dimineaţă. Şi mama e în Houston mirosind pe la uşi.

– Nu înţeleg.

– Şi eu aş vrea să nu înţeleg. Mama *niciodată* nu vine la şedinţele de consiliu. Eu votez întotdeauna în locul ei.

– Explică-te, te rog.

– N-am timp să intru în detalii acum, dar chestia e că dacă mama i se alătură unchiului meu, deţin controlul asupra companiei. Adică mai degrabă Leonard îl are.

– Dar este compania *ta*. Desigur că nu vor...

– Ba s-ar putea al dracului de bine s-o facă. Mai ales dacă nu sînt acolo să-i explic mamei cum stau lucrurile.

– Unchiul tău ar face un lucru atît de murdar?

Îi ridică bărbia şi o sărută.

– Îţi pare rău că trebuie să plecăm?

– Bineînţeles că nu. Ne întoarcem şi-i arătăm noi acelui... acelui pirat bătrîn. Auzi, să preia totul! Nu-l lăsăm! După el băieţii aceia de la fermă s-ar trezi în stradă, pînă la apusul soarelui. Hai să împachetăm.

În timp ce traversă camera şi-şi înşfăcă valiza, Sawyer o privi şi zîmbi larg.

– Am mai spus şi înainte, dar, micuţo, eşti un fel anume de femeie.

– Care anume? întrebă cu un clătinat din cap.

El rîse.

– Felul meu.

La miezul nopţii, toţi plecaseră, iar Sawyer şi Pip stăteau pe balconul casei lui Sawyer. Îmbrăţişaţi, priveau luna plină printre copaci. Lumina ei era atît de puternică, încît florile sălbatice de pe moviliţă păreau scăldate într-o lumină difuză, albastră-argintie.

– Nu-ţi face griji, spuse Pip. Ticălosul ăla bătrîn n-o să aibă nici o şansă. O să vezi.

– Sper să ai dreptate. Şi-ţi mulţumesc că l-ai

rugat pe fratele tău să vină la şedinţă. Ne-a fost de mare ajutor. E un tip drăguţ.

– E drăguţ. Şi John e şi foarte priceput în afaceri. Un adevărat geniu.

– Se pare că geniul se poartă în familia ta.

Ea oftă.

– Aşa cred. Unchiul Waldo şi unchiul Emory ar fi fost bucuroşi să contribuie la şedinţa de strategie, dar ei au tendinţa de a se lăsa furaţi de aspectele teoretice. John e foarte practic. I-a plăcut de tine, să ştii.

– Mă bucur.

– Mi-a spus că ar trebui într-adevăr să accept slujba de consultant la proiectul de realitate virtuală.

– E un geniu. Şi-o s-o faci?

– Vom vedea. Am nevoie de puţin timp, să-mi pun la punct şi să evaluez nişte chestiuni personale, mai întîi.

– Ce chestiuni? întrebă Sawyer. În sinea lui spera ca el să fie o parte principală în acele „chestiuni personale".

– În legătură cu proiectul meu. Programul meu de *Remediere accelerată a dezvoltării sociale*. Ai uitat?

Vru să rîdă, dar ea părea atît de serioasă, că nu îndrăzni. Îşi drese glasul.

– Mărturisesc că mi-a scăpat. Te mai ocupi cu asta?

– Desigur că da. Nu asta făceam?

Îi scăpă un chicotit.

– Presupun că poţi să-i spui şi aşa. Eşti gata să intrăm?

– Ţi-e somn?

– Nu, sînt încă destul de încordat, dar un *somn* s-ar putea să-mi ajute.

Ea zîmbi.

– Iar eufemisme?

– Îhî – îmm, murmură el cînd buzele lui le întîlniră pe ale ei.

Pip şi Sawyer stăteau în birou, ascultînd prin interfonul pe care Gloria îl instalase în sala de şedinţe de alături. Îmbrăcată într-un taior, şi cu părul împletit într-o coadă ridicată în jurul capului, Pip stătea pe marginea scaunului. Sawyer era îmbrăcat ca de obicei cu blugii, cu o cămaşă de polo, cu pantofi de sport uzaţi şi stătea sprijinit pe

spate cu picioarele pe birou şi cu mîinile încrucişate pe abdomen.

– Cafea, căpitane Hooker? o auziră pe Gloria spunînd dulce.

– Hm, mda, mulţumesc.

După o scurtă pauză, Leonard spuse:

– Sîntem toţi?

– Toţi în afară de Sawyer... Vi-l amintiţi, observă Herb. *Preşedintele* nostru. *Şeful* consiliului.

– Păi, hm, preşedintele nostru nu e în ţară. E în Norvegia, mi se pare. Nu înţeleg pentru nimic în lume ce caută în Norvegia.

Hooker îşi drese glasul.

– Dar a ales să ignore această şedinţă deosebit de importantă. În lipsa lui, voi prezida eu. Un ciocănel sună. Vă rog să fiţi atenţi.

Sawyer rîse înfundat şi alături de Pip spuse:

– Mă întreb de unde o avea ciocănaşul. De obicei, eu bat cu o lingură într-un pahar.

– Stt. Vreau să aud asta.

– Prima problemă pe agenda de lucru este raportul trimestrial. Gloria, vrei să pui diagrama, te rog?

Urmă un fîşîit, apoi Hooker continuă:

– După cum vedeţi, profiturile noastre au

scăzut cu 10% de la ultimul bilanţ. Domnule Burkhalter, ne puteţi spune de ce?

– Len, hm, căpitane Hooker, după cum bine ştiţi, cheltuielile iniţiale pentru noul nostru set de proiecte de realitate virtuală au fost foarte ridicate, dar...

– Da, înţeleg. Şi cine se ocupă de aceste proiecte?

– Ei bine, cred că putem spune că Sawyer, dar...

– Înţeleg. Şi s-a implicat activ în aceste proiecte în ultimele săptămîni?

– Ei, nu. Nu chiar, dar are nişte planuri.

Hooker îşi drese glasul.

– Are *planuri*!

Cuvintele erau pline de sarcasm.

– Dar a făcut ceva? Programul înaintează?

De data aceasta, Herb îşi drese glasul.

– Lucrează la el. Dar stăm pe loc pînă vom angaja un expert în domeniu ca să...

Pip îl privi ascuţit pe Sawyer. Ochii ei se îngustară. Picioarele lui Sawyer atinseră podeaua.

– Iubito, nu e ce crezi.

– Şi de unde ştii ce cred eu?

– Pentru că... îşi trecu degetele prin păr. Ah, la

dracu', am să-ţi explic mai târziu. Ai încredere în mine, da?

– Stt, ascultă.

– ... vedere, aceste probleme, propun consiliului schimbarea lui Sawyer din funcţia de preşedinte al companiei şi şef al consiliului director.

– Şi cu cine să-l înlocuim? întrebă Herb.

– Hm, păi din moment ce deţin funcţia imediat următoare, presupun că eu ar trebui să preiau conducerea.

Îşi drese glasul.

– Pentru binele companiei, bineînţeles. Cine e de acord?

Au fost doar două voturi pentru, dar Madeline Hayes şi Leonard Hooker împreună deţineau majoritatea acţiunilor.

– Ăsta-i momentul, spuse Sawyer.

Se ridicară şi intrară în sala de şedinţe.

– Bună dimineaţa, la toată lumea, spuse Sawyer, zîmbind în timp ce se îndrepta către masa lungă salutînd pe fiecare din jur.

– Iertaţi-ne că am întîrziat. Bună, mamă.

El se aplecă şi o sărută pe obraz pe mama sa, Madeline Hayes, îmbrăcată într-un taior roz cu un jabou de dantelă, îi zîmbi. Părul ei, o versiune

căruntă a lui Sawyer, era strîns la spate într-un coc care lăsa să se vadă cerceii mari cu perle şi diamante, pe care-i purta.

– Sawyer! spuse Madeline. Unde Dumnezeu ai fost? Am încercat să dau de tine zile întregi. Len mi-a spus...

– Îmi pare rău, mamă că n-am fost de găsit. Am fost la nişte negocieri la un nivel înalt. Aş dori s-o cunoşti pe doctor Marguerite LeBaron, unul dintre experţii de vîrf din ţară în domeniul realităţii virtuale. A fost de acord să vină.

Pip îi oferi mîna femeii mai în vîrstă, zîmbind graţios. Madeline îi strînse mîna lui Pip între ale sale.

– Sînt încîntată să vă cunosc, doctor LeBaron.

– Şi eu, doamnă Hayes. Din ce-am văzut, programul de realitate virtuală promite să fie foarte interesant, o adevărată lovitură pentru *Mirth*. E o avangardă în industrie.

Madeline îşi trecu degetele prin jabou.

– Şi ce înseamnă asta pentru acţionari, draga mea?

Pip zîmbi.

– Înseamnă că veţi cîştiga mulţi bani.

Madeline radia.

– Fiul meu este pur şi simplu un geniu. Se bătu uşurel. De aceea l-am lăsat să se ocupe de tot în locul meu.

Rînjind, Sawyer se îndreptă către capul mesei, unde Hooker stătea încruntat.

– Care mai e treaba, unchiule Len? Îi luă ciocănelul din mînă. Mulţumesc că mi-ai ţinut locul.

– Doar ce am votat destituirea ta. Eu conduc acum.

Sawyer îşi ridică sprîncenele.

– O?

Îi aruncă o privire lui Pip.

– Pariez că dacă doctor LeBaron ştia asta, ar fi refuzat consultanţa.

Pip aprobă, dînd din cap.

– Putem găsi un alt consultant, se repezi Hooker.

– Şi cît timp crezi că va mai rezista compania dacă îmi retrag permisiunea de folosire a inventţiilor şi copiilor mele?

– Modelele şi copiile *tale*?

– Mare parte din jocurile şi produsele pe care le desfacem, *eu* le-am creat. Ele reprezintă majoritatea profiturilor noastre şi sînt ale mele, nu ale companiei *Mirth*. Arătă cu capul spre avocatul companiei.

– Întreabă-l pe Preston.

Ochii lui Hooker se îndreptară repede spre avocatul care confirmă.

– Sigur că n-ai să retragi...

– Într-o clipă.

Voçea lui Sawyer deveni rece ca gheaţa.

– Dacă mă îndepărtezi, vei fi preşedintele unei companii care va da faliment înainte de sfîrşitul săptămînii viitoare.

Madeline căscă gura.

Sawyer se întoarse spre ea.

– Mamă, ai vrea să-ţi schimbi votul?

– Bineînţeles că da. Fiul meu trebuie să rămînă la conducere, ca întotdeauna. Sînt pentru tine.

Sawyer privi în sală.

– Mai e vreo problemă?

Linişte.

Înşfăcă ciocănelele din degetele încleştate ale lui Hooker şi bătu cu el în masă.

– Şedinţa e închisă.

Întorcîndu-se cu spatele către ceilalţi, i se adresă unchiului său cu o voce joasă dar fermă.

– Ai o oră să-mi aduci demisia pe birou şi să-ţi iei lucrurile.

Pip reuşi să îndure prînzul cu Sawyer şi mama lui, fără a-i cere socoteală lui Sawyer despre motivele pentru care îi făcuse o curte atît de înfocată. Dar tot felul de întrebări se formau în capul ei. Mîncară la Vargo's, unul din locurile ei favorite, dar nici priveliştea frumoasă din grădină, nici păunii, plimbîndu-se pe sub copaci, nu reuşiră să o distragă din meditaţia ei.

O asculta doar cu o ureche pe Madeline Hayes, flecărind despre planurile ei de redecorare, despre munca din comitet şi despre cuibul de *bridge* din Florida. Pip nu-şi putea imagina să-şi petreacă viaţa învîrtindu-se fără nici un rost de colo-colo. Madeline era o femeie frivolă şi superficială, fără vreo substanţă anume. Singura ei calitate era că părea cu adevărat să ţină la Sawyer, în felul ei uşuratic.

Cu toate acestea, Pip n-o putea ierta pentru faptul că făcuse ca un copil să îndure ani de zile de stat în pat, cînd ar fi putut să ducă o viaţă normală.

Cunoscîndu-le povestea şi aflîndu-se în preajma Madelinei, putea înţelege de ce Sawyer o

ocolea pe mama sa pe cît posibil. Probabil că unui psiholog i-ar fi trebuit ani de zile pentru a descurca forţele dinamice implicate. Pip nu era psiholog.

Nici n-o interesa Madeline Hayes sau cum îşi petrecea ea timpul. O interesa Sawyer. Aveau probleme serioase de discutat.

Prînzul plictisitor părea interminabil.

Cînd în cele din urmă se sfîrşi, Madeline insistă să facă o plimbare prin împrejurimi, extaziindu-se şi mirîndu-se de fiecare boschet şi copac. Vorbind afectat şi subliniind fiecare cuvînt cu gesturi făcute cu o pană de păun, pe care o găsise pe cărare.

Pip aprecia frumuseţea naturii la fel de mult ca oricine, dar ce- i prea mult strică.

Cînd Madeline se opri să miroasă o viţă de vie în floare şi să vorbească despre proprietăţile ei, Sawyer îi şopti lui Pip:

– Îmi pare rău. O să scap de ea cît de repede pot. Încercînd să fie binecrescută, Pip zîmbi slab:

– Trebuie să vorbim, şopti ea.

– Mai tîrziu.

Dacă n-ar fi ştiut că şi Sawyer era la fel de

plictisit în compania mamei sale ca şi ea, l-ar fi suspectat de o tactică de amînare.

O însoţiră pe Madeline în apartamentul ei la Warwick şi aşteptară pînă cînd se foi de colo-colo, pregătindu-şi bagajele pentru aeroport. Şi nu puteau s-o abandoneze pur şi simplu. Madeline insistă să bea ceva împreună în barul aeroportului, în timp ce aşteptau avionul.

În timp ce mergeau cu maşina de la aeroport spre casa de la lac, Sawyer flecări tot drumul ca o gaiţă. Pip ajunsese să-l cunoască destul de bine ca să observe că atunci cînd era nervos, vorbea. Ea voia să discute nişte probleme importante, dar nu putea aduce vorba de nimic.

În timpul călătoriei, îi povesti un film cu John Wayne completat cu mimică, expresii, accente şi efecte de sunet.

Şi oricît încercă să se supere, nu putea decît să rîdă.

Sawyer era întotdeauna distractiv.

La uşa casei, Pip spuse:

– Aşteaptă să mă schimb. Apoi vom vorbi.

– Dar *am vorbit*.

– Nu. Tu ai vorbit. Şi eu am ascultat un întreg scenariu de film.

El păru rănit.

– Nu ţi-a plăcut versiunea mea la *Rio Bravo*?

Cum ar fi putut ofensa pe cineva care împrăştia atîta farmec în jur? Zîmbi şi-i atinse obrazul.

– Prezentarea lui *Rio Bravo* a fost formidabilă. Dar totuşi trebuie să stăm de vorbă.

– Despre ce?

– Mai tîrziu. Aşteaptă aici, îl instrui ea, dar cînd intră, el o urmă.

– Unde mergi?

– Cu tine. Să te ajut să te schimbi.

El căscă.

– Şi aş avea nevoie de un somn.

– Nu acum. Şi nu cu Nan în casă. E de modă veche. Ea îl îndreptă spre un scaun şi-l împinse în el.

– Aşteaptă aici.

El o salută vesel.

– Cu răsuflarea tăiată.

Capitolul zece

Soarele se lăsase peste lac, în timp ce Pip şi Sawyer merseră agale către podul unde era ancorată casa de pe lac. El se aplecă şi luă o mînă de pietre în timp ce se plimbau. Mirosul de fum de la grătarul care se făcea în aer liber undeva peste apă, venea adus de curentul leneş. Insecte treceau uşor peste suprafaţa apei, care se mişca încet de la valurile făcute de o barcă în zare, barcă ce trăgea un schior pe apă.

– Ai făcut vreodată schi pe apă? întrebă el.

– Da. M-au învăţat gemenii Strahan. Cred că eram prea inhibată atunci ca să mă descurc bine.

– Crezi că acum te-ai descurca mai bine?

Ea se opri şi se uită lung la el, în timp ce cîntărea întrebarea.

– Da, da, cred că da. Mi se pare că de la tine am învăţat. Să nu mai fiu inhibată, vreau să spun.

Sawyer, cu o mînă în buzunar şi cu pietricele în cealaltă, se apropie de ea în timp ce păşeau pe scîndurile de lemn ale podeţului.

– Deşi nu e mult de-atunci, mi se pare că a trecut o viaţă de cînd am păşit prima dată pe podul ăsta şi te-am văzut stînd cu ochelarii ăia caraghioşi pe nas şi cu vopseaua curgîndu-ţi pe picior.

– S-au întîmplat atîtea de atunci, încît simt că *a trecut* o viaţă. Sînt o persoană diferită faţă de acel moment. Tu ai făcut asta.

El zîmbi larg.

– Eh, prostii, Doamnă.

– Vorbesc serios, Sawyer. Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Apreciez cu adevărat, dar acum stau şi mă întreb.

– Ştii, e o chestie drăguţă, căsuţa asta veche, de cînd ai reparat-o. Nu te-am întrebat niciodată,

dar ce-ai de gînd să faci cu ea?

Ea rîse.

– Îmi închipuiam că am să-i dau drumul pe apă şi am să rătăcesc cu ea ca Huck Finn pe pluta lui. Sînt într-adevăr...

– Ţi-am spus că am un iaht. E o frumuseţe. L-am avut la reparat, în docuri, dar va fi gata săptămîna viitoare. Ai făcut vreodacă scufundări?

Ea clătină din cap şi deschise gura să abordeze din nou subiectul care o interesa, dar el continuă:

– Aşa credeam şi eu. O să te învăţ, o să-ţi placă. Mă gîndeam că poate pentru luna de m... adică destul de curînd, am putea pleca spre Florida Keys şi să petrecem acolo cîteva zile, apoi spre Caraibe. Am sta la soare şi am înota. Ce zici?

– Nu ştiu, asta depinde de...

– Ai învăţat vreodată să faci broscuţe pe apă? Pariez că nu. Uite, hai să-ţi arăt.

El aruncă una din pietre către lac şi sări de două ori înainte de a se scufunda.

– N-a ieşit grozav, dar ai înţeles. Uite, încearcă şi tu. Secretul e în mişcarea încheieturii.

Luînd piatra pe care i-o oferise, ea făcu o

aruncare cu jumătate de inimă. Piatra ei se scufundă imediat.

– De ce am impresia că nu ţi-e gîndul la asta? întrebă el.

– Pentru că nu e. Vreau să vorbim. Am nişte întrebări pentru tine.

El aruncă pietrele din mînă pe marginea podeţului şi respiră adînc.

– Mi-era teamă de asta. Speram că nu vei întreba. Că nu va fi *nevoie* să întrebi.

El traversă podeţul către casa de pe apă şi o ajută pe punte. Mîinile lui zăboviră pe talia ei.

– Să întreb ce?

– Dacă te-am urmărit, dacă am petrecut timpul cu tine, dacă am făcut dragoste cu tine numai ca să te fac să vii să lucrezi pentru *Mirth*.

Părea îngrozitor de nenorocit.

– Nu. N-am făcut-o. Jur pe Dumnezeu. Voi jura pe un teanc de biblii înalt de o milă, că n-am făcut-o de asta.

– De ce aş crede asta?

– Din cauza a ceea ce a zis Herb la şedinţă azi dimineaţă. Am văzut cît de urît te-ai uitat la mine.

Ea îi zîmbi şi-i puse mîna pe obraz.

– Ştiu că nu mi-ai făcut curte numai pentru

Mirth. Admit că acest gînd mi-a trecut prin minte, dar l-am dat deoparte imediat. Nu eşti genul ăsta de om.

Lui i se păru că guvernatorul tocmai îi înmînase o suspendare a pedepsei cu moartea în ultima clipă.

Zîmbi, arătîndu-şi toţi dinţii.

– Of, m-ai făcut să mă treacă năduşelile. Dacă n-ai fi avut încredere în mine, nu ştiu cum dracu' te-aş fi putut convinge.

Luînd-o în braţe, spuse:

– Ah, iubito, te iubesc atît de mult.

Ridicînd-o pe balustradă, se aşeză între picioarele ei. Buzele lui erau flămînde cînd le cuprinseră pe ale ei. Limba lui îi pătrunse în gură, iar mîinile lui se mişcau pe spate neîncetat.

Mintea ei se înceţoşă. Gîndirea raţională zbură îndepărtată de asediul senzual al sărutului. Plimbîndu-şi buzele peste faţa şi gîtul ei, lăsă să-i alunece o mînă între trupurile lor, masîndu-i sînii.

Pip oftă. El gemu.

El apucă nasturele pantalonilor ei scurţi.

– Sawyer! Nu aici. Ne vede toată lumea.

– Oh – la dracu'! Mă uit la tine şi te doresc, murmură el. Te ating şi simt că înnebunesc. Sper

că e şi un pătuţ în casa asta plutitoare.

– Este.

– Bine. Înnoadă-ţi picioarele în jurul meu.

– Iu-hu! se auzi un strigăt tocmai cînd era gata să o ridice. Iu- hu! Musafiri!

– Asta-i Nan, care strigă, spuse Pip.

– Ah, la dracu'. Nu cred că dacă nu răspundem o să renunţe şi o să plece.

Pip rîse înfundat.

– Nu prea.

– De asta îmi era şi mie teamă. O puse jos şi se dădu deoparte.

– Tu du-te în casă. Vin şi eu în cîteva minute.

– De ce nu vii cu mine acum?

Îi aruncă un zîmbet în colţul gurii.

– Trebuie să mă aranjez puţin. Dacă Nan aruncă o privire către blugii mei acum, mă fugăreşte cu mătura.

Rîzînd, ea fugi pe scînduri şi alergă pînă în capătul podeţului, unde Nan aştepta cu braţele încrucişate peste pieptul ei generos.

Nan o privi pe deasupra ochelarilor.

– După cîte văd eu, mi se pare că am venit la momentul potrivit. Unchii tăi sînt aici.

– Unchiul Waldo şi unchiul Emory?

– Fiind singurii pe care-i ai, eu zic că da. Ce face Sawyer învîrtindu-se pe acolo?

– El... hm... verifică parîmele la barcaz. Vine imediat.

– Fugi repede în casă. Eu trebuie să merg şi să pregătesc cina pentru încă două persoane.

Pip o sărută pe obraz.

– Mulţumesc, Nan. Mă duc imediat.

Arătau într-adevăr ca nişte versiuni vîrstnice ale lui Tweedledum şi Tweedledee, se gîndi Sawyer cînd Pip îl prezentă unchilor ei. Amîndoi arborară un zîmbet cu buzele strînse şi amîndoi aveau o privire puţin distrată în ochii albaştri, ca şi cum o parte a atenţiei lor ar fi fost ocupată cu altceva în permanenţă. Probabil, departe în lumea matematicii şi fizicii, îşi imagina Sawyer. Doar cu cîţiva centimetri mai înalţi decît Pip, erau la fel de rotofei şi la fel îmbrăcaţi, în pantaloni negri, cămăşi albe cu mîneci scurte şi cravate, cu excepţia faptului că a doctorului Waldo LeBaron era roşie, iar a doctorului Emory LeBaron era albastră.

Sawyer dădu mîna cu amîndoi.

– Sînt bucuros să vă cunosc. Am auzit multe despre dumneavoastră de la Pip. Pariez că începe să devină confuz aici, cu atîţia doctori LeBaron.

Burta lui Waldo tresăltă de un rîs mic, ciudat, care semăna cu a unui Moş Crăciun.

– Nu, am rezolvat-o. Eu sînt doctor Waldo...

– Şi eu sînt doctor Emory, apoi este doctor John...

– Şi tu eşti doctor Pip.

Sawyer îi făcu cu ochiul.

– Nu este o adresare chiar corectă, s-ar putea spune, interveni Emory, dar face ca lucrurile să fie mai puţin confuze pentru studenţii de la universitate. Ho, ho, ho.

– Nu cumva, din întîmplare, ai frecventat cursurile *Universităţii Rice*, domnule Hayes? întrebă Waldo. Nu-mi amintesc să te fi văzut la orele mele.

– Unchii mei consideră că *Rice* este singura universitate meritorie din întreaga naţiune, explică Pip.

– Nu chiar. Nu chiar. Nici *Harvard* nu e proastă.

– Nu domnule, nici măcar la *Harvard* n-am

fost. N-am fost la şcoală deloc.

– N-ai făcut colegiul? Ei, na. Şi John îmi spune că eşti preşedintele propriei dumitale companii. Nu-i ciudat, Waldo?

– E ceva, într-adevăr.

Pip zîmbi larg.

– Sawyer n-a fost la şcoală *deloc*. Nici măcar la grădiniţă.

– Nu, zău!

– Se pare că-i o poveste interesantă.

– Este, spuse ea. Sawyer, de ce nu le-o spui în timp ce eu merg să văd dacă Nan are nevoie de ajutor?

Cînd se aşezară cu toţii în jurul mesei şi începură să mănînce, Sawyer îi cuceri pe unchi la fel cum cucerea pe toată lumea pe care o întîlnea. Waldo şi Emory se hotărîră să rămînă mai tîrziu şi să doarmă peste noapte acolo.

Unchiul Waldo hohoti atît de tare la prezentarea dramatică de către Sawyer a şedinţei de consiliu, că mazărea îi zbură din furculiţă.

– Aş fi vrut să fiu şi eu acolo, tu nu, Emory?

– Ba da. Jos cu el! strigă el, făcînd semnul tăierii capului cu palma în aer.

– Eşti un adversar formidabil, Sawyer. Ce zici de un şah după masă? Putem folosi şahul acela nou pe care ni l-a dat Pip.

Pip se aplecă spre el.

– Ar fi trebuit să te avertizez că unchiul Emory este campionul facultăţii la şah.

Sawyer îi făcu cu ochiul.

– Nici eu nu-s începător.

– Ho, ho, ho, Emory, spuse Waldo, s-ar putea să-ţi fi găsit naşul.

Emory se ridică, cu şervetul încă prins la gulerul cămăşii şi porni spre living.

– Doctor Emory! zise Nan, staţi jos. Jocul de şah mai poate aştepta. Cina încă nu s-a terminat şi avem prăjitură cu cremă de lămîie la desert.

– Şah mat.

– Uite, Waldo, m-a bătut ca lumea. De două ori.

– Ho, ho, ho. Era şi timpul, Sawyer. Rar îl bat eu însumi.

Sawyer se întinse.

– Am avut noroc.

– Nu, nu. Nu-i noroc aici. Eşti un jucător bun. Un strateg strălucit. Nu-i aşa, Waldo?

– Strălucit.

– Ei, cred că e suficient pentru seara asta, spusé Sawyer, salutîndu-i pe unchi. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Dădu mîna cu amîndoi şi se întoarse către Pip.

– Mă conduci pînă la uşă?

Cînd ajunseră pe verandă, Pip spuse:

– I-ai dat gata pe unchii mei. Faptul că l-ai bătut la şah pe unchiul Emory a pus capac. De ce nu l-ai lăsat să cîştige?

– Pentru că nu m-ar mai fi respectat.

Ea zîmbi.

– Eşti un strateg strălucit.

– Nu-mi creşte iarba sub picioare.

– Ştiu. Toată după-amiaza şi seara ai ocolit cu măiestrie conversaţia pe care voiam să o avem.

– Zău? Credeam că am avut-o.

– Nu. Lasă că vorbim mîine.

El o sărută.

– Ne vedem mîine dimineaţă. Putem merge să-i vedem pe băieţi şi să le spunem că am salvat

ferma.

– Nu mi-am dat seama că ştiau că e în pericol.

El rîse încet.

– Nu ştiau. Dar putem merge oricum. Băieţii n-au şcoală mîine şi le-am promis că vin. Îţi pare rău?

– Sigur că nu. Întotdeauna m-am simţit bine cu ei.

– Unchii tăi ar vrea să vină şi ei?

Pip clătină din cap.

– Pînă răsare soarele vor fi de mult plecaţi. Au tabieturile lor foarte bine stabilite. M-a surprins vizita lor. Bănuiesc că au venit doar ca să te verifice.

– Crezi că am trecut examenul?

– Cu nota 10 plus.

După un sărut lung de noapte bună, Pip rămase în uşă, privindu-l cum pleacă. Întrebări şi îndoieli încă îi zbîrnîiau în cap. Dar era prea obosită ca să le comenteze în seara asta.

Mîine.

Pe la 10 dimineaţa în ziua următoare, Sawyer ateriză cu elicopterul în luminişul de la marginea

fermei. Cînd elicele se opri, el sări jos şi merse s-o ajute pe Pip să coboare.

Ea privi în jur.

– Mă surprinde că nu ne aşteaptă băieţii. Măcar Scooter şi Davy.

El dădu din umeri.

– Probabil că-s ocupaţi cu ceva şi nu ne-au auzit aterizînd. Hai. O luă de mînă şi începu să meargă iute.

– Mai încet, spuse ea, agăţîndu-se de el ca să ţină pasul.

– Ce-ai păţit? Te porţi ciudat în dimineaţa asta.

– *Moi*? Cum?

– Nu ştiu exact. Tensionat? Ăsta-i termenul?

– Ăsta-i termenul. Hai.

Cînd dădură colţul, Pip îi văzu pe toţi băieţii şi părinţii adoptivi ai casei adunaţi şi aşteptîndu-i. Cînd se apropiară, Matt ridică un corn arcuit la buze şi scoase un TA-ta-ta-TAAA-ta-ta.

Băieţii făcură un pas înainte, şi stînd cu picioarele depărtate, ridicară cartoane cu cuvinte pe ele. În limba franceză, literele de mînă scriau mesajul:

PIP, TE IUBESC. TE ROG, VREI SĂ TE CĂSĂTOREŞTI CU MINE? SAWYER.

Ochii i se umplură de lacrimi. Şocată privi de la mesaj către Sawyer, care stătea acolo cu mîinile în buzunare, cu un zîmbet ce rivaliza cu al pisicii din Cheshire.

– Ei? întrebă el.

– Eu... eu nu ştiu ce să spun. Sînt copleşită.

Scooter şi Davy alergară înainte cu cartoanele pe care scria Sawyer. Radios, Scooter spuse:

– Ne-am descurcat bine, Sawyer? Ne-am descurcat bine?

Sawyer îi ciufuli părul lui Scooter. Da, v-aţi descurcat. Perfect, de fapt.

Zîmbetul lui Scooter, cu un dinte lipsă se lăţi.

– Ai auzit Davy? Ne-am descurcat bine.

Se întoarse către Pip.

– Ai să te măriţi cu noi?

Pip rîse.

– Cu toţi?

Şi privi către grupul pe care Matt îl împrăştia către casă, dînd din mîini.

– Ei bine, cred că cel mai mult o să te măriţi cu Sawyer.

El privi peste umăr către Matt, care-i făcea semne cu mîna.

– Tre' să mergem, Domnul Matt a spus că

după ce ne jucăm rolul, trebuie s-o ştergem şi să vă lăsăm să aveţi puţină inti-inti...

– Intimitate?

– Da. Intimitate. Scooter îşi curbă degetele şi Pip se lăsă pe vine. Braţele lui i se încolăciră în jurul gîtului şi o sărută zgomotos pe un obraz. Davy făcu timid un pas înainte şi o sărută pe celălalt.

– Te iubim, doctor Pip.

Cu un nod mare în gît ea spuse:

– Şi eu vă iubesc.

După o ultimă îmbrăţişare, băieţii fugiră către fermă. Sawyer o sărută pe obraz.

– Nu merit şi eu la fel?

– La fel?

– Un „te iubesc".

Linişte.

– Mă iubeşti? întrebă el blînd.

– Sigur că da. Adică, cred că da. Da, aşa trebuie să fie. Dar... Ah, nu ştiu ce vreau să spun. Sawyer, sînt aşa de confuză. Simţindu-se tulburată cu totul, i se cuibări în braţe, căutînd consolare tocmai de la sursa necazurilor ei.

El o ţinu strîns şi o mîngîie pe spate.

– Eşti derutată în legătură cu faptul că nu mă

iubeşti. Sau în legătură cu căsătoria?

– Sînt derutată în toate, viaţa mi s-a întors cu fundul în sus şi nu mi-am stabilit clar nişte lucruri. N-ai idee cît de supărător e asta pentru mine.

El rîse înfundat.

– Sărmana mea iubită.

Ea se încordă şi încercă să se retragă.

– Dilema mea nu-i de rîs, Sawyer Hayes.

– Bineînţeles că nu-i. Uite, hai să stăm jos şi să vorbim. O conduse către un buştean căzut şi se aşezară. Luînd-o în braţe, cu capul sub bărbia lui îi zise:

– Hai spune.

– Înainte să apari tu, viaţa mea era foarte ordonată. Ştiam exact cine sînt şi încotro mă îndrept. Ei, era acel hiatus cu acomodarea la programul meu de dezvoltare socială, dar asta era doar un hiatus. Munca mea a fost întotdeauna centru vieţii mele, şi intenţionam să o fac în continuare. Am avut parte de anumite... înzestrări şi am responsabilitatea de a folosi aceste înzestrări într-un mod productiv, ca să contribui la dezvoltarea societăţii. Dar...

– Dar...?

– Dar acum am descoperit o altă latură a

personalităţii mele. O latură căreia îi place – nu, mai bine zis *are nevoie* – să fie complet fără griji şi iresponsabilă. Tu m-ai învăţat cum să mă joc şi cum să mă distrez şi am descoperit că-mi place. Dar nu mă pot juca mereu, nu-i aşa? Eu am *munca* mea şi ah, la naiba, n-am fost niciodată aşa de neclară. În mintea mea e o harababură. Nu mai ştiu *cine* sau *ce* sînt.

El o mîngîie şi o sărută pe creştet.

– Eu ştiu exact cine eşti. Eşti femeia pe care o iubesc, femeia cu care vreau să mă însor şi cu care să-mi împart tot restul vieţii.

– Dar nu înţelegi? Eu nu ştiu cine este femeia asta, nu ştiu ce vreau să fac cu restul vieţii mele. Totul era atît de clar şi acum e aşa încurcat. Nu ştiu dacă pot să-mi acomodez stilul de viaţă cu... oh, Sawyer eu nu pot să cred în noroc sau în magie. Şi n-am văzut *niciodată o zînă.*

Izbucni în hohote de plîns şi-şi îngropă faţa la pieptul lui, apucîndu-i cămaşa cu mîinile.

– Sst, iubito. Totul va fi bine. O rezolvăm noi. Nu plînge. Încercă să-i şteargă lacrimile cu marginea cămăşii. Ele continuau să cadă şi el continua să i le şteargă, părînd tot timpul trist.

– Ce pot face să te ajut? Cum să fac să fie

bine? Spune-mi.

– Nu ştiu. Ea suspina. Timp. Am nevoie de timp să lămuresc lucrurile. Singură.

– Departe de mine, vrei să spui?

Ea dădu din cap.

– Cred că ar fi cel mai bine. Cînd eşti prin preajmă sînt şi mai dezorientată.

Zîmbetul lui nu-i atinse ochii. Durerea le acoperi obişnuitul verde strălucitor.

– Cît timp?

– Nu ştiu.

– Pip, te iubesc aşa de mult încît aş face orice să te fac fericită. Dacă vrei să mă schimb, spune-mi cum şi o fac indiferent cît mă costă, o s-o fac.

– Nu ţi-aş putea cere asta. Eşti minunat aşa cum eşti, şi te simţi bine aşa. Ai fi nenorocit să încerci să te schimbi în ceva ce nu eşti. La fel cum aş fi şi eu. La fel cum ar fi oricine. Problema nu eşti tu. Eu sînt... cred.

– Sună ca un caz grav de criză de identitate.

– Poate. Dar trebuie să o rezolv înainte de a lua nişte decizii majore. Mă simt sfîşiată în bucăţele şi parcă nu se mai potrivesc unele cu altele. E un război care se poartă în mine şi eu

pierd. E înfricoşător.

– Iubito, nu ştiu ce să-ţi spun decît că te iubesc. Cînd s-a ivit problema asta? E ceva ce-am făcut, ceva ce am zis? Ceva ce altcineva a zis sau a făcut? Dumnezeule, a fost cumva mama?

Ea clătină din cap.

– Mă deranjează de la o vreme, dar în ultimele două zile s-a agravat. Poate că ar trebui să mă întorc la munca mea. Să mă îngrop în ceva familiar. Crezi că mi-ar ajuta?

– Slujba te aşteaptă la *Mirth* dacă o vrei.

– Lasă-mi puţin timp să mă gîndesc. Timp – uite iar cuvîntul ăsta. Poate că asta e tocmai ce am nevoie.

Sawyer oftă, nu un oftat nerăbdător, ci unul resemnat. Asta îi accentuă nodul din gît.

– Vrei să mergi să-i vizitezi pe băieţi azi? întrebă el încet. Mi-e greu să-i dezamăgesc, dar nu cred că aş putea da ochii cu ei acum. Crezi că vor înţelege?

– Sigur. Nici o problemă. Alerg să le spun că ai fost atît de copleşită de spectacolul lor, încît ai leşinat.

Remarca lui îi smulse un rîs mic.

– Să leşin?

– Da. El zîmbi şters – a fost o idee idioată, nu-i aşa? Cu cartoanele, vreau să spun. Plănuisem o cerere în căsătorie mult mai romantică în Acapulco, cu serenade de castaniete şi cu focuri de artificii pe cer.

Copleşită de tandreţe, ea îi atinse obrazul şi-l sărută.

– N-a fost *idioată*. A fost foarte dulce. Lacrimi noi îi veniră în ochi şi îi alunecară încet pe faţă.

– Îmi pare rău.

Stîngaci, el îi tamponă din nou obrajii cu poalele cămăşii.

– Hei, nu mai plînge. Totul va fi bine. Promit.

Îşi scoase cămaşa de polo peste cap şi i-o dădu.

– Şterge-ţi ochii. Eu mă întorc într-o clipă.

– Sawyer! Nu poţi merge fără cămaşă.

– Ba pot.

Plecă, alergînd fără cămaşă.

O durere puternică îi cuprinse pieptul, stînd pe buştean şi privindu-l cum pleacă. Îl iubea? Sigur că îl iubea. Cine nu l-ar fi iubit pe Sawyer? Era persoana cea mai uşor de iubit pe care o întîlnise vreodată.

Dar el nu se potrivea cu lumea asta. Părea să

trăiască într-un fel de ţinut al nimănui, care era nepotrivit cu restul lumii pe care ea-l cunoştea.

Dar şi ea fusese dintotdeauna o persoană nepotrivită în această lume. Întrebarea era – unde era locul ei?

Îşi îngropă faţa în cămaşa lui şi mirosul îi pătrunse în nări. Gîndul de a nu fi în stare să rîdă şi să se joace şi să-l iubească pe Sawyer era atît de copleşitor că aproape intră în panică. Aproape că-i veni să alerge după el, să se arunce în braţele lui şi să nu-i mai dea drumul.

Dar n-o făcu.

Timp.

Avea nevoie de timp, pentru a se gîndi să fie raţională fără a lăsa emoţiile să-i influenţeze hotărîrile.

În timp ce Sawyer alerga către clădirile fermei, încerca să găsească o scuză pentru băieţi. Vor fi la fel de dezamăgiţi ca şi el. Al dracului de dezamăgiţi. El era mai mult decît dezamăgit. Se simţea ca şi cum un uriaş i-ar fi smuls inima din piept şi ar fi călcat-o în picioare.

Nu era vina lui Pip. Pur şi simplu nu-i trecuse prin cap că ea nu se va potrivi cu planurile lui. Şi avusese nişte planuri grozave. Erau atît de multe

lucrurile pe care voia să le facă cu ea şi pentru ea. Atît de multe – locuri pe care ar fi vrut să le împartă cu ea.

Fusese atît de sigur că Pip i se potrivea ca o mănuşă, un dar ceresc care să-i umple viaţa goală de pînă atunci, un suflet geamăn cu al lui. Era un idiot arogant! Oare stricase totul?

De ce toate trebuia să fie cum voia EL? Pentru prima dată de multă vreme încoace, îşi puse la îndoială stilul de viaţă, propria filozofie despre lume. Oare era un responsabil? Destui spuseseră că era.

Dar ei nu-l înţelegeau. Nu aveau viziunea lui interioară.

Crezuse că Pip va înţelege. Dar oare putea?

El putea doar să spere... şi să se roage... şi să aştepte.

Capitolul unsprezece

Ca şi în ultimele trei zile, Sawyer stătea pe balcon, privind fix la moviliţa unde florile sălbatice se unduiau în bătaia vîntului şi mîngîindu-l absent pe Shadow. Fără nici un efort, şi-o putea imagina pe Pip stînd acolo, pe pătură, cu faţa ridicată spre soare, cu părul fluturînd în adierea vîntului.

Rîsul ei răsuna printre copaci, mirosul ei îi invada nările, imaginea ei îi umplea mintea. Dacă închidea ochii, îi putea simţi atingerea, gustul, dulceaţa. Dar toate erau o pură iluzie. Nu mai

putea de dorul ei. Fără Pip, vraja se ofilise şi murea încet.

Şi promisese că-i va da timp. Jurase că nu-i va telefona şi n-o va căuta pînă cînd nu va fi gata. Dar nu ştiuse că va dura atît, sau că aşteptarea va fi atît de grea.

Cînd auzi sunetul beeperului, tresări.

Oare era ea?

Verifică repede numărul. Cînd ochii lui îl găsiră, dădu un asemenea strigăt de bucurie că Shadow o zbughi din braţele sale drept sub masă, în siguranţă.

Înşfăcînd telefonul, formă tremurînd numărul lui Pip. În timp ce telefonul suna, trase aer adînc în piept şi se rugă ca un nebun.

Cînd vocea ei dulce răspunse, inima i se urcă în gît, dar încercă să pară calm.

– Bună, iubito. Eu sînt. Ai sunat?

– Hm, bună Sawyer. Doamne, vocea ei suna minunat. Despre slujba de consultant la *Mirth*...

I se înmuiară picioarele.

– Te-ai hotărît s-o accepţi?

– Păi nu. M-am gîndit să-ţi comunic că am hotărît că nu eu sînt cea mai indicată pentru post. Dar am vorbit cu Bill Hruska, un coleg de-al meu,

şi el e interesat. E un mare iubitor de sport şi a jucat baseball în colegiu. A făcut nişte lucruri grozave în domeniul realităţii virtuale şi cred că ar fi perfect pentru acest post.

Pentru o clipă, nu putu să vorbească. Sperase....

– Sawyer, mă auzi?

– Da. Dacă l-ai recomandat pe tipul ăsta, sînt sigur că e cel mai bun. Spune-i să-l sune pe Herb cînd vrea.

Aşteptă ca ea să mai spună ceva, dar ea nu o făcu.

– Mi-a fost dor de tine, spuse el încet.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Oare avea un nod în gît? El sigur îl avea.

– Te-ai gîndit?

– Nu încă.

– Între timp, ce-ai spune de un film deseară? Sau ceva? Sau, ei, ţi-ar plăcea să te plimbi pe cer? Pariez că te-ai descurca, sau...

– Sawyer!

– Nu vrei să mergi la un film cu mine?

– E mai bine să nu merg. Mai am încă nevoie de timp să mă gîndesc.

Ea se îndrepta încet către el. Era sigur. Nu trebuia să-l sune pe el în legătură cu Bill, şi cum îl

chema. Putea să-l sune pe Herb. Dar nu îndrăzni s-o întrebe motivul pentru care-l sunase pe el. Răbdare, îşi spuse el. Răbdare.

Dar răbdarea era un rahat. El suferea, şi ce era mai rău, ştia că şi ea simţea la fel. Erau momente ca acesta, cînd inteligenţa ei se punea de-a curmezişul.

– Ei bine, cred că asta-i tot, spuse ea.

– Înainte de a închide, pot să-ţi spun ceva?

– Sigur.

– *Je t'aime.* Ţine minte *asta* în timp ce te gîndeşti. Te iubesc, Pip cu tot ce am în mine. Şi în timp ce îţi faci introspecţia sufletească, caută în inima ta, vezi dacă găseşti ce văd eu acolo.

După un sunet gîtuit, ea închise.

Multă vreme Sawyer ţinu receptorul la ureche, ascultînd tonul. Ah, la dracu', oare stricase tot?

Multă vreme Pip stătu cu mîna pe telefon, suspinînd. Apoi îşi suflă nasul şi se întoarse la treabă.

Concentrîndu-se asupra proiectului pentru *NASA*, părea că este un lucru potrivit pentru a o readuce la normal. John îi spusese că era o

chestie complicată, care făcea parte din domeniul ei. În mod obişnuit, aşa ar fi fost. S-ar fi dedicat cu totul acestei competiţii. Dar acum nu i se părea deloc interesant. Trebuia să facă un efort să lucreze la ea.

Ah, putea să se descurce destul de uşor cu proiectul, dar era... plictisitor.

De zeci de ori se trezi uitîndu-se fix pe fereastră, gîndindu-se la Sawyer, întrebîndu-se unde era, ce făcea.

Îl sunase într-un impuls, ştiind că ar fi putut uşor să-i vorbească lui Herb despre Bill Hruska. Dar n-o făcuse. Îl sunase pe Sawyer. Doar ca să-i audă vocea.

Ah, la dracu', gîndi ea. Era nenorocită. De ce trebuia viaţa să fie atît de complicată? Se gîndise şi se tot gîndise la această situaţie şi nu ajunsese nicăieri. Poate că avea nevoie de o părere obiectivă.

Carol Venhuizen. O va suna pe Carol.

Cu mare efort, îşi adună gîndurile şi îşi concentră complet atenţia pentru a termina proiectul.

Carol Venhuizen puse ceaşca de cafea jos şi zîmbi:

– Mi se pare ca fiind o criză de identitate. Un exemplu tipic de confuzie a rolului.

Pip îşi roase unghia degetului mare.

– Asta a spus şi Sawyer.

– Sawyer ăsta al tău pare un om deştept. Şi se pare de asemenea că pasiunea ta de moment s-a transformat în ceva mult mai puternic.

Pip oftă.

– Mi-e teamă că da. În ciuda avertismentelor tale, mi-am pierdut capul.

Carol rîse.

– Dragostea face lucruri ciudate cu noi. Şi eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

– Total, complet, nebuneşte. Ăsta-i singurul lucru de care sînt sigură. Dar mă întreb dacă dragostea ajunge. Stilurile noastre de viaţă sînt oare compatibile? Asta-i problema principală.

– Doar tu poţi da un răspuns la asta.

– Mi-era teamă că ai să spui aşa. Am citit mult în ultimele zile şi mă întrebam: Crezi că Sawyer suferă de sindromul lui Peter Pan? Sau pur şi simplu lasă copilul din el să se manifeste?

– Ai citit mult. Carol zîmbi. Felurile ciudate de a

ne descrie personalitatea vin şi trec. Şi multe dintre ele sînt contradictorii. Hai să-ţi pun cîteva întrebări de clarificare. E Sawyer o persoană egoistă, narcisistă?

– Doamne, nu. Este extrem de generos şi atent. Ţi-am povestit despre fermă, şi că donează banii, şi că se ocupă de multe alte acte caritabile. Păi, se îmbracă pentru copii în clovn şi vizitează spitalul Texas cel puţin o dată pe lună.

– Înţeleg. Este rigid, exigent cu ideile sau în comportamentul lui?

– Sawyer? E cel mai flexibil şi mai altruist om pe care-l cunosc.

– E dependent sau se agaţă de alţi oameni?

Pip clătină din cap.

– E un om de succes în afaceri sau în ocupaţia sa?

– Da. Foarte realizat. El a făcut *Mirth* practic din nimic. Jocurile care contribuie încă la principalul profit al companiei sînt creaţia lui. Bine-înţeles că stilul său de conducere şi felul în care munceşte sînt teribil de neconvenţionale.

– Sună tipic pentru geniile creative.

– Zău?

– Da, spuse Carol. Foarte tipic. Presupun că a

muncit cîndva, dacă a inventat toate lucrurile de care spui.

Pip se încruntă.

– Presupun că da. De fapt, niciodată n-am discutat despre asta. Doar ne-am jucat tot timpul. E foarte spontan, foarte plin de viaţă. Să fii cu el e întotdeauna foarte plăcut. Niciodată nu ia viaţa în serios. Cu excepţia lucrurilor foarte serioase, bineînţeles. A fost îngrozit de încercarea unchiului său de a prelua compania.

– Şi te iubeşte şi vrea să se însoare cu tine?

– Da.

Carol se apropie de ea şi zîmbi.

– N-are cumva şi un frate?

– Nu, e singur la părinţi.

Carol izbucni în hohote de rîs.

– Ce-i aşa comic?

Dregîndu-şi glasul, Carol spuse:

– N-are importanţă. Acum am nişte întrebări pentru tine. Care moment din viaţa ta ţi-a produs cea mai mare plăcere?

Pip îşi simţi obrajii arzînd.

– În afară de asta, ce te-a bucurat cel mai mult?

Ea se gîndi o clipă.

– Cînd am făcut schi pe apă la Acapulco.

– Al doilea lucru?

– Ştiu eu, poate să merg călare. Sau să patinez noaptea pe magistrală, la miezul nopţii.

– Chiar mai mult deci decît cînd ai primit titlul de doctor în filozofie? Decît munca pe care o faci?

– Păi, nu, cred – da. Cu adevărat da. Mai plăcut decît munca pe care o fac.

– De ce ţi-ai ales domeniul, sau mai degrabă domeniile?

După ce cîntări o clipă, ea spuse:

– Nu prea ştiu. Poate pentru că era logic, avîndu-i pe unchii mei, şi fiind ceea ce sînt. Am o minte iute şi am simţit într-un fel nevoia să le calc pe urme. Dar întotdeauna mi-a plăcut ce-am făcut – ce fac, adăugă ea repede.

– Acum îţi place munca ta?

Pip oftă.

– Ştii, am fost implicată într-un proiect foarte interesant de la *NASA* şi – se apropie – e plictisitor ca dracu'.

– Dar proiectele din trecut? Care ţi-a plăcut cel mai mult?

– Să fac jocuri pe calculator pentru copii. A fost distractiv.

– Ai nevoie cu adevărat de banii pe care-i cîştigi?

– Nu chiar. Plata primită a fost întotdeauna aproape corespunzătoare dar nevoile mele sînt minime şi John mi-a investit înţelept veniturile. Cred că dacă aş vrea, m-aş putea retrage şi mîine. Banii nu m-au preocupat niciodată în mod deosebit.

– Hm, hm, hm, spuse Carol. Hm.

– Ce înseamnă asta? Hm?

– Limbaj psilohogic. Înseamnă ori „n-am nici cea mai vagă idee" ori „pentru mine totu-i clar, dar tu singură trebuie să-ţi dai seama de asta".

– Asta nu mă ajută.

Carol surîse larg.

– Asta-i. Gîndeşte-te. Gîndeşte-te la tot ce au în comun schiul pe apă, mersul pe cal şi... celelalte. Lăsînd deoparte ceilalţi oameni şi nevoile lor, şi ce aşteaptă ei de la tine, gîndeşte-te ce vrei *tu*, ce-ţi place *ţie*. Gîndeşte-te cum ţi-ar plăcea să-ţi petreci restul vieţii, dacă ai şti că mai ai de trăit o lună sau un an. Gîndeşte-te la asta, iar eu voi primi cecul.

În noaptea aceea şi în ziua următoare, Pip se

gîndi la tot ce-i spusese Carol. Se gîndi mult. Pînă ajunse să viseze despre asta. Visă că mergea în galop pe un cal iute, cu părul lăsat pe umeri, fluturînd, în timp ce rîdea şi se lua la întrecere cu vîntul. Visă că se ridica în zbor cu un planor, ca un vultur pe un pisc de munte. Visă că patinează pe o autostradă aurie care nu se mai termina.

Cînd se trezi, mai simţea încă emoţia experienţelor din vis încă. Puterea senzaţiei de încîntare o făcea să se simtă minunat, puternică, liberă.

Pînă cînd îşi aminti că trebuie să meargă la *NASA,* să termine proiectul. Se simţi deodată obligată şi ameţită. Constrînsă.

Asta o deranja. Teribil.

Înainte să se gîndească, luă telefonul, formă, apoi închise.

În mai puţin de un minut, telefonul prinse viaţă şi Sawyer spuse:

– Ai su-nat?

– Am o întrebare pentru tine. O întrebare serioasă.

– Dă-i drumul.

– Tu lucrezi vreodată?

El rîse.

– Bineînţeles că lucrez. Lucrez ca un tîmpit,

cînd mă apucă. Dar pentru mine, cea mai mare parte a muncii mele este distracţie. Mie-mi place să muncesc.

– Zău?

– Sigur. Dar îmi place să mă şi joc. De fapt prefer să mă joc în majoritatea timpului. Vrei să vin să mă joc cu tine?

– Sawyer! Fii serios. Nu te simţi niciodată *vinovat* de faptul că nu munceşti la fel ca ceilalţi oameni?

– O, Doamne, nu. De ce m-aş simţi vinovat? Iubito, am înţeles de multă vreme că eu sînt altfel decît ceilalţi.

– Aha! Bine, mulţumesc. La revedere.

Cîteva secunde după ce ea închise, telefonul sună iar.

– Vrei să-mi spui şi mie ce-a fost asta? întrebă Sawyer.

– Pur şi simplu încerc să-mi pun la punct nişte lucruri. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Vrei să mergem la plajă azi? Am putea merge cu maşina la Galveston şi să facem castele de nisip?

Ea oftă.

– Am de lucru.

Era mult după miezul nopţii, cînd Pip se întoarse cu maşina la casa de lîngă lac. Se rătăcise în pînza de şosele din centru şi condusese ore în şir, pînă cînd nimerise drumul corect. Fusese preocupată ca întotdeauna. Dar de lucruri total diferite faţă de cele care o absorbeau de obicei.

Se tîrî înăuntru, îşi aruncă pantofii din picioare şi urcă pe scări. Un lucru pe care-l descoperise, unul şocant – era că satisfacţia pe care i-o dădea munca se îndrepta vertiginos spre zero. Nu-i trecuse niciodată prin minte că nu-i plăcea munca pe care o făcea, că nu o satisfăcea pe deplin. Era o tîmpenie, ştia, dar asta era. Locul ei nu era unde se aflase pînă atunci. Constrînsă. Avea senzaţia că Sawyer ştiuse asta tot timpul. Sawyer.

Cît de dor îi era să-l vadă, să-i vorbească, să-l atingă, îi umplea gîndurile în timp ce se pregătea de culcare. Odată sub cuverturi, întinse mîna după telefon, apoi şi-o retrase. Nu-l putea suna la ora asta.

Apoi surîse larg. Lui nu-i va păsa.

Formă numărul lui, apoi aşteptă.

Şi aşteptă.

Şi aşteptă.

Trebuie să fi adormit.

Dezamăgită, se ridică puţin şi luă o carte despre stadiile de dezvoltare. Şase trifoi cu patru foi zburară dintre pagini. Le presase pe cele pe care le găsise. Cu grijă, puse la loc fiecare frunzuliţă delicată, zîmbind, amintindu-şi de ziua aceea. Îi *aduseseră* noroc. Îi aduseseră un început nou.

Închise lumina, se băgă sub cuvertură şi visă zîne. Sau cel puţin crezu că e un vis. O fiinţă micuţă, într-un veşmînt transparent, cu aripi delicate, se învîrtea prin cameră, strălucind ca un licurici.

– Hai, spuse zîna cu o voce ca de clopoţel.

Făcu un gest nerăbdător cu mîna.

– Hai, hai să zburăm. Hai să zburăm.

Pip se trezi brusc cu braţele întinse, zîmbind gata de zbor.

Cînd îşi dădu seama unde e, capul i se lăsă la loc pe pernă. Se întoarse pe o parte, şi era gata să adoarmă din nou, cînd auzi un zgomot la fereastră.

Un şuierat. Apoi altul. Şi altul.

Inima începu să-i bată cu putere. Sărind din

pat alergă spre fereastră şi o deschise.

Acolo stătea Sawyer, călare pe o cracă a stejarului şi zîmbind larg.

– Ai su-nat?

Ea rîse.

– Da.

– Te-ai gîndit?

– M-am uitat în inima mea.

– Şi?

Ea îi întinse braţele.

– Vreau să zbor!

El rîse.

– Hai, zboară cu mine, iubito. Vino să zbori cu mine dincolo de stele.

Ameţită de emoţie, îşi aruncă pe ea nişte haine, scrise un bilet pentru Nan şi urcă în copac cu Sawyer.

Biletul de pe perna ei spunea:

Am plecat în ţara nimănui, cu Sawyer. Nu mă aştepta.

Capitolul doisprezece

În zorii zilei, Sawyer aterizează cu elicopterul lîngă iaht şi o ajută pe Pip să coboare. Îmbrăţişînd-o, o roti prin aer rîzînd şi simţindu-se plutind în aer ca un zmeu.

– Mai spune-mi odată, spuse el. În engleză.

– Te iubesc. Din toată inima şi cu tot sufletul, te iubesc.

– Şi?

– Şi, da, mă căsătoresc cu tine.

El îşi aruncă capul pe spate şi croncăni.

– Sawyer! Oamenii o să creadă că sîntem nebuni.

El rîse larg.

– Ne pasă?

Ea rîse.

– Deloc.

– Hai. Vreau să-ţi arăt ceva.

Luînd-o cu el, se îndreptă către un iaht mare, ancorat în dană. Pe pasarelă, îi arătă vasul cu mîna.

– Aşa o să călătorim spre Caraibe. Îţi place?

Ea încercă să străpungă întunericul care abia se împrăştia în zori.

– Nu văd prea bine, dar sînt sigură că-i frumos.

– Şi are şi o cabină frumoasă, cu un pat frumos.

El zîmbi larg.

– Vrei să vezi?

– Sigur. Gata.

Dar Pip nu putu să vadă cabina bine, decît mult mai tîrziu. De îndată ce intrară, el o luă în braţe şi o sărută cu o pasiune care-i ridică părul pe ceafă. Îi răspunse şi ea cu aceeaşi pasiune, savurînd gustul lui de ciocolată, mirosul lui de pădure, tăria şi dorinţa lui.

– Oh, iubito, murmură el, mi-a fost atît de dor

de tine. Să nu mă mai ţii departe de tine niciodată. N-aş putea să mai suport.

– N-o să te mai ţin. Şi tu mi-ai lipsit la fel de mult.

– Mi-era teamă că n-o să mai termini de gîndit odată. Plănuiam să te răpesc, dacă mai aşteptai mult.

– Să mă răpeşti?

– Da.

O sărută din nou, trecîndu-şi mîinile peste trupul ei, ca şi cum nu s-ar mai fi săturat s-o atingă.

– Ai ştiut, nu-i aşa? Întotdeauna ai ştiut.

– Că eram spirite înfrăţite? Că eram suflete gemene? Da, am ştiut. Te-am iubit dintotdeauna.

Cu degetele stîngace, îşi scoaseră hainele şi scrupulele, şi tot ce era vechi. Făcură dragoste de parcă era prima oară.

Zburară dincolo de stele.

Şi în zori, întinseră pînzele şi se îndreptară către ţara lor, cu soarele strălucind pe numele iahtului. ESTE MAGIC.

Sfîrşit

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

Loveswept

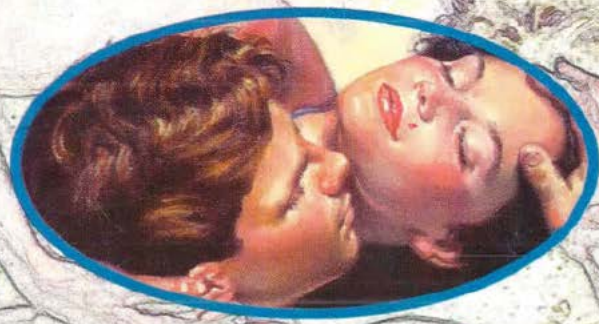

Avea un talent deosebit de a împrăştia fericire în jur şi un gust la fel de păcătos şi atrăgător ca ciocolata.

Dar chiar dacă se topea după sărutările lui, trebuia să se întrebe: putea un bărbat, care părea să trăiască doar pentru a se distra, să iubească o femeie pentru care munca reprezenta însuşi sensul existenţei?

Preţ 1600 lei